Έτος ΙΓ'

Τεύχος 294ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ

Θεοτόκος, ἡ μόνη σωτηρία τῶν πιστῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 721

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου 724

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ταμάρα, ἡ φόνισσα τῶν Κινέζων, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 729

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάϊτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 733

Ἡ μυστηριώδης δολοφονία τοῦ Stanley Setty, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 737

ΔΙΕΘΝΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἕνας διπλωμάτης μέσα σὲ σπεῖρα λαθρεμπόρων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 744

ΓΕΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀληθείας, ὑπὸ τοῦ κ. Θεμ. Θεοδωροπούλου 749

ΟΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 753

ΠΟΙΗΣΙΣ

Στὴν νεογέννητο Διάδοχο Ἀλεξίαν, ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ποιητρίας κυρίας Ζαναντρίς... 758

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 759

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ραϊκου (συνέχεια) 761

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερο Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 766

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 294

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ

ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Η ΜΟΝΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστ. Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα».

ΜΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ αὐτὰ τερματίζεται ἡ ὑλικὴ παρουσία τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν ζωήν. Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὅταν ὁ δι' Αὐτῆς ἐνσαρκωθεὶς Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχη ἀναληφθῆ εἰς τοὺς Οὐρανούς, καὶ ὅταν ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης —εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἐσταυρωμένος Υἱός εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν Μητέρα— θὰ ἔχη γηράσει, θὰ κοιμηθῆ καὶ Αὐτὴ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ μέσα εἰς τὸν πανέμορφον φυσικὸν κόσμον ποὺ παρέδωσε τὸ πνεῦμα καὶ ὁ Υἱός Της. Θὰ κηδευθῆ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἈγνὴΜαρία τῆς Γαλλιλαίας ὑπὸ τῶν ἐκ περάτων συνελθόντων πρὸς τοῦτο Ἀποστόλων, θὰ ταφῆ εἰς τὸ χωρίον Γεσθημανῆ καί, τρεῖς ἡμέρας ἀργότερον θὰ σημειωθῆ ἡ μετάστασίς της εἰς τοὺς Οὐρανούς, ἀφοῦ οἱ Ἀπόστολοι θὰ τὴν ἴδουν «ἀπὸ γῆς αἰρομένην» καὶ θὰ εὕρουν τὸν τάφον «κενὸν τοῦ ἁγίου σώματος, μόνην δὲ τὴν σιδόνην φέροντα».....

Ἁπλῆ καὶ δραματικὴ εἶναι ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου —τοποθετεῖται εἰς τὴν 15ην Αὐγούστου τῶν ἐτῶν 44, 48, 55 καὶ 58 μ.Χ.— ὅπως ἁπλῆ καὶ δραματικὴ εἶναι ὁλόκληρη ἡ ζωή της. Ἂν ὅμως εἰς τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς τῆς Παρθένου Μαρίας ἀντικατοπτρίζεται βαθύτατα τὸ ἀνθρώπινον, ὁ συμβολισμὸς ποὺ ἀναδύεται ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς της δὲν ἔχει τὸ προηγούμενόν του. Ὑπάρχει πρῶτα ἡ σύλληψίς της ὑπὸ γονέων γερόντων, ποὺ ὡς καρπὸς προσευχῆς δὲν θὰ παύση νὰ συμβολίζη καὶ νὰ διδάσκη τὸ παρ' ἀνθρώποις ἀδύνατον. Ὑπάρχει ὕστερα ἡ ἐκλογὴ μόνης Αὐτῆς, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, διὰ τὴν ἐνανθρώπισιν τοῦ

Θείου Λόγου. Συμβολισμὸς μέγας τοῦτο, ὅτι τῶν ταπεινῶν καὶ εὐσεβῶν ἡ μεγίστη θεϊκὴ δωρεά. Καὶ ὑπάρχει ὁλόκληρη ἡ ζωή της, μία ἐπίγειος διαδρομὴ ποὺ οὐδέποτε θὰ παύση νὰ δίδη τὸν συμβολισμὸν τῆς αἰωνίας Μητέρας : Ἐκείνης ἀκριβῶς ποὺ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος ἀφύπνισε εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων τὸ δέος καὶ ἡ κατάνυξις ἐμπρὸς εἰς τὸ θαῦμα τῆς γονιμότητος, καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἰδανικὰ ἐνεσωμάτωσεν ἡ Θεοτόκος, ἡ Πάναγνος Κόρη τοῦ Χριστιανισμοῦ.

* * *

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ἐξωχριστιανικὴ θρησκεία ποὺ νὰ ἔχη ἱδρυτὴν ἀποδεδειγμένως αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεόν, τὸν ἐνανθρωπίσαντα Θεόν διὰ νὰ χαρίση εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν πραγματικὴν λύτρωσιν. Καὶ δὲν ὑπάρχει θρησκεία τῆς ὁποίας οἱ πιστοὶ ἔχουν πλησίον τοῦ ἐνανθρωπίσαντος τούτου μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ, ὡς μεσίτριαν καὶ πρέσβειραν αὐτὴν τὴν Μητέρα Του. Μία Μητέρα ποὺ ἡ δραματικὴ πορεία τῆς ζωῆς της ἀρχίζει ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ δέχεται τὸ φοβερὸν θεϊκὸν μήνυμα «Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξί.....», ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ βλέπει ὅτι θά εἶναι νύμφη ἀνύμφευτος, ποὺ ἀποστερεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γωνίας ἐστεγασμένης διὰ νὰ γεννήση τὸν θεϊκὸν καρπόν της καὶ καταφεύγει εἰς τὴν φάτνην τῆς Βηθλεέμ, ποὺ ἀγνοεῖται καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον οἶκτον καὶ φεύγει κατατρεγμένη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ποὺ ζεῖ εἰς τὴν ἐξορίαν καὶ ὅταν ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα ἀκούει τὸν Υἱόν της νὰ τῆς λέγη ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Πατέρας Του, ὅτι δὲν ἔχει Οἶκον ἄλλον Ἐκεῖνος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ναόν, ὅτι τίποτα δὲν τὸν συνδέει μὲ Αὐτήν ..... Καὶ ἀκόμη μία Μητέρα ποὺ ἡ δραματικὴ πορεία τῆς ζωῆς της συνεχίζεται ὅταν ὁ Υἱός της ἐξαφανίζεται εἰς τὰ δώδεκα χρόνια του καί, ἐπανευρίσκοντάς τον, οὔτε Αὐτὴ ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀντιλαμβάνονται τὰ λόγια του..... Καὶ ἀκόμη —τὸ ἀποκορύφωμα τῆς δραματικότητος— μία Μητέρα ποὺ ἐνῶ παρακολουθεῖ τὸ μαρτύριον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ της ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, Τὸν ἀκούει νὰ τῆς λέγη ὅτι Υἱός της εἶναι ὁ Ἰωάννης καὶ Αὐτὴ Μητέρα τοῦ Ἰωάννη....

Αὐτὴ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ μητέρα ὅλων μας, εἶναι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, **ἡ μόνη σωτηρία τῶν πιστῶν.** Εἶναι ἡ Παναγία, ἡ Δέσποινα, ἡ Γλυκοφιλοῦσα, ἡ Χρυσοπολίτισσα, ἡ Ὑπακούουσα, ἡ Διασώζουσα, ἡ Δεομένη, ἡ Παντάνασσα, ἡ Ἐλευθεροῦσα, ἡ Μεγαλόχαρη, ἡ Ὑπεράγαθη, ἡ Παμμακάριστος, ἡ Περίβλεπτη κ.λ. Εἶναι Αὐτὴ πού, ὅπως λέγει ὁ μεγάλος μας ἐθνικὸς βάρδος Κωστῆς Παλαμᾶς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολυαρίθμους ὑμνολογίας του :

«...Κι' ἀπ' ὅσα ἀπὸ τοὺς τόπους Σου καὶ ἀπὸ τὰ θάματά Σου,
κι' ἀπ' ὅσα ἀπὸ τὶς χάρες Σου πῆρες ὀνόματα, ὅλα,
σὰν τοῦ μετώπου Σου τὴ δόξα ἀχτιδοσταλαγμένα...
πλημμύρισες τὸν Οὐρανό, σημάδι Ἐσὺ πιὸ μέγα!...».

ΤΑ ΑΠΕΙΡΑΡΙΘΜΑ ἐπίθετα μὲ τὰ ὁποῖα προσδιορίζεται τὸ πλῆθος τῶν ἔναντι τῶν ἀνθρώπων στοργικῶν καὶ προστατευτικῶν ἰδιοτήτων τῆς Θεομήτορος, τὰ πολυάριθμα Θεοτοκία ποὺ στολίζουν τὴν ὑμνολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τὰ κείμενα τῶν κατὰ τὰς θεομητορικὰς ἑορτὰς ἱερῶν ἀκολουθιῶν, οἱ συγκινητικώτατοι παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Παναγίαν, οἱ Χαιρετισμοί, τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὴν μνήμην της ἀφιερωμένων Ἱερῶν Ναῶν, ὁ ἔντονος συναισθηματισμός μας μὲ τὴν σωρείαν τῶν παραδόσεων, τῶν θαυμάτων, τῶν ὁραμάτων κ.λ. κ.λ., μαρτυροῦν τὸ τί ἀποτελεῖ διὰ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἰδίως διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Ἐντελῶς ἰδιαιτέρως διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, τὸ τεράστιον περιεχόμενον ποὺ ἔδωσεν ἡ λατρεία τῆς Θεοτόκου εἰς τοὺς ἀγῶνας του, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παύλου μέχρι σήμερον, ἀποτελεῖ ὀγκωδέστατον κεφάλαιον. Ὁλόκληρος ὁ βυζαντινὸς καὶ ὁ νεώτερος Ἑλληνισμὸς ἐσώθη ἐμφανῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὴν Πάναγνον Μαρίαν, ἀπὸ τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ λαοῦ μας, ἀφοῦ μὲ τὴν ἁγίαν ψυχήν της καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θείας μορφῆς της ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ὅλαι αἱ προσδοκίαι, οἱ παλμοὶ τοῦ Γένους, τὰ ἰδανικὰ καὶ οἱ στοχασμοὶ καὶ τὰ πεπρωμένα. Τὸ θαῦμα τῆς πίστεως εἰς τὴν Θεοτόκον ἔδωσε τὰς νίκας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ δύο περίπου χιλιετηρίδας, αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς λατρείας ἐσκόρπισε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ σκότη καὶ ἐσφυρηλάτησε τὰ ἰδανικά, διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν αἱ γενεαὶ τοῦ Μεγαλείου καὶ τῆς Δόξης. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπεριόριστος πίστις καὶ λατρεία τοῦ λαοῦ μας πρὸς τὴν Παναγίαν του, τὴν ἔφερε πάντοτε ἀντιμέτωπον τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ κακοῦ, πλησίον ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων ποὺ συνιστοῦν μέριμναν ζωῆς. Ἡ συμπαράστασίς της εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ βίου μας, ἡ μεσιτεία της πρὸς τὸν Πλάστην καὶ Θεάνθρωπον καθρεπτίζονται εἰς τὰ λόγια τοῦ ψαλμῳδοῦ:

«Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου».

* * *

ΑΥΤΟΝ τὸν τιμαλφέστατον θησαυρόν, ποὺ ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ εὐλάβεια διεφύλαξαν ὡς πανιερωτάτην κληρονομίαν, ἂς τὸν παραλάβωμεν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ἰδία καί, ἀφοῦ τὸν σεβασθῶμεν, τὸν μελετήσωμεν καὶ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν του, ἂς τὸν διαφυλάξωμεν ἀκέραιον διὰ νὰ τὸν παραδώσωμεν ἀμώμητον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὰ κηρύγματα τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ μηδενισμοῦ τόσων ἀξιῶν ζωῆς καὶ πνεύματος νὰ καταλάβουν τὴν ψυχήν μας. Καὶ αὐτὰ διὰ νὰ ἀκούεται πάντοτε ὁ πράγματι οὐράνιος, ὁ πράγματι θεσπέσιος καὶ Ἑλληνικώτατος Ὕμνος πρὸς τὴν Θεοτόκον:

«Στὸν πόλεμο Ὁδηγήτρα Ἐσύ, Μεσίτρια στὴν Εἰρήνη·
Ὑπέρμαχη Στρατήγισσα σ' Ἐσὲ τὰ νικητήρια.....».

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν
Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

«Οὐκ' οἴδατε ὅτι, ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους
εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε, ᾧ ὑπακούετε...»
(Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ πρὸς Ρωμαίους ε' 16)

§ 1. Ὁ ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῆς γῆς κόσμος τῶν ἀνθρώπων.

Ι. Λέγει ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος Παῦλος: «Εἰς τὸ περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Θεοῦ, τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν» (1).

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ ἅγιον βάθος τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς «τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρωπότητος» ἐν ὄψει τοῦ περιφήμου φιλοσοφικοῦ προβλήματος «τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως».

ΙΙ. 1. Τὸ θέμα συνδέεται πρὸς τὸ αἰώνιον καὶ ἀνήσυχον δίλημμα πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀντικρυζούσης τὴν ἀγωνιώδη ἀπορίαν, ἐὰν ἔχῃ ἄρά γε ἡ ζωὴ αὕτη ἓν νόημα ἢ εἶναι τυχὸν μία παράλογος ματαιότης.

2. Ὁσάκις τιθέμεθα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του αἰσθανόμεθα ὅτι ἐγγίζομεν τὴν φρίκην τοῦ μηδενός, τὰς κατὰ Jaspers(2) «ὁριακὰς καταστάσεις», τὰς ὁποίας συντροφεύει τὸ ἄγχος τῆς «ὑπαρξιακῆς ἀγωνίας», ἐνεχούσης συγκλονιστικὴν τραγικότητα. Εἶναι τὸ περίφημον ἀγωνιῶδες πρόβλημα «τῆς αὐτομερίμνης».

3. Καὶ οἱ αἰῶνες «κυλοῦν. Καὶ τὰ ἀνθρώπινα τέκνα τῆς γῆς, γεμᾶτα ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ τόλμην, ζητοῦν μίαν ἀπάντησιν καὶ ὁπωσδήποτε μαζὺ μὲ αὐτὴν καὶ μίαν λύτρωσιν».

§ 2. Θέσις τοῦ προβλήματος τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως.

Ι. Κατὰ ταῦτα τὸ βασικὸν καὶ ἀποφασιστικὸν πρόβλημα, ὅπερ ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἡμῶν, πρόβλημα δέ, τὸ ὁποῖον ἀδύνατον νὰ μὴ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν παντὸς στοχαζομένου ἀνθρώπου, ὅπερ ἄλλως τε ὑπῆρξε καὶ ἀρχαιότατον τῆς σκεπτομένης ἀνθρωπότητος, πάντοτε δ' ἐπίκαιρον, ἀφορᾷ εἰς τὴν ἑξῆς ἀπορίαν:

Δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἑνὸς ἐλευθέρου ἀγῶνος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ τοῦ πλανήτου τῆς γῆς ἢ πρόκειται τυχὸν περὶ μιᾶς τραγικῆς αὐταπάτης τοῦ πτωχοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὅπερ διακατέχεται ὑπὸ τῆς ψευδαισθήσεως μιᾶς ἐλευθερίας;

Καὶ τὸ ὁποῖον ἀνθρώπινον πνεῦμα ἀδυνατεῖ τυχὸν νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι καὶ τὸ ἴδιον καὶ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἀγών του «δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ κάποιος κρίκος» μιᾶς αἰτιοκρατικῆς ἀλύσεως τυχαίων φυσικῶν γεγονότων, ἤτοι τὸ προϊὸν μιᾶς φυσικῆς καὶ ὑλικῆς ἀναγκαιότητος. Καὶ ἑπομένως ὅτι τοὐλάχιστον ἀξιολογικῶς, ὅσα λέγονται καὶ ἐμφανίζονται ὡς ἱστορικαὶ δημιουργίαι τῆς ἀνθρωπότητος ἐξισοῦνται ἀπολύτως «μὲ τὸ ἀσύνειδο σούρσιμο τοῦ πρωτοπλάστου ἢ τοῦ σκουληκιοῦ στὸ βόρβορο»(3).

---

1. Α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή, β' 12.

2. Karl Jaspers (γενν. 1883). Ἐκ τῶν ἔργων του: «Philosophie. 1932», «Vernunft und Existenz. 1935.», «Nietzsche. 1936.», «Existenzphilosophie. 1938.».

3. Ἔκφρασις «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι. 1956.» σ. 44.

ΙΙ. 1. Τοιουτοτρόπως ἀντικρύζομεν τὸ ἐρώτημα:

Ἡ ἀνθρωπότης συνιστᾶ ἁπλοῦν ἐ ξ ά ρ τ η μ α τῆς φύσεως, ὑποκειμένη πλήρως εἰς τὸν ἐν τῷ σύμπαντι κρατοῦντα ἀμείλικτον γενικὸν νόμον τῆς φυσικῆς αἰτιοκρατίας;

Ἢ μήπως τυχὸν αὕτη ἀποτελεῖ ἀγωνιζόμενον κόσμον ἐ λ ε υ θ έ ρ ω ν ὄντων, κεκτημένων δύναμιν αὐτοκαθορισμοῦ, αὐτοπροσδιορισμοῦ τῆς πορείας τῆς ζωῆς των;

2. Ἄλλαις λέξεσι γεννᾶται ἡ ἀπορία, ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης κατέχῃ τὴν ἱκανότητα δι' ἐλευθέρας ἐκλογῆς νὰ προσανατολίζῃ τὸν ἑαυτόν της πρὸς ἀξίας, νὰ καθιστᾶ αὐτὰς σκοποὺς τοῦ πόθου της καὶ τῆς δραστηριότητός της καὶ τέλος νὰ χρησιμοποιῇ τὰς ἱκανότητάς της χάριν πραγματώσεώς των([4]) ;

ΙΙΙ. Πρόκειται περὶ ἀντιθέσεως μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τῆς θεωρίας τῆς φ ύ σ ε ω ς καὶ τῆς ν ο μ ο τ ε λ ε ί α ς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς θεωρίας τῆς ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς καὶ τοῦ π ο λ ι τ ι σ μ ο ῦ.

§ 3. *Διατυπωθεῖσαι σχετικαὶ ἀρχαί.*

Ι. Γ ε ν ι κ ῶ ς.— Αἱ δύο σχετικαὶ ἀρχαί, αἵτινες ἀνεφάνησαν καὶ αἱ ὁποῖαι ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν ἀπάντησιν εἰς τὴν προκειμένην ἀπορίαν, εἶναι ἔνθεν μὲν ἡ ἀρχὴ τῆς ἑ τ ε ρ α ρ χ ί α ς, ἔνθεν δ' ἡ ἀρχὴ τῆς α ὐ τ α ρ χ ί α ς.

ΙΙ. Ἀ ρ χ ὴ τ ῆ ς ἑ τ ε ρ α ρ χ ί α ς.— 1. Καὶ ἐν πρώτοις « ἡ ἀρχὴ τῆς ἑτεραρχίας» (Determinismus) θέλει νὰ ἀντικρύσῃ γυμνὴν τὴν ταπεινὴν καὶ ἄρα θλιβερὰν διὰ τὸν ἀνθρώπινον ἐγωισμὸν ἀλήθειαν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁπλοῦν ζωικὸν εἶδος καὶ μένει δεδεμένος, ὡς καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ζῶα καὶ ἅπασα ἡ ὑπόλοιπος φύσις, εἰς τὸν ἀναλλοίωτον φυσικὸν νόμον. «Στὸν νόμο αὐτὸν εἶναι ἀπαρέγκλιτα δεμένος καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον εἶναι καὶ αὐτὸς φύση, σῶμα, ὀργανισμός, αἷμα»([5]). Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ διαφύγῃ τὰ δεσμὰ τοῦ φυσικοῦ τούτου νόμου καὶ νὰ διασπάσῃ ταῦτα. Καὶ ὁ ὁποῖος φυσικὸς νόμος ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ ἴδιος καὶ ὡς ὑπόστασις καὶ ὡς δρᾶσις εἶναι δημιούργημα ὡρισμένης αἰτίας, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα ἑτέρας αἰτίας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, «χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ μπορῇ νὰ σταματήσῃ πουθενά, νὰ ἑδραιωθῇ αὐθυπόστατα καὶ νὰ σταματήσῃ καταμετρῶντας τὶς ἄπειρες αἰτίες, τῶν ὁποίων αὐτὸς εἶναι τὸ ἀθροισματικὸ ἀποτέλεσμα»([5]). Ἤτοι, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀποκαλύπτει εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὅτι δὲν δύναται, ὑπερφρονοῦν, νὰ ἐκφύγῃ τῆς φυσικῆς νομοτελείας καὶ τῆς φυσικῆς ἀναγκαιότητος καὶ ὅτι εἶναι «ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς φυσικῆς ἁλυσίδας τῆς αἰτιότητος»([5]).

Καὶ τοιουτοτρόπως πιστεύεται «ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔργο τῆς φύσεως, ἀνήκει στὴν ἁλυσίδα τῶν φυσικῶν γεγονότων καὶ ἀποτελεῖ στὴ σειρὰ τῆς δημιουργίας ἕνα τυχαῖο γεγονός, ποὺ δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸ τελευταῖο σκουλήκι. Γι' αὐτὸ ὁ θάνατος ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα ἑνὸς σπουδαίου ἀνθρώπου, ἂν τὸν ἐξετάσῃ κανείς, σύμφωνα μὲ τὴν νομοτέλεια, μὲ τὸν νόμο τῆς φυσικῆς ἀναγκαιότητος, ἐπειδὴ εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς αἰτίας, δὲν διαφέρει καθόλου ἀπ' τὸ θάνατο ἑνὸς κατωτάτου ζωικοῦ ὀργανισμοῦ ἢ καὶ ἑνὸς ἀοράτου μικροβίου. Εἴτε ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος πεθαίνει, εἴτε ἕνα τιποτένιο μικρόβιο, τὸ πρᾶγμα ,ἂν τὸ ἐξετάσῃ κανεὶς κατὰ τὸ νόμο τὸ φυσικό, εἶναι τὸ ἴδιο».

2. Εἶναι θεωρία, ἥτις, ἐρειδομένη τυφλῶς ἐπὶ τοῦ λογικοῦ σχήματος τῆς ἐπιστήμης τῆς βιολογίας, ὑποστηρίζει ὅτι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται ὡς ἱ σ τ ο ρ ι κ α ὶ π ρ ά ξ ε ι ς τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν διαφέρουσι παντάπασι τῶν μηχανικῶν φυσικῶν ἐνεργειῶν.

4. Ὅρα σχετικῶς τὴν περίφημον ἐργασίαν περὶ τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς τοῦ καταδιωχθέντος ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ διασήμου φιλοσόφου Johannes Hessen.

5. Ἔκφρασις «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι. 1956.» σ. 38, 41, 43, 47.

3. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ ἀρχὴ τῆς ἑτεραρχίας δὲν διαβλέπει σκοπούς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀντιθέτως καταλήγει εἰς τὴν πίστιν ὅτι ἡ πορεία τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι συνέχισις τοῦ φυσικοῦ ἔργου, ἤτοι εἰς τὸ δόγμα τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον «συνεχίζεται καὶ στὴν ἱστορία ἡ φυσικὴ γένεση», «οἱ ἀγῶνες στὴν ἱστορία εἶναι τὸ ἀνάλογο τῶν ἀγώνων στὴν φύση»(6) καὶ ὁ φυσικὸς νόμος λειτουργεῖ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

4. Διὸ καὶ τελικῶς ἡ θεωρία τῆς ἑτεραρχίας, σκεπτομένη βιολογικῶς καὶ φυσιοκρατικῶς, διακηρύσσει ὅτι ἡ πορεία τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἀκολουθεῖ ἀναπότρεπτον προδιάταξιν εἱμαρμένης ἢ πεπρωμένης, ἤτοι διαλαλεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς μοιροκρατίας. Διότι δέχεται ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία εἶναι προέκτασις τῆς φύσεως, ὅτι ἡ πορεία τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς δράσεως τῶν ἰδίων, ἀλλὰ καθορίζεται ὑπὸ ἐξωτερικῆς ἀλύσεως τυχαίων αἰτίων. Καὶ συνεπῶς ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων χαράσσεται ὑπὸ τῶν ἐν λόγω τυχαίων αἰτίων, ἅτινα δρῶσιν ὡς ἐξωτερικαὶ ἀνεξάρτητοι καὶ αὐτοτελεῖς δυνάμεις, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργημάτων, τῶν εὐστόχων ἢ τῶν ἀστόχων.

Τὰς αὐτοτελεῖς δὲ ταύτας δυνάμεις τῶν τυχαίων συντελεστῶν ἐθεοποίησε μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης, διότι ἐπίστευε καὶ ἐλάτρευσε τὰς τρεῖς θεὰς τῆς Εἱμαρμένης, τὰς Μοίρας (Parcae). Καὶ μάλιστα ἐτοποθέτησε ταύτας εἰς ἀνωτέραν θέσιν ἢ τοὺς λοιποὺς θεούς, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ὑποτάσσονται εἰς τὰ κελεύσματα τῶν Μοιρῶν. Διότι τὰς ἀποφάσεις τῶν Μοιρῶν οὐδὲ ὁ Ζεὺς δύναται νὰ ἀνατρέψῃ, διαλαλεῖ ὁ Πίνδαρος(7).

Αἱ Μοῖραι αὗται, εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὁλόλευκαι καὶ φέρουσαι στέμματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἔκλωθον τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, διαμοιράζουσαι τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐδημιουργεῖτο, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν πίστιν, ἁρμονία εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας, τὴν Λάχεσιν διὰ τὰ παλαιά, τὴν Κλωθὼ διὰ τὰ παρόντα καὶ τὴν Ἄτροπον διὰ τὰ μέλλοντα(8).

Εἶναι ἐνδιαφέρον ὅτι οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, οἵτινες, ὡς γνωστόν, διεφύλαξαν ἐπαρκῶς ὡρισμένας ἰδέας τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, μετά τινας τροποποιήσεις καὶ μεταβολάς, διετήρησαν καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῶν τριῶν Μοιρῶν ἐντὸς τῆς δημοτικῆς αὐτῶν ποιήσεως. Ἐκ τῆς τριάδος τῶν γυναικῶν τούτων ἡ μία κρατεῖ ἕνα μέγαν χάρτινον κατάλογον, ἐν ᾧ γράφει τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων, ἡ δευτέρα εἶναι ὡπλισμένη «μὲ κοπτερὰ ψαλίδια», δι' ὧν τραυματίζει, καὶ τέλος ἡ τρίτη ἔχει ἓν σάρωθρον, ἵνα σαρώνῃ ἐκ τῆς ζωῆς τοὺς θανατουμένους(9).

Ὑπενθυμίζομεν ἐν συνεχείᾳ καὶ τὴν σύγχρον παρομοίαν πίστιν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰχ καθοριζόμενον πεπρωμένον κὰδ ἤκισμέτ. Διότι, κατὰ τὸ κοράνιον, ἡ πορεία τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι προδιαγεγραμ-

6. Σχετικῶς «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Αὐτόθι.» σ. 47.

7. Πίνδαρος Πυθιονίκ. 12, 30. Πρβλ. σχετικῶς «Βασιλείου Χ. Ἰωαννίδου. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ Στωικοὶ φιλόσοφοι. Θεσσαλονίκη. 1934.» σ. 21.: Κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ πολὺ μεταγενέστερον παρατηρεῖται μία ἀδιάκοπος σύγκρουσις καὶ συναγωνισμὸς τῆς ἐξουσίας τῆς Εἱμαρμένης πρὸς τὴν τῶν Θεῶν, οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ κανόνα δίδουσι τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὰς Μοίρας.

8. Ὅρα Πλάτωνος Πολιτεία Ι 617 C. Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6. Πρβλ. Λουκιανὸν Νεκρ. διαλ. Α' 189 ἔκδ. Jakobitz: «ἐπεκέκλωστο αὐτῷ ὑπὸ τῆς μοίρας καὶ μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένα ἦν αὐτῷ ταῦτα καὶ ὑπηρέτης ἦν, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε». Περὶ τούτου «Κώνστ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1947.» σ. 283.

Παρ' Ὁμήρῳ γίνεται λόγος καὶ περὶ πλαστίγγων, ἐν αἷς ἐζυγίζοντο αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων (χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα) Θ. 69 Χ 209.

9. «Claude Fauriel. Δημοτικὰ τραγούδια τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Εἰσαγωγὴ Νικολάου Α. Βέη. Μετάφρασις Ἀπ. Δ. Χατζηεμμανουήλ. Ἀθῆναι 1956.» σ. 49 ἑπ.: «Προσωποποίησις. Τὰ στοιχειά. Αἱ μοῖραι. Εὐφημισμός.».

μένη ἐν οὐρανίᾳ βίβλῳ, ὁριζούσῃ τὴν πορείαν τῶν πάντων ἐν τῇ οἰκουμένῃ([10]).

5. Τούτων ὅμως οὕτως ἐχόντων, ἀποβαίνει πλέον ὀφθαλμοφανὲς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν λογικῶς νὰ συμβιβασθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἑτεραρχίας πρὸς οἱανδήποτε ἔννοιαν ἀσκήσεως ἀγῶνος ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των.

Καὶ τοῦτο, διότι προϋπόθεσις ἄφευκτος τῆς ἀσκήσεως ἀ γ ῶ ν ο ς ἐκ μέρους τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ὕπαρξις δ υ ν α τ ό τ η τ ο ς τῆς ἐπιδράσεως τῆς δράσεως αὐτῆς ἐπὶ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς της. Ἐὰν ὅμως ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι οὐδεμία τεχνητὴ ἐνέργεια εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν ἐκ τῆς αἰτιοκρατικῆς νομοτελείας καθωρισμένην ἱστορικὴν πορείαν τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱοσδήποτε ἀγών, ἀσκούμενος ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ ἀπέβαινε π ε ρ ι τ τ ὸ ς καὶ μ ά τ α ι ο ς. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς ταύτης, κρίνοντες τὴν ἄνω ἐκτεθεῖσαν θεωρίαν τῆς ἑτεραρχίας, καταλήγομεν εἰς τὸ πόρισμα ὅτι οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν μοιρολατρικὴν ἀντίληψιν, ἤτοι τὴν μηχανικὴν νομοτέλειαν τῆς πορείας τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν ἤθελον νὰ ὦσι συνεπεῖς πρὸς τὴν τοιαύτην των πίστιν, θὰ ἠδύναντο βεβαίως νὰ δεχθῶσιν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δύναται τὸ πολὺ νὰ ἀσκῇ μόνον ἐνστικτώδη μηχανικὸν καὶ οὐχὶ ἐλεύθερον ἐνσυνείδητον ἀγῶνα ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπὲρ ἑνὸς καλυτέρου μέλλοντος. Διότι ἀγὼν ἐναντίον τῶν μοιραίων δεινῶν ἢ ὑπὲρ μὴ μοιραίας εὐτυχίας εἶναι μάταιος καὶ ἄρα περιττός, δεδομένου ὅτι «τὴν πεπρωμένην οὐδ' ἂν εἷς ἐκφύγοι».

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην μνημονεύομεν τὸν Spengler, ὅστις, ὢν συνεπὴς πρὸς τὴν πίστιν του ταύτην εἰς τὸ «μοιραῖον» (Schicksal), παρατηρεῖ ὅτι κυρίως εἰπεῖν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμέν τι περισσότερον ἢ νὰ λάβωμεν ἁπλῆν γνῶσιν τοῦ τοιούτου μοιραίου([11]).

6. Κατ' ἐξοχὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἀρνεῖται καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ ὑ λ ι σ μ ο ῦ (Materialismus, «ματεριαλισμὸς»)([12]).

Πρόκειται περὶ τῆς κοσμοθεωρίας, ἥτις ἀνάγει τὴν πραγματικότητα ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὴν ὕλην καὶ εἰς δυνάμεις, αἵτινες εἶναι παντελῶς ὑποτεταγμέναι εἰς τοὺς νόμους τῆς ὕλης. Μηχανοκρατικὴ ἀντίληψις τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀποτελούσης φύσιν ἀνθρωπότητος, διψῶσα, ὅπως ἅπαντα τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου, ἄρα καὶ τὰ ἀνθρώπινα, ἑπομένως δὲ καὶ τὰ ψυχικά, ἑρμηνεύσῃ βάσει τῶν νόμων τῆς κινήσεως τῶν φυσικῶν ὑλικῶν ἀτόμων.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην οἱ ὑλισταὶ πιστεύουσιν ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον ἡ διαφωτιζομένη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἀνθρωπότης ἀφοσιωθῇ εἰς τὰ πραγματικά, ἤτοι εἰς τὰ ὑλικὰ καθήκοντα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου της. Σκοπὸς των εἶναι ἡ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀνθρωπότητος «ἀφύπνισις τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ὕλην καὶ ἡ καθοδήγησις εἰς τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν χαρίζει ἡ φυσική, ἡ ὑλικὴ ὕπαρξις, αἱ ἀπολαύσεις αὐτῆς καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει»([13]).

7. Ἀλλ' ὁμοίως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἀρνεῖται ἡ διαφέρουσα

---

10. «Αὐτὸ ἦταν τὸ κισμέτι του», «σὰν ἔχεις κισμέτι, ὅλα σοῦ ἔρχονται βολικά». (Λέξις ἀραβικὴ «κισμέτ»). Τὸ «ριζικό».

11. Πρβλ. «Π. Μελίτη. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἔλεγχος. Περιοδ. «Ἀκτῖνες». Τεῦχος 166. Ἀθῆναι. 1955.» σ. 481 ἑπ.: «Ὅμως αὐτὸ τὸ «πεπρωμένο» (δυσάρεστο ἢ εὐχάριστο), αὐτὴ τὴν «μοῖρα» (καλὴ ἢ κακὴ) καμμιὰ ἐμπειρία δὲν τὴν παρουσίασε στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι παρμένη a priori, ἢ καλύτερα εἶναι πίστεως πρότασις. Μιᾶς πίστεως—ἐρζάτς, ποὺ προσφέρεται σὰν παραδοξολογία μᾶλλον, παρὰ γιὰ νὰ τὴν πάρῃς στὰ σοβαρά.».

12. Ἐκ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας: «Th. L. Häring. Die Materialisierung des Geistes 1919.», «L. Woltmann. Der historische Materialismus. 1900.». «A. Willwoll. Seele und Geist. 1938.» (2 und 10. kap.), «Hans Driesch. Die Ueberwindung des Materialismus. Zürich. 1935.».

13. «Νικολάου Ἰ. Λούβαρι. Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας. Τόμος Β'. Ἀθῆναι. 1938.» σ. 194.

ἀπό τινος ἀπόψεως τοῦ ὑλισμοῦ φιλοσοφία τοῦ ν α τ ο υ ρ α λ ι σ μ ο ῦ (naturalismus)(14).

Αὕτη παραδέχεται μὲν ὅτι τῆς φυσικῆς καὶ ὑλικῆς διαφέρει μία ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ πραγματικότης, οὐχ' ἧττον, παραγνωρίζουσα τὴν ἰδιοτυπίαν τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου, ἑρμηνεύει ταύτην ἐκκινοῦσα ἐκ τῶν νόμων τῆς ὑλικῆς φύσεως. Βλέπει καὶ ἑρμηνεύει τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος «τρόπον τινὰ ἐκ τ ῶ ν κ ά τ ω», ἐκ τῆς φυσικῆς ὑλικῆς της πλευρᾶς(15). Ἐπειδὴ δὲ τὰ πάντα ἐν τῇ ὑλικῇ φύσει ὑπόκεινται εἰς μίαν νομοτέλειαν καὶ αἰτιοκρατίαν, καταλήγει ὁ naturalismus εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς πραγματικότητος.

Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ naturalismus εἰδικῶς εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀποβαίνει ἀναγκαίως μηχανοκρατία, αἰτιοκρατία (Deteminismus)(16).

8. Ἄρα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἑτεραρχίας, μετατρέπεται ἡ ἀνθρωπότης εἰς ἄνευ τινὸς ἐλευθερίας «ρ ο μ π ὸ τ» καὶ π α ί γ ν ι ο ν τ ῶ ν φ υ σ ι κ ῶ ν ν ό μ ω ν καὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων.

ΙΙΙ. Ἀ ρ χ ὴ τ ῆ ς α ὐ τ α ρ χ ί α ς.—1. Ἀντίθετος ἡ «ἀρχὴ τῆς αὐταρχίας» (Indeterminismus). Αὕτη, ὑποστηρίζουσα ὅτι ἡ ἀνθρωπότης κέκτηται θεόθεν ἐν ἑαυτῇ δύναμιν εὐγενεστάτην καὶ δραστηρίαν πρὸς αὐτάρκη δρᾶσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους δηλωθεῖσαν «ἐ ν τ ε λ έ χ ε ι α ν», καταλήγει εἰς τὴν πίστιν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης παρέχει ἡ ἰδία νόμον εἰς ἑαυτήν, διαχαράσσει ἐλευθέρως καὶ ἄνευ δεσμεύσεων ἐξ αἰτιοκρατικῶν ἁλύσεων, δηλονότι ἐντελῶς αὐτόνομος, τὴν πορείαν τῆς ζωῆς της.

Ἡ δὲ θεία προέλευσις τῆς τοιαύτης δυνάμεως τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς αὐτοκαθορισμὸν σημειοῦται καὶ ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν πηγῶν : «Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε»(17). «Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν· οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»(18).

2. Ἐκ τῶν λεχθέντων προκύπτει ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς αὐταρχίας οὐχὶ ἁπλῶς συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνος ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ α π α ι τ ε ῖ παρ' αὐτῆς, ὅπως ἀγωνίζηται ἐν τῇ ζωῇ. Ἀ γ ῶ ν α, ὃν ἐτόνισεν ὡς αἴτημα, καὶ ὁ Jaspers(19).

3. Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐταρχίας εἶναι ἡ ἀρχή, ἥτις πιστεύει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης, κεκτημένη θεόθεν δ ύ ν α μ ι ν α ὐ τ ο κ α θ ο ρ ι σ μ ο ῦ (ἐν ἀρχῇ μὲν καὶ κατὰ τὴν πρωτόγονον φάσιν τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς ἀσυνειδήτως, μεταγενεστέρως δὲ καὶ σὺν τῇ πνευματικῇ ἀναπτύξει αὐτῆς ἐνσυνειδήτως), ἀνέκαθεν ἠγωνίσθη καὶ ἐξακολουθεῖ ἀείποτε ἐλευθέρως ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῶν μελλόντων. Εἶναι ἄρα ἠ θ ι κ ῶ ς ὑ π ε ύ θ υ ν ο ς διὰ τὴν ποιότητα καὶ τῶν μέσων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀγωνιστικῆς της δράσεως.

Ἡ θεία πρόνοια ἐχάρισε κατὰ ταῦτα σκοπίμως εἰς τὴν ἀνθρωπότητα εὐγενεῖς ἰδιότητας καὶ δυνάμεις, ἵνα αὕτη, ὡς οἷόν τε εὐδοκίμως καὶ δραστηρίως, ἐργασθῇ

---

14. Ἐκ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας: «A. M. Weiss. Natur und Uebernatur. 4. Aufl. 1907.»

15. Σχετικῶς «Johannes Hessen. Τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μετάφρασις ἐκ τῆς γ' γερμανικῆς ἐκδόσεως ἔτους 1947 ὑπὸ Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἀθῆναι.» σ. 37.

16. Εἶδος «Biologismus». Σχετικῶς «Walter Brugger S. J. Philosophisches Wörterbuch. 3. Aufl. Freiburg. 1950.» σ. 228 ἑπ.

17. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην η' 36.

18. Παύλου τοῦ Ἀποστόλου Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, γ' 17, 18.

19. Τέσσαρα τὰ αἰτήματα κατὰ Jaspers: ἀγών, ἐνοχή, πόνος, θάνατος.

ΤΑΜΑΡΑ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Γενικὴ κατακραυγὴ ἐπηκολούθησε τὴν πρώτη δίκη τῆς Ταμάρας καὶ ὁ Τύπος ἔψαλε πάλι τὰ ἐξ ἀμάξης γιὰ τὸ χάϊδεμα τῶν ἐνόρκων μὲ τὴν ἐτυμηγορία τους γιὰ τὴν φοβερὴ καὶ τρομερὴ φόνισσα καὶ γράφτηκαν, ὅπως σὲ κάθε μιὰ ἐπιεικῆ ἀπόφασι, τοῦ κόσμου τὰ σχόλια γιὰ τὴ «χρεωκοπία» τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐνόρκων καὶ γιὰ τὴν λῆψι μέτρων νὰ ἀποφεύγωνται τέτοιου εἴδους ἀποφάσεις ἀντιβαίνουσες εἰς τὸ δημόσιο αἴσθημα. Καὶ ἡ πρώτη δίκη τῆς Ταμάρας ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀφορμὲς νὰ καθιερωθῆ ὕστερα, ὅτι τὸ δικαστήριο τῶν συνέδρων νὰ ἔχη δικαίωμα νὰ χαρακτηρίζη ἐσφαλμένη τὴν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ὅταν αὐτοὶ ἀθώωσαν ἕνα κατηγορούμενο ἀντίθετα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ προκύψανε ἀπὸ τὴν διαδικασία. Καὶ αὐτὴ ἡ διάταξις ἰσχύει καὶ σήμερα γιατὶ μπῆκε στὸν νέο κώδικα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ποὺ ἔγινε στὰ τελευταῖα χρόνια.

Καλὰ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ τί γινότανε ; Ὅπως εἴπαμε ἡ Εἰσαγγελία τῶν Ἐφετῶν κρατοῦσε «ρεζέρβα» τὴν δίκη γιὰ τὸ δεύτερο ἔγκλημα τῆς Ταμάρας, τὴν δολοφονία τοῦ δράστου τοῦ πρώτου ἐγκλήματος Κόλια καὶ τὴν δίκη αὐτὴ τὴν προσδιώρισε ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ κάτι μέρες, στὸ Κακουργιοδικεῖο Πειραιῶς αὐτὴ τὴ φορά. Καὶ αὐτὸ γιατὶ τὸ Κακουργιοδικεῖο Πειραιῶς ἐφημίζετο ἐκεῖνα τὰ χρόνια γιὰ τὴν αὐστηρότητά του καὶ γιὰ τὶς σωστὲς ἐτυμηγορίες ποὺ ἔβγαζαν οἱ Πειραιῶτες ἔνορκοι. Ἡ δευτέρα δίκη ἔγινε στὶς 10 Δεκεμβρίου 1928, στὸν Πειραιᾶ, μὲ κατηγορουμένους, γιὰ φόνο ἐκ προμελέτης τοῦ Κόλια, τὴν Ταμάρα θυγατέρα Θ. Γκολόμποβα καὶ μὲ συνεργούς τους Τσὰν-Κοὺ-Λὶν (Νῖκο Κοράκη), Λιοὺ-Πάου-Χοὺ (Μιχαὴλ Πιτσιλῆ) καὶ Λὴ-Χοὺ-Τσὶν (Βάνια). Ὁ Βάνιας ποὺ ἀπουσιάζει καὶ δικάζεται ἐρήμην, ἦταν ὡς γνωστὸν ὁ μετὰ τὸν φόνο τοῦ Κόλια ἐρωμένος τῆς Ταμάρας, τὸν ὁποῖον ὅμως αὐτή, ὅπως εἴπαμε, παράτησε κατόπιν καὶ τὰ ἔφτιαξε μὲ τὸν Κοράκη, τὸν ἐρωμένο τῆς Ἀναστασίας, ποὺ κι' αὐτὸν θὰ ἔβαζε ἴσως νὰ ξεπαστρέψη τὸν Βάνια ἂν ἡ ἐρωμένη του ἡ Ἀναστασία Καραγ-

---

ὑπὲρ ἀγαθοῦ καὶ ἀνωτέρας πνοῆς μέλλοντος καὶ προσεγγίσεώς της πρὸς τελείωσιν.

4. Ἐντεῦθεν ὁ πόθος τῶν ἀνθρωπίνων τέκνων τῆς γῆς «πρὸς τὸ μακρυνόν», πρὸς τὸ Ἐπέκεινα :

«Πάντα λαχταρᾶ τὸ μακρυνὸ ἡ καρδιὰ
. . . . . .
Πρὸς τὸ μακρυνὸ νὰ πετάξη γυρεύει.
Νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸν ἑαυτό της ζητᾶ».

Κατὰ δὲ τὸν ὡραιότατον στίχον τοῦ Jörgen Moe :
«Καὶ στὴν ψυχή σου ὑπάρχει μία ἄκρη
ἀπὸ χρῶμα γ α λ ά ζ ι α ς λαχτάρας»
(οὐρανοῦ) (20)

(Συνεχίζεται)

---

20. Ἀναφέρεται ὑπὸ «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία. Ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθῆναι. 1949.» σ. 140.

γλάνη μὲ τὴν ζηλοτυπία της δὲν ἀποκάλυπτε ὅλη αὐτὴ τὴν συμμορία τῶν Κινέζων, τὰ δύο της κακουργήματα καὶ τὰ σχεδιαζόμενα ἀκόμα.

Ἡ δίκη ἄρχισε μὲ φοβερὸ κρύο ἐκεῖνο τὸ χειμωνιάτικο πρωινὸ στὸν Πειραιᾶ καὶ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἦταν τότε ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν Εὐάγγελος Βασιλείου, δικασταὶ οἱ πρωτοδῖκαι κ.κ. Σοῦρλος καὶ Παγουρόπουλος καὶ Εἰσαγγελεὺς ὁ Χαλκιᾶς. Ὁ Πρόεδρος καλεῖ τοὺς κατηγορουμένους στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν διαπίστωσι τῆς ταυτότητός τους καὶ ρωτᾶ τὴν Ταμάρα.

Πρόεδρος: Τί τὸν ἔκανες τὸν ἄντρα σου Ταμάρα;

Ἡ Ταμάρα, πάντα σαγηνευτική, στὰ μαῦρα ντυμένη καὶ μὲ τὸ μαῦρο μαντήλι ριγμένο στὸ κεφάλι της, σηκώνεται ὄρθια στὸ ἐδώλιο, ξαμπολάει τὰ κλάμματα καὶ ψιθυρίζει:

—Πέφανε (Πέθανε) κύριε.

Πρόεδρος: Ἄσε τὰ κλάμματα τώρα. Ἔπρεπε νὰ κλαῖς ὅταν τὸν σκότωνες.

Ὁ συνήγορος τῆς Ταμάρας κ. Βασιλᾶτος ἐξανίσταται καὶ προκαλεῖ ζωηρὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸ ὁποῖο καὶ ἀρχίζει ἡ δίκη.

Βασιλᾶτος: Διαμαρτύρομαι κ. Πρόεδρε, ἡ Ταμάρα γιὰ τὸ πρῶτο ἔγκλημα ἠθωώθη.

Πρόεδρος: Ὄχι καὶ ἠθωώθη κ. συνήγορε. Κατεδικάσθη δύο χρόνια φυλακή.

Βασιλᾶτος: Σύμφωνοι. Ὄχι γιὰ δρᾶστις ὅμως, ἀλλὰ γιατὶ δὲν κατήγγειλε τὸ ἔγκλημα καὶ τὸν δράστη.

Πρόεδρος: Νὰ νομιμοποιηθοῦν οἱ κ.κ. συνήγοροι παρακαλῶ.

Καὶ οἱ συνήγοροι νομιμοποιοῦνται. Ἡ Ταμάρα διορίζει γιὰ συνηγόρους της τὸν κ. Βασιλᾶτο, τὸν κ. Ἄγγελο Τσουκαλᾶ καὶ τὸν κ. Φοίφα. Οἱ τρεῖς Κινέζοι ἕναν, τὸν Τρικκαῖο καὶ ἐμφανίζεται γιὰ νὰ ἐξετασθῇ ἡ πρώτη μάρτυς κατηγορίας, ἡ Ἀναστασία Καραγλάνη, ἡ ἐρωμένη τοῦ Κοράκη καὶ καταδώσασα τὰ ἐγκλήματα. Κρατάει στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρό της καὶ αὐτὸ κρατάει στὸ ἕνα του χεράκι ἕνα κλειδὶ μεγάλο καὶ παίζει μ' αὐτὸ καὶ στὸ ἄλλο ἕνα κουλούρι ποὺ τὸ μασουλάει. Τὸ Ἑλληνοκινεζάκι, παρὰ τὴν ἀκαθαρσία ποὺ τὸ δέρνει, εἶναι ἀρκετὰ συμπαθητικό. Ὁ πρόεδρος ὅμως δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὰ τρυφερὰ βλέμματα ποὺ τοῦ ρίχνει ἡ μητέρα του, ἀλλὰ διατάσσει τὴν Ἀναστασία νὰ ἀφήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τὸ μωρό της σὲ κάποια γυναίκα καὶ νὰ ἔλθῃ μόνη της γιὰ νὰ ἐξετασθῇ. Ἀφηγεῖται τὴν σκηνὴ τοῦ φόνου τοῦ Κόλια ἀπὸ τὴν Ταμάρα, ἀλλὰ καταθέτει τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ ὅσα εἶχε πῇ στὴν προανάκρισι, στὴν χωροφυλακή, στὴν κυρία ἀνάκρισι, στὸν ἀνακριτὴ καὶ τώρα στὴν δίκη. Μὰ καὶ στὴν διαδικασία ἀκόμα ἀλλοιῶς τὰ περιγράφει στὸν Πρόεδρο, προσθέτει καὶ ἄλλες λεπτομέρειες ὅταν τὴν ρωτοῦν οἱ δικασταὶ καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ συμπληρώνει μὲ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς κάνουν οἱ ἔνορκοι. Καὶ ὁ κ. Πρόεδρος:

—Τώρα πᾶς νὰ τὰ μπαλώσῃς καὶ κοιτάζεις γιὰ νὰ σώσῃς τὸν ἄντρα σου.

Ἡ Ἀναστασία πραγματικὰ πάει νὰ τὰ μπαλώσῃ καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ λέει:

—Κύριε Πρόεδρε. Ὅταν ἡ Ταμάρα τοῦ ἅρπαξε τὸ πιστόλι καὶ τὸν κτύπησε μὲ αὐτὸ στὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα καταματωμένος, ἐγὼ λιποθύμησα καὶ δὲν καλοξέρω τί ἔγινε.

Πρόεδρος: Καὶ αὐτὸ γιὰ τὴν λιποθυμία γιὰ πρώτη φορὰ μᾶς τὸ ξεφουρνίζεις. Ἐμπρὸς ὅμως ἐξακολούθησε...

Μάρτυς: Καθόμαστε τότε στὸ σπίτι τῆς κυρᾶς Βασιλικῆς, κοντὰ στῆς Ταμάρας ποὺ ἔμενε σὲ ἄλλο δωμάτιο πρῶτα μὲ τὸν Μίσα καὶ ὅταν αὐτὸν τὸν σκότωσε, μὲ τὸν φονηά του τὸν Κόλια. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸν πῆρε ἐρωμένο τὸν Βάνια καὶ ἔμεινε μαζί του. Τέτοια ἦταν...

Πρόεδρος: Ἐμπρός. Πῶς σκοτώσανε τὸν Κόλια.

Μάρτυς : Ἦταν νύχτα. Ἐγὼ ἤμουνα στὴν κάμαρά μου ξαπλωμένη γιατὶ ὅτι εἶχα γεννήσει τὸ μωρό μου καὶ ἤμουνα λεχώνα. Μέσα στὴν κάμαρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα μου τὸν Κοράκη, ἦταν καὶ ὁ Πιτσιλῆς καὶ ὁ Βάνιας. Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ Ταμάρα. Κάτι εἶπε ἰδιαιτέρως ρούσικα στὸν Βάνια. Μετὰ ἡ Ταμάρα στάθηκε πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ παραμόνευε.

Πρόεδρος : Ποιὸν παραμόνευε ;

Μάρτυς : Τὸν Κόλια φαντάζομαι ποὺ μπῆκε μέσα ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅταν μπῆκε ὁ Κόλιας ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸ μέρος ποὺ ἦταν οἱ ἅγιες εἰκόνες. Σὰν νὰ ἤθελε νὰ χαιρετήσῃ μὲ σεβασμὸ τὰ εἰκονίσματα πρὶν κάνῃ κάτι. Ὕστερα ἔβαλε τὸ δεξί του χέρι πίσω στὴν τσέπη, ἀλλὰ ἡ Ταμάρα πρόλαβε. Τοῦ ἐπετέθη ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω καὶ τοῦ πῆρε τὸ πιστόλι καὶ μὲ αὐτὸ τὸν χτύπησε μὲ πολὺ μεγάλη δύναμι στὸ κεφάλι. Αὐτὸν τὸν πῆραν τὰ αἵματα... Ζαλίστηκε καὶ ἔπεσε. Τότε ὁ Βάνιας ρίχτηκε ἀπάνω του καὶ τὸν χτύπησε μὲ λύσσα... Καὶ μετὰ δὲν ξέρω τί ἔγινε γιατὶ ἐλιποθύμησα ἀπὸ τὴν τρομάρα μου.

Πρόεδρος : Πρόσεξε Τασία γιατὶ λὲς ψέμματα καὶ θὰ σὲ βάλω φυλακή. Εἶχε βγάλει τὸ πιστόλι ὁ Κόλιας ἀπὸ τὴν κολότσεπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἢ ἡ Ταμάρα τοῦ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ τὸν χτύπησε μ' αὐτό ;

Μάρτυς : Εἶχε βάλει τὸ χέρι στὴν κολότσεπη. Ἡ Ταμάρα τοῦ ἔβγαλε τὸ πιστόλι καὶ μ' αὐτὸ τὸν χτύπησε.

Πρόεδρος : Οἱ ἄλλοι Κινέζοι τὸν χτυπήσανε ;

Μάρτυς : Ὄχι. Ὁ Κοράκης, ὁ ἄντρας μου καὶ ὁ Πιτσιλῆς ἦταν ἄλλως τε μεθυσμένοι. Μόνο ὁ Βάνιας ἦταν ξεμέθυστος καὶ τὸν χτύπησε. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸν χτύπησε μετὰ τὴν Ταμάρα.

Πρόεδρος : Ὅταν συνῆλθες Τασία τί εἶδες ;

Μάρτυς : Ὁ Κόλιας ἦταν σκοτωμένος πιὰ καὶ κάτω στὸ πάτωμα τῆς κάμαρας, πλημμυρισμένος ἀπὸ αἵματα καὶ μὲ χυμένα τὰ μυαλά του. Ἡ μικρὴ κάμαρα γεμάτη ἀπὸ αἵματα. Μονάχα τὸ κρεβάτι τὸ δικό μου ποὺ ἤμουν λεχώνα δὲν εἶχε αἵματα. Ἡ Ταμάρα ἦταν ἀτάραχη μονάχα καὶ ἄρπαξε τρεῖς τέσσερες κουβέρτες παληὲς καὶ τύλιξε μέσα σ' αὐτὲς τὸ σκοτωμένο πιὰ Κόλια καὶ ἔδεσε τὸ πτῶμα του μὲ ἕνα σχοινί.

Πρόεδρος (διακόπτων) : Τὸν ἔκανε πακέτο δηλαδή.

Μάρτυς (συνεχίζουσα) : Μάλιστα.

Πρόεδρος : Καὶ μετά ;

Μάρτυς : Μετὰ τὸ ἔκοψε στὸν ὦμο του ὁ Κοράκης καὶ πῆγε καὶ τὸ πέταξε μακριὰ στὴ θάλασσα.

Πρόεδρος : Πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου ;

Μάρτυς : Ἀρκετά...

Πρόεδρος : Ἡ Ταμάρα δὲν σοῦ εἶπε ὕστερα γιατὶ σκότωσε τὸν Κόλια ;

Ἡ Ἀναστασία, σκόπιμα καὶ γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν Ταμάρα, δὲν εἶπε πιὰ τίποτε ὅτι ὁ Κόλιας σκόπευε νὰ σκοτώσῃ μὲ τὸ πιστόλι τοὺς Κινέζους ποὺ ἔκαναν συμβούλια καὶ διαβούλια γιὰ νὰ τὸν καταδώσουν γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Αὐγοῦ, ἀλλὰ εἶπε :

Μάρτυς : Ἡ Ταμάρα μοῦ εἶπε ὅτι τὸν σκότωσε γιατὶ ὁ Κόλιας ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμο, γιατὶ ἦταν ἕνα ἄχρηστο κορμί.

Πρόεδρος : Μὰ ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἔμενε μαζί του καὶ ἀφοῦ εἶχαν συνδεθῆ μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο ἔγκλημα, γιατί νὰ τὸν σκοτώσῃ ;

Ἡ ἀπάντησις ἦταν καταπέλτης γιὰ τὴν Ταμάρα, γιατὶ ἡ Ἀναστασία ἔδωσε ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι.

Μάρτυς : Τὸν ἐσκότωσε γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Βάνια ποὺ τὸν ἀγάπησε μετὰ τὸν

Κόλια. Ὁ Βάνιας τῆς εἶχε τάξει ὅτι θὰ τῆς ἔπαιρνε καναπὲ καὶ καινούργια καλὰ ἔπιπλα.

Πρόεδρος: Σοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ ἡ Ταμάρα;

Μάρτυς: Ἀμέ; ψέμματα θὰ πῶ;

Ὕστερα ὅμως ἀντιφάσκει εὐθὺς ἀμέσως πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της ἡ Καραγλάνη, γιατὶ ἐνῶ εἶχε πῆ πάρα πάνω ὅτι τὸ δεύτερο ἔγκλημα, ἡ δολοφονία τοῦ Κόλια, ἔγινε γιὰ χατήρι τοῦ νέου ἀγαπητικοῦ της, τοῦ Βάνια, εἶπε συνεχίζουσα ὅτι ὁ Βάνιας τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε. Καὶ ὁ Πρόεδρος.

Πρόεδρος (μὲ κατάπληξι): Ἄντε τώρα νὰ βρῆς ἄκρη καὶ νὰ βγάλης συμπέρασμα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐξέτασις συνεχίστηκε καὶ ὁ Πρόεδρος ρώτησε.

Πρόεδρος: Ὅταν μετὰ τὸ δεύτερο ἔγκλημα Τασία, ἡ Ταμάρα ἔμεινε μὲ σένα καὶ μὲ τὸν ἄντρα σου, τί ἀντελήφθης;

Μάρτυς: Ἡ Ταμάρα ἔκλεψε τὴν ἀγάπη τοῦ ἄντρα μου καὶ τὰ ἔφτιαξε μαζί του. Καὶ ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ μπῆκα ξαφνικὰ στὴν κάμαρα, τοὺς εἶδα νὰ κάνουν χειρονομίες καὶ ἀπ' αὐτὲς τὰ κατάλαβα ὅλα. Ἐπῆγα ἀμέσως τότε στὴν Ἀστυνομία καὶ κατάφερα νὰ βγάλω τὴν Ταμάρα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μας. Μὰ ὁ ἄντρας μου τὴν ἀκολούθησε καὶ πῆγε μαζί της.

Πρόεδρος: Πῆγες καμμιὰ μέρα στὸ νέο τους δωμάτιο καὶ ἔκανες φασαρία;

Μάρτυς: Ναὶ ἐπῆγα καὶ τοὺς πέταξα ἀπ' ἔξω μιὰ πέτρα. Ἦταν βλέπετε μέσα ὁ ἄντρας μου μὲ τὴν λεγάμενή του. Μὲ τὴν μάγισσα τὴν Ταμάρα. (Γέλωτες).

Πρόεδρος: Πότε καὶ γιατί πῆγες στὴν Ἀστυνομία, δηλαδὴ στὴν Χωροφυλακή, γιὰ νὰ καταγγείλης γιὰ τὰ ἐγκλήματα;

Μάρτυς: Στὴν ἀρχὴ δὲν πολυέδωσα σημασία καὶ ἔκανα μονάχα μικροκαυγάδες, γιατὶ ἤμουνα βέβαιη ὅτι τὸ καπρίτσιο τῆς Ταμάρας δὲν θὰ βάσταγε πολὺ καὶ ὅτι ὁ Νῖκος μου θὰ ξαναγύριζε πάλι πίσω σὲ μένα καὶ στὸ παιδάκι μας. Μὰ ὕστερα κατάλαβα ὅτι ἡ Ταμάρα ἔβαλε πλώρη καὶ γιὰ τρίτο ἔγκλημα. Θὰ σκότωνε ἐμένα καὶ τὸν ἄντρα μου.

Πρόεδρος: Δηλαδὴ θέλεις νὰ μᾶς πῆς ὅτι ἡ Ταμάρα θὰ σκότωνε ἐσένα γιὰ νὰ μείνη μόνη μὲ τὸν Κοράκη, τὸν ἄντρα σου.

Μάρτυς: Ὄχι. Τὸν ἄντρα μου τὸν εἶχε γιὰ φίλο καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη γι' αὐτό. Ἀλλὰ τὸν εἶχε βαρεθῆ πιὰ καὶ τὰ εἶχε φτιάξει μὲ τὸν Βάνια καὶ θὰ ἔβαζε αὐτὸν νὰ σκοτώση καὶ τὸν ἄντρα μου καὶ μαζὶ κι' ἐμένα ποὺ φοβότανε ὅτι ἂν μ' ἄφηνε ζωντανὴ θὰ μαρτυροῦσα τὰ κακουργήματά της, τὰ φρικτά. Καὶ γιὰ νὰ προλάβω τὸ τρίτο αὐτὸ ἔγκλημα πῆγα καὶ τὰ εἶπα ὅλα στὴν Ἀστυνομία.

Πρόεδρος (πρὸς τοὺς ἐνόρκους): Πραγματικὰ ἡ Καραγλάνη στὴν δευτέρα κατάθεσί της ἀναφέρει ὅλα αὐτὰ ποὺ λέει καὶ σήμερα. Φαίνεται ὅμως ὅτι πραγματικὰ ἡ ζήλεια τὴν παρακίνησε νὰ τὰ πῆ καὶ νὰ ἀποκαλύψη τοὺς δράστας καὶ τῶν δύο ἐγκλημάτων.

Ἔνορκος: Πόσους μῆνες μετὰ τὸ δεύτερο ἔγκλημα, τὸν φόνο τοῦ Κόλια, πῆγε ἡ Τασία στὴν Ἀστυνομία καὶ τὰ εἶπε;

Πρόεδρος: Χρονολογίες ἀσφαλεῖς γιὰ τὸ δεύτερο ἔγκλημα δὲν ἔχομε. Περίπου ὀκτὼ μῆνες μετὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Αὐγοῦ ἔγινε τὸ δεύτερο. Ἡ δολοφονία τοῦ δράστου τοῦ πρώτου τοῦ Κόλια. Καὶ πέντε μῆνες μετὰ τὰ κατήγγειλε ἡ Καραγλάνη.

Ἕνας συνήγορος ἐρωτᾶ τὴν μάρτυρα γιατὶ ἀφοῦ ἡ Ταμάρα, ὅπως λένε καὶ ὅπως κατηγορεῖται, ἤθελε νὰ σκοτώση τὸν Κόλια, ὅταν τοῦ ἅρπαξε τὸ πιστόλι δὲν τὸν ἐπυροβόλησε μ' αὐτό, ἀλλὰ τὸν ἐκτύπησε καὶ τὸν ἐτραυμάτισε; Ἂν ἤθελε πραγματικὰ νὰ τὸν σκοτώση δὲν θὰ ἦταν καλύτερα γι' αὐτὴν νὰ τὸν πυροβολήση;

Ἡ Καραγλάνη δὲν τὰ χάνει μὲ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐρώτησι, ἀλλὰ ἀποστομώνει τὸν ἔνορκο καὶ ἀπαντᾶ.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1950, τὸ FBI ὑπέβαλε στὸν ὑπουργὸ δικαιοσύνης μιὰ ἀναφορὰ ἀπὸ 660 σελίδες, ποὺ περιεῖχε στοιχεῖα στηρίζοντα τὶς ἀπόψεις τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, ὅτι δηλαδὴ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἦταν μιὰ δρῶσα κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις. Βάσει τῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς, ὁ Κλάρκ ζήτησε ἀπὸ τὸ Συμβούλιο Ἐλέγχου τὴν ἔκδοσι ἀποφάσεως γιὰ νὰ καταγράψῃ τὸ κόμμα σύμφωνα μὲ τὸ «νόμο περὶ ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας». Τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ἐξήτασε τὸ θέμα καὶ στὶς 20 Ἀπριλίου ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασι, ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἦταν κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις ποὺ «ἐγαλουχεῖτο» ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι. Τότε διετάχθη ἡ καταγραφὴ τοῦ κόμματος ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο δικαιοσύνης.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διαταγὴ καὶ κατεφέρθη κατὰ τοῦ νόμου, ὡς ἀντισυνταγματικοῦ, ὑποβάλλοντας ταυτοχρόνως ἔφεσι πρὸς τὸ ἀναθεωρητικὸ δικαστήριο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ δικαστήριο ὅμως τοῦτο ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖο ἔκρινε ὡς συνταγματικὸ καὶ ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου. Ἡ ἀπόφασις ἐφεσιβλήθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ κόμμα στὸ ἀνώτατο δικαστήριο, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ μελέτησε τὴν ὑπόθεσι, ἐπέστρεψε τὸ φάκελο στὸ Συμβούλιο Ἐλέγχου γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα, στὶς 30 Ἀπριλίου 1956.

Τὸ ἑπόμενο ἰσχυρὸ πλῆγμα κατὰ τοῦ κόμματος κατεφέρθη, ὅταν τὸ 1954 ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ὑπέγραψε τὸ νόμο «περὶ ἐλέγχου κομμουνιστῶν», ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων, παρεῖχε τὸ δικαίωμα στὸν ὑπουργὸ δικαιοσύνης νὰ καταγγέλλῃ στὸ Συμβούλιο Ἐλέγχου κάθε ὀργάνωσι ποὺ τυχὸν θὰ διεπνέετο ἀπὸ κομμουμουνιστικὲς ἀρχές.

Ἀπὸ τὴν ὅλη ἔρευνα τοῦ FBI καὶ ἀπὸ τὰ συγκεντρωθέντα στοιχεῖα, διεπιστώνετο ὅτι τὸ κόμμα ἦταν ἕνας συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος κίνδυνος. Ἦταν τυφλὰ ἀφωσιωμένο στὰ συμφέροντα τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ὅπου τὰ συμφέροντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν συνεκρούοντο μὲ τὰ συμφέροντα τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, τὸ κόμμα ἐλάμβανε πάντοτε θέσι στὸ πλευρὸ τῆς Σοβετικῆς Ρωσίας.

Ὅταν ὁ βορειοκορεατικὸς κομμουνιστικὸς στρατὸς εἰσέβαλε στὴν Νότιο Κορέα, στὶς 25 Ἰουνίου 1950, οἱ κομμουνισταὶ τῶν ΗΠΑ κατηγόρησαν τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι καὶ τὴν «Γουὸλ Στρὴτ» ὅτι ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν πόλεμο. Τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖο συνεκλήθη ἀμέσως, ἐπέρριψε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἐπίθεσι κατὰ μῆκος τοῦ 38ου παραλλήλου στὴν Βόρειο Κορέα, καὶ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ἀπεφάσισαν νὰ βοηθήσουν τὴν Νότιο Κορέα γιὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν προέλασι τῶν βορειοκορεατῶν. Τὴν ἀπόφασι αὐτὴ οἱ κομμουνισταὶ τὴν ἐθεώρησαν ὡς «ἱμπεριαλιστικὴ ἐπέμβασι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὴν Κορέα», ἐνῶ ταυτοχρόνως διεκήρυσσαν ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ἦταν «πολιτικὴ ἄμυνας κατὰ τῆς ἀκεραιότητας τῶν μικρῶν λαῶν, πολιτικὴ ποὺ ὑπεστήριζε τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα τῶν ἀποικιοκρατουμένων λαῶν».

Ἐνῶ οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες εὑρίσκοντο ἐν μέρει σὲ κατάστασι πολέμου, λόγω τῆς αὐξανομένης ἐντάσεως μὲ τὴν Ρωσία, τὸ FBI ἐπωμίσθηκε ἕνα πρόσθετο φορτίο ἐργασίας στὸν τομέα ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας. Οἱ περισσότεροι ὑπάλληλοί του εἰργάζοντο καὶ ἀπησχολοῦντο στὸν τομέα τῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος καὶ κυρίως τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ.

Ὁ Χοῦβερ ἐπανέφερε ἐν ἰσχύι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔκτακτα μέτρα ποὺ εἶχαν χ
σιμοποιηθῆ μὲ τόση ἐπιτυχία κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου
μέτρα αὐτὰ περιελάμβαναν εἰδικὰ σχέδια συνεργασίας μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ
γεῶνα καὶ τὶς τοπικὲς ἀστυνομίες γιὰ τὴν λῆψι μέτρων ἀσφαλείας πολιτικῆς ἀμ
νης.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ἐντάσεως, ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν ἀπολύτως πε
πεισμένη ὅτι σὲ περίπτωσι πολέμου μεταξὺ ΗΠΑ καὶ Ρωσίας, οἱ Ἀμερικανοὶ κομ
μουνισταὶ δὲν ἔπρεπε νὰ θεωροῦνται ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἔθνους. Γιὰ τ
λόγο αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ FBI ἐλάμβανε τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ θέση ὑπὸ ἔλε
χο τὸν παράνομο μηχανισμὸ καὶ νὰ ἀνακαλύψη ὅλα τὰ μέλη του.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν πόλεμο τῆς Κορέας ἡ δυσπιστία αὐτὴ πρὸς τοὺς κομμου
νιστὰς δὲν διασκεδάσθηκε. Τὸ 1955, μετὰ τὴν διάσκεψι τῆς Γενεύης, οἱ Ρῶσοι
γέτες ἄρχισαν νὰ προπαγανδίζουν ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς «φιλικῆς συνυπάρξεως
κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ καπιταλισμοῦ, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὰ δύο συστήματα
δυνατὸν νὰ ζήσουν εἰρηνικὰ στὸν ἴδιο κόσμο.

Αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπικρατοῦσε, ὅταν οἱ ἐξαφανισθέντες κομμουνισταὶ ἄρ-
χισαν ξαφνικὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ κρησφύγετά τους καὶ νὰ παρουσιάζωνται.
λη τοῦ κόμματος ποὺ εἶχαν χαθῆ γιὰ πολλοὺς μῆνες, ἔκαναν ξανὰ τὴν ἐ
τους, ἕτοιμοι νὰ δουλέψουν φανερὰ γιὰ τὸ κόμμα. Οἱ πληροφοριοδότες του
λεγαν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἐπίστευαν ὅτι τὰ χαμόγελα τοῦ Κρουσ
καὶ τοῦ Μπουλγκάνιν ἐσήμαιναν πράγματι τὴν μείωσι τῆς ἐντάσεως στὴν Ἀμερι
κὴ καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Παράλληλα, τὸ FBI ἔλαβε τὴν πληροφορία περὶ τὰ τέλη τοῦ 19
γεσία τοῦ κόμματος προέβαινε σὲ ἀνάλυσι τῆς λενιστικῆς θεωρίας, σύμ
ὁποία δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ «εἰρηνικὴ ἐξέλιξις» καὶ ἐπικράτησις τοῦ σοσιαλ
Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Γι' αὐτό, τὸ κόμμα ἔπρεπε νὰ καταστρώση τὰ μ
του σχέδια μὲ βάσι τὴν ἄποψι αὐτή.

Οἱ πληροφοριοδότες ἔλεγαν ὅτι ἡ ἀνάλυσις τῆς λενιστικῆς θεωρίας
γήσει τοὺς ἡγέτες τοῦ κόμματος σὲ ἀδιέξοδο. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἰσχυ
ἔπρεπε νὰ τηρηθῆ ἡ γραμμὴ «συνυπάρξεως». Τὸ πρόβλημα ὅμως ξε
τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1956, ὅταν οἱ κομμουνισταὶ συναντήθηκαν στὴν
20ο τους συνέδριο. Ἐκεῖ, ὁ Κρουστσεφ καὶ ἄλλοι κομμουνισταὶ ἡγέ
περὶ τῆς καταργήσεως τῆς βίας καὶ περὶ εἰρηνικῆς συνυπάρξεως
μὲ τὸν καπιταλισμὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Κοντὰ στὰ ἄλλα, ὁ Κρ
«... Στὶς χῶρες ὅπου ὁ καπιταλισμὸς εἶναι ἀκόμα ἰσχυρὸς
ράστιο στρατιωτικὸ καὶ ἀστυνομικὸ μηχανισμό, οἱ προοδευτικὲς δυνά
νὰ προβάλλουν σθεναρὰ ἀντίστασι. Ἐκεῖ ἡ μετάβασις στὸ σοσιαλισμὸ
θωθῆ μόνο μὲ σκληρὸ ἐπαναστατικὸ ἀγώνα...».

Καὶ ὁ Μικογιάν, πρῶτος ἀντιπρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς
βιετικῆς Ἑνώσεως, εἶπε :

«... Μιὰ εἰρηνικὴ ἐπανάστασις εἶναι δυνατή, μόνον ὅταν ἡ ἐργατικὴ
εἶναι ἰσχυρή, καλῶς ὠργανωμένη καὶ ἔχει συνείδησι σοσιαλιστική. Σὲ ἄλλες πε
πτώσεις, ὅπου ἡ μπουρζουαζία διαθέτει ἰσχυρὴ στρατιωτικὴ καὶ ἀστυνομικὴ
χανή, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι χρειάζεται ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τοῦ προλεταρ
γιὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ σοσιαλισμοῦ . Τὸ προλεταριάτο πρέπει νὰ εἶναι
μασμένο γιὰ τέτοιες περιπτώσεις...».

Καὶ ὁ Σουσλώφ, μέλος τῆς γραμματείας τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ
μουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, εἶπε :

«... Σὲ πολλὲς καπιταλιστικὲς χῶρες, ὅπου οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις, ἡ στρα
τιωτικὴ καὶ ἀστυνομικὴ μηχανὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἰσχυρές, ἡ ἐπικράτησις τοῦ σ

φαλισμοῦ θὰ ἐπιτευχθῆ μόνο μὲ τὴν μανιώδη ἀντίστασι τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἀδὴ μὲ ἐπαναστατικὸ ἀγώνα ἐκ μέρους τῶν ἐργαζομένων... Ἡ χρησιμοποίησις γικῶν ἢ βιαίων μεθόδων δὲν θὰ ἐξαρτηθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἐργαζομένη τάξι, σο ἀπὸ τὴν προβαλλομένη ἀντίστασι ἐκ μέρους τῆς ἐκμεταλλεύτριας τάξεως, ἡ ποία δὲν θὰ δεχθῆ πρόθυμα νὰ στερηθῆ τὸν πλοῦτο της, τὴν πολιτική της δύναμι καὶ τὰ ἄλλα της προνόμια...».

Ἡ γραμμὴ τοῦ κόμματος ἦταν ξεκάθαρη. Στὶς χῶρες ὅπου ὁ καπιταλισμὸς ἦταν ἰσχυρὸς καὶ προέτασσε ἀντίστασι στὸν κομμουνισμό, οἱ κομμουνισταὶ ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὸν ἀγώνα τῆς βιαίας ἐπαναστάσεως.

Ἡ καθαίρεσις τοῦ Στάλιν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἱεραρχία στὸ 20ο συνέδριο, ἡ ἄρνησις τῆς πρωσοπολατρείας, ἡ φαινομενικὴ χαλάρωσις τῆς ἀπολυταρχικῆς κυ- αρχίας τῆς Μόσχας στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο, ἐθεωρήθησαν ἀπὸ τὸ FBI σὰν ῦ τεχνικοὶ ἐλιγμοὶ τῆς μεγάλης στρατηγικῆς τοῦ κόμματος.

Ἐάν, ὅπως ἰσχυρίζοντο οἱ κομμουνισταὶ ἡγέτες, ἐπέστρεφαν πράγματι στὸν ινισμό, θὰ ἔπρεπε νὰ θυμηθοῦν τί ἐδίδασκε ὁ Λένιν :

«... Πρέπει νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ ὅ, τι δήποτε, γιὰ κάθε θυσία καὶ ἀκό- ὰν εἶναι ἀπαραίτητο, νὰ στήνωμε παγίδες, νὰ χρησιμοποιοῦμε εὐφυῆ τεχνά- παράνομες μεθόδους καὶ καμμιὰ φορὰ ἀκόμα θὰ πρέπει νὰ παραβλέπωμε ἢ τας τ κρύπτωμε τὴν ἀλήθεια...».

τειῶ

Ὁ ἐπιστήμονας καὶ ὁ ἄγνωστος

οἱ ε

φομένη εμβρίου 1943. Ἡ 5η ἀμερικανικὴ στρατιὰ στὴν Ἰταλία, προσπαθοῦ- Τ κτηρὲς θυσίες, νὰ διανοίξη μιὰ στενὴ δίοδο πρὸς τὸ Κασσίνο, ἀνάμεσα νο βουνὰ ποὺ κατεῖχαν οἱ ναζί. Στὸ ρωσικὸ μέτωπο οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν νὰ σ τὴ μάχη τοῦ Στάλινγκραντ.

λη στ Γὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατέπλεε στὰ ἀσφαλῆ ὕδατα τῆς Νόρφολκ τῆς Βιργινίας, μουνιστι νικὸ μεταγωγικὸ «Ἄνδεις», ἀφοῦ εἶχε διασχίσει τὶς παγωμένες ὁμίχλες ου Ἀτλαντικοῦ. Τὸ μεγάλο καὶ ἐπικίνδυνο ταξίδι του ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στώνε Ἡνωμένες Πολιτεῖες τελείωνε καὶ ἡ ἀγωνία ποὺ κατεῖχε τὸ πλήρωμα ἀφωσι πιβάτες του λιγόστευε. Στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου βρισκόταν τώρα μιὰ σμου. Ἐκεῖ ἀπὸ Βρεταννοὺς ἐπιστήμονας, ποὺ γελοῦσαν καὶ ἠστειεύοντο μεταξύ συμφέροντα ροιμάζοντο νὰ ἀποβιβασθοῦν στὴν ξηρά.

ρὸ τῆς Σοβετ βρισκόταν στὴ Νέα Ὑόρκη! Σὲ μιὰ πόλι ποὺ θὰ ἔπλεε στὰ φῶ-

Ὅτ με τὸ Λονδῖνο, ὅπου ὁ κόσμος κάθε βράδυ κυκλοφοροῦσε μέσα στὸ ρέα, στ ἐπὶ τέσσερα ὁλόκληρα τώρα χρόνια. Θὰ βρισκόταν σὲ μιὰ πόλι χωρὶς ἐ- νικὴ ν ἀεροπλάνα νὰ βουΐζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, χωρὶς νὰ ὑψώνωνται φλόγες καὶ νὰ σκάζουν βόμβες τῶν δύο τόννων, χωρὶς ἀντιαεροπορικὰ πυρά, χωρὶς ἄλλος τὸ κλάμα τῶν σειρήνων ποὺ κάθε νύκτα παρέλυαν κυριολεκτικὰ τὸ νευρικὸ ἄ τημα.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐφαντάζετο ὅτι, διαθέτοντες τὶς γνώ- εις τους, μαζὶ μὲ τὶς γνώσεις τῶν Καναδῶν καὶ Ἀμερικανῶν συναδέλφων τους, μποροῦσαν νὰ δαμάσουν τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν ὡς ικὸ ὅπλο μέσα στὸ ἀπίστευτα μικρὸ χρονικὸ διάστημα τῶν δέκα ἐννέα μη- λευθ Ἀκόμα οὔτε ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς ἐπιστήμων μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, ποὺ γιὰ τη φορὰ ἀντίκρυζε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ἕνα τέ- κατώρθωμα.

φος Ἕνας ἄλλος, κάπως ἡλικιωμένος ἐπιστήμονας, ἔγειρε στὰ κάγκελα τοῦ κα- ταστρώματος, δίπλα στὸν νέο ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἐφάνταζαν μεγάλα καὶ στρογγυλὰ πίσω ἀπὸ τὰ χοντρὰ γυαλιά του.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀμερική, Κλάους, ἡ ἀποικία ποὺ χάσαμε γιὰ ἕνα φορτίο τσαγιοῦ. Καὶ χαίρομαι ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ.

Ὁ Κλάους Φούξ χαμογέλασε.

—Καὶ ἐγὼ χαίρομαι. Δὲν ἔχω ποτὲ ξανάρθει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

—Ἄ, μὰ θὰ βρῆτε παλιούς σας φίλους...

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φούξ. Ἐγὼ ἔχω μιὰ ἀδελφὴ μόνο στὸ Καῖμπριτζ τῆς Μασαχουσέτης.

Καὶ ἔλεγε πράγματι τὴν ἀλήθεια. Ὁ Φούξ δὲν ἐγνώριζε κανένα στὴν Ἀμερική, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδελφή του. Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Γερμανία, εἶχε καταφύγει στὴν Ἀγγλία τὸ 1933, μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ Χίτλερ στὴν ἐξουσία, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι Γερμανοὶ ἐπιστήμονες. Ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Γερμανίας, ὁ Φούξ ἐκλείσθη γιὰ λίγο σὲ στρατόπεδο συγκεντρώσεως ὡς ἀλλοδαπὸς ὑπήκοος ἐχθρικοῦ κράτους. Ὁ περιορισμὸς ὅμως αὐτὸς δὲν κράτησε πολύ. Ἀφέθη ἐλεύθερος καὶ μάλιστα ἐστάλη νὰ ἐργασθῇ στὴν βρεταννικὴ ὑπηρεσία ἀτομικῶν ἐρευνῶν καὶ τώρα εἶχε ἀποκτήσει τὴν βρεταννικὴ ὑπηκοότητα. Εἶχε τὴ φήμη ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ, λαμπροῦ φυσικομαθηματικοῦ. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπελέγη μέλος τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς.

Ὁ Κλάους δὲν ἐγνώριζε κανένα στὴν Ἀμερικὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδελφή του. Ἀλλὰ κάπου, ἔξω, ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων, ἕνας ἄγνωστος τὸν περίμενε. Ὁ Φούξ ἐγνώριζε ὅτι μιὰ μέρα θὰ συνηντᾶτο μὲ τὸν ἄγνωστο αὐτὸν καὶ θὰ ἀνεγνώριζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Στὴ συνάντησι αὐτὴ θὰ συνήπτετο ἕνας δεσμός, ἀκριβῶς σὰν τοὺς δεσμοὺς ποὺ εἶχαν συναφθῆ πίσω στὴν Ἀγγλία μὲ τὸν ἄγνωστο. Μιὰ ἀπρόσωπη, χωρὶς σχῆμα, χωρὶς ὄνομα σκιά. Πάντοτε ἦταν τὸ ἴδιο. Ἦταν ἐκεῖ, ἔξω ἐκείνη τὴ στιγμή, διασχίζοντας ἄγνωστους δρόμους μιᾶς ἄγνωστης πόλης, περιμένοντας τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμὴ τῆς συναντήσεώς των.

Μιὰ φωνὴ διέκοψε τὶς σκέψεις τοῦ νεαροῦ ἐπιστήμονος: «Κλάους!» Ἄφησε τότε τὰ κάγκελα καὶ ἔσπευσε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νὰ κατέβῃ τὴ κλίμακα τοῦ πλοίου.

Δὲν τοὺς ἐταλαιπώρησαν μὲ ἐλέγχους. Τοὺς εἶχε ἀναλάβει ὁ στρατὸς ποὺ ἦταν καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς ἀτομικῆς ἀσφαλείας καὶ γιὰ τὸ ποιὸν τοῦ προσωπικοῦ. Ἡ νεοαφιχθεῖσα ὁμὰς τῶν ἐπιστημόνων ἐστάλη κατ' εὐθεῖαν στὸ Μανχάταν, στὴν ὑπηρεσία μηχανικοῦ, ποὺ διηύθυνε τὸ πρόγραμμα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Οἱ Βρεταννοὶ εἶχαν βεβαιώσει τὴν ὑπηρεσία μηχανικοῦ τοῦ Μανχάταν ὅτι ὁ Φούξ ἦταν ἀπολύτως ἔμπιστο πρόσωπο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ βρεταννικὴ ἐπιστημονικὴ ὁμὰς κατηυθύνετο πρὸς τὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν κοσμικὴ ζωή, πρὶν βυθισθῇ στὸ ἔργο της μὲ τὰ μυστικὰ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Ἕνα μέλος ὅμως τῆς ὁμάδος δὲν ἦταν ἀπορροφημένο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο μὲ τὰ ἀτομικὰ προβλήματα. Μερικὲς ἑβδομάδες μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ «Ἄνδεις» ὁ Φούξ βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του «Μπάρμπιζον Πλάζα». Ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα καὶ φυσοῦσε ἀέρας. Προχώρησε καὶ κατέβηκε τὸν ὑπόγειο σταθμὸ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ διερχόμενοι ἴσως νὰ χαμογελοῦσαν εἰρωνικὰ πρὸς τὸν λεπτὸ μὲ κίτρινο πρόσωπο ἄνδρα, ποὺ τυλιγμένος σ' ἕνα παλτὸ κρατοῦσε μιὰ ἄσπρη μπ[illegible] τέννις στὸ χέρι του. Ἴσως ὅμως ὄχι. Στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης ἀκόμα τὰ πιὸ παράξενα θεάματα περνοῦν σχεδὸν ἀπαρατήρητα.

Συνεχίζεται)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ STANLEY SETTY

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ
τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ δίωξις ἑνὸς ἐγκληματίου ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας δὲν στέφεται πάντοτε ὑπὸ ἐπιτυχίας, πλὴν ὅμως μία τυχὸν ἀποτυχία οὐδόλως μειώνει τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐργασίας τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων εἰς τὴν προσπάθειάν της πάντοτε νὰ παρουσιάζῃ τὰ γεγονότα εἰς φῶς. Πράγματι δὲ ὅσον περισσότερα δύσκολα καὶ περιπεπλεγμένα εἶναι τὰ γεγονότα γύρω ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα, τόσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ δυνατότης αἱ ἀπόψεις τῶν ἐνόρκων, λόγω συγχύσεως καὶ δεδικαιολογημένης ἀμφιβολίας, νὰ διαφέρουν ἀπὸ τὰς ἀπόψεις τῆς Ἀστυνομίας. Ὅταν κάτι τέτοιο συμβαίνῃ οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ἐγκλήματος, σηκώνουν τοὺς ὤμους των εἰς ἔνδειξιν ἀπορίας καὶ κάποιας στενοχωρίας καὶ ἀμέσως ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἐξιχνίασιν ἑτέρου ἐγκλήματος, ἱκανοποιημένοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐξετέλεσαν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον των, διὰ νὰ φέρουν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πᾶν σχετικὸν μὲ τὸ ἔγκλημα περιστατικόν. Μία τέτοια ὑπόθεσις, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἔνορκοι διαφώνησαν μὲ τὴν Ἀστυνομίαν, εἶναι καὶ ἡ ἀμέσως κατωτέρω περιγραφομένη μυστηριώδης δολοφονία τοῦ Stanley Setty.

Τὴν 5ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1949, ὁ κ. Ali Arum Ouri μετέβη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἄλμπανυ, διὰ νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ γυναικαδέλφου του Stanley Setty, ἐκ Παλαιστίνης, ἡλικίας 46 ἐτῶν. Ὁ Setty, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔμπορος αὐτοκινήτων, εἶχε διὰ τελευταίαν φορὰν φορὰθῇ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του τὴν 4ην Ὀκτωβρίου, ὡδηγοῦσε δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χιοῦστον μίαν «Σιτροέν», χρώματος κρὲμ μὲ ἀριθμὸν κυκλοφορίας C.T.N. 444. Ἡ ἀδελφή του ἦτο εἰς θέσιν νὰ περιγράψῃ τὰ ἐνδύματά του, δεδομένου ὅτι εἶχε σταματήσει γιὰ λίγο τὸ αὐτοκίνητόν του, διὰ νὰ τῆς πῇ, ὅτι δὲν θὰ ἐπήγαινε στὸ σπίτι γιὰ φαγητό. Λίγα λεπτὰ μετὰ ἀπὸ αὐτό, τὸν εἶδαν νὰ ὁδηγῇ τὸ αὐτοκίνητόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πόρτλαντ, αὐτὴ δὲ ἦταν καὶ ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἐφωράθη ἐν ζωῇ ὁ Setty. Αἱ πρῶται ἀνακρίσεις ἔδειξαν ὅτι τὴν ἡμέραν αὐτὴν (4ην Ὀκτωβρίου), ὁ Setty εἶχεν εἰσπράξει τὸ ποσὸν τῶν 1.005 λιρῶν εἰς χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν, ἀπὸ τὴν πώλησιν ἑνὸς αὐτοκινήτου. 200 χαρτονομίσματα ἔφεραν τοὺς ἀριθμοὺς χωρὶς καμμίαν διακοπὴν ἀπὸ M. 41039801 ἕως M. 41040000.

Δι' ἕνα περίπου δεκαπενθήμερον αἱ κινήσεις τοῦ Setty ἔμεναν μυστηριώδεις. Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἕνας ἀγροτεργάτης, ὀνόματι Sydney Tiffin, καθὼς κωπηλατοῦσε εἰς τὴν βάρκαν του, εἰς τὰ ἀβαθῆ νερά, κοντὰ στὸ Τίλλινγκαμ τοῦ Ἔσεξ, ἀναζητῶν ἀγριόπαπιες, ἀντελήφθη ἕνα μπόγο χρώματος σταχτὶ νὰ πλέῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εἰδῶν κλινοσκεπασμάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα μὲ σχοινί, ὅταν ὅμως ἔκοψε τὸ σχοινὶ εἶδε ὅτι τὸ περιεχόμενον ἦτο ἕνα πτῶμα ἀνθρώπου, τὰ χέρια ἦσαν δεμένα πισθάγκωνα μὲ ἕνα λουρί, ἐνῶ ὑπῆρχαν καὶ οἱ τιράντες ἐπὶ τοῦ σώματος. Ἀμέσως ὁ Tiffin προσέδεσε τὸ πτῶμα μαζὶ μὲ τὰ περιτυλίγματα εἰς ἕνα πάσσαλον ποὺ ἐκάρφωσεν εἰς τὸν βοῦρκον καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὰ εὑρήματά του. Μετὰ τὴν νεκροψίαν, τὸ πτῶμα ἐστάλη εἰς νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου, ἐνῶ ἡ τσόχα, μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο περιτυλιγμένον τὸ πτῶμα, τὸ σχοινὶ καὶ τὰ ροῦχα, ποὺ εὑρέθησαν μαζί, στάλησαν εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον τῆς Scotland Yard.

Ἡ νεκροτομὴ ἔδειξε ὅτι τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια εἶχαν ἀποκοπῇ μὲ κάποιο

κοπτερὸν ὄργανον, ἐνῶ τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν εἶχαν κοπῆ μὲ πριόνι, τὸ στῆθος ἔφερε τραύματα, προκληθέντα προφανῶς μὲ ἀμφίστομο μαχαίρι, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου. Τὰ πλευρὰ καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ ὀστᾶ ἔφεραν κατάγματα, πολλαὶ δὲ κακώσεις προεκλήθησαν συνεπεία πτώσεως ἐξ ἀρκετοῦ ὕψους. Δὲν ὑπῆρχε δὲ ἐξωτερικῶς κανένα σημεῖον βίας καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἰατροῦ ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει 48 περίπου ὥρας πρὸ τῆς ρίψεως τοῦ πτώματος εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ παθολόγος ἀργότερον ὑπελόγισεν ὅτι τὸ πτῶμα εἶχε παραμείνει ἐντὸς τῆς θαλάσσης περὶ τὰς 21 ἡμέρας. Ὁ ἰατρὸς ἀπέσπασε τὸ δέρμα τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἀπὸ τὰς θηλοειδεῖς γραμμὰς τοῦ δέρματος τῶν δακτύλων ἡ ὑπηρεσία τῆς Σημάνσεως διεπίστωσεν ὅτι αἱ θηλοειδεῖς αὐτὰι γραμμαὶ ἦσαν ὅμοιαι μὲ ἐκείνας τῶν δακτύλων τοῦ Stanley Setty, τοῦ ὁποίου εἶχον ληφθῆ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τὸ ἔτος 1928, ὅταν συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη ἐπὶ ἀπάτῃ.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ὑποθέσεως ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τοῦ Ἔσεξ, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου ἀνευρέθη τὸ πτῶμα, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπεστάλησαν εἰς ἀστυνόμος καὶ εἰς ἀρχιφύλαξ τῆς Ἀσφαλείας, διὰ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν διαλεύκανσιν τοῦ ἐγκλήματος. Αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πτώματος τὴν Κυριακήν, 22αν Ὀκτωβρίου. Τὴν 24ην Ὀκτωβρίου, ὁ ἀρχιμηχανικὸς τῆς Ἀερολέσχης τοῦ Elstree, ἐδήλωσεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὅτι τὴν μεσημβρίαν τῆς 5ης Ὀκτωβρίου κάποιος ὀνόματι Hume, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ὡς τακτικὸν ἐπισκέπτην τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Elstree, εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Ἀερολέσχην αὐτήν, διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ ἕνα ἀεροπλάνον τύπου «Auster», τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρησιμοποίει τὸ ἀπόγευμα. Ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν κάπως μεγάλον λογαριασμὸν μὲ τέσσερα χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν, ἀνεχώρησε κατὰ τὴν 5ην ἀπογευματινὴν ὥραν, λέγων ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Southend. Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ἐπέστρεψε καὶ ἐδήλωσεν ὅτι εἶχεν ἀφήσει τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὸ Δημοτικὸν Ἀεροδρόμιον τοῦ Southend, ἀπ' ὅπου θὰ τὸ ἔπαιρνε ἀργότερον, διὰ νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς τὸ Elstree.

Ἡ Ἀστυνομία ἀμέσως ἤρχισεν ἀνακρίνουσα πᾶν πρόσωπον ἔχον σχέσιν μὲ τὸ ἀεροδρόμιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δώσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν σχετικῶς μὲ τὴν πτῆσιν τοῦ ἀεροπλάνου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Southend εἰς τὸ Elstree. Ἕνας μηχανικὸς ἀεροπλάνων ἔδωσε μίαν πληροφορίαν μεγίστης σπουδαιότητος. Εἶπε συγκεκριμένως ὅτι ἐγνώριζε τὸν Hume καὶ ὅτι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων περίπου εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ ἀεροδρόμιον μὲ ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητον μάρκας «Σίγγερ» ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλε ἕνα δέμα περιτυλιγμένον μὲ ὕφασμα, χρώματος καφὲ δεμένον μὲ σχοινὶ καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς ἕνα ἀεροπλάνον τύπου «Auster», τὸ δέμα ἦτο ὀγκῶδες καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ τὸ μετέφερεν ὁ Hume, ἐφαίνετο νὰ ἦτο βαρύ. Ἕνας ἄλλος μηχανικὸς ἐδήλωσεν ὅτι, ὡς ἐνεθυμεῖτο, ὁ Hume εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀεροδρόμιον μὲ ἕνα αὐτοκίνητον τὴν 5ην μ.μ. περίπου ὥραν τῆς 5ης Ὀκτωβρίου, ἐπῆρε δύο μπόγους κακοφτιαγμένους ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον καὶ τοὺς ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἀεροπλάνον. Ἕνα μέλος τῆς Ἀερολέσχης ἐδήλωσεν ὅτι τὴν 5ην Ὀκτωβρίου εἶδε νὰ προσγειοῦται εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Southend ἕνα ἀεροπλάνον «Auster», ὁ Hume ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον αὐτὸ καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸ μέλος αὐτὸ τῆς Ἀερολέσχης νὰ τοῦ μεταφέρῃ τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὸ Elstree, ἀλλὰ τοῦ ἠρνήθη, ἤξερε δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀεροπλάνον δὲν ὑπῆρχον ἤδη τὰ δέματα.

Δεδομένου ὅτι ὁ Hume εἶχεν ἀφήσει τὸ ἀεροπλάνον «Auster» εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Southend, αἱ ἀστυνομικαὶ ἐνέργειαι ἐστράφησαν πρὸς τὰ γκαράζ τῆς περιοχῆς αὐτῆς διὰ νὰ ἐξακριβωθῆ, ἐὰν ὁ Hume εἶχεν ἐνοικιάσει αὐτοκίνητον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀνευρέθη δὲ ἕνας ὁδηγὸς ἑνὸς γραφείου ἐνοικιάσεως αὐτοκινήτων, ὁ ὁποῖος ἐνεθυμεῖτο ὅτι μετέφερε μὲ αὐτοκίνητον ἕνα πιλότον ἀεροπλάνου «Auster» εἰς τὸ Golders Green. Ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Southend στὶς 6 πε-

ρίπου τὸ ἀπόγευμα καὶ ὁ ἐπιβάτης του τὸν ἐπλήρωσε μὲ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν, τὸ ὁποῖον ἔβγαλε ἀπὸ μίαν δεσμίδα τοιούτων χαρτονομισμάτων.

Ὁ ἔλεγχος ἀεροπλάνων τοῦ ἀεροδρομίου Southend ἔδειξεν ὅτι τὸ ἀεροπλάνον «Auster» ἀνεχώρησε διὰ τὸ Elstree στὶς 4.7 μ.μ. τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἤτοι τὴν 6ην Ὀκτωβρίου. Αἱ περαιτέρω ἔρευναι ἔφεραν ἕνα μάρτυρα, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸν πιλότον νὰ μεταφέρῃ ἕνα μεγάλο, βαρὺ δέμα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὸ ἀεροπλάνον τὴν 4ην περίπου ἀπογευματινὴν ὥραν, τῆς 6ης Ὀκτωβρίου, ὅταν δὲ ὁ μάρτυς αὐτὸς προσεφέρθη νὰ βοηθήσῃ τὸν πιλότον διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ δέματος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὸ ἀεροπλάνον, ὁ πιλότος δὲν ἐδέχθη τὴν βοήθειαν αὐτήν, προτιμήσας νὰ κάνῃ μόνος του τὴν μεταφορὰν αὐτήν, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν δὲ τοῦ μάρτυρος προέκυπτεν ὅτι ὁ πιλότος ἦτο ὁ Hume προφανῶς. Τὸ ἀεροπλάνον ἐν τούτοις δὲν ἐπέταξε κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸ Elstree, ἀλλὰ προσεγειώθη εἰς ἕνα ἀεροδρόμιον τοῦ Gravesend στὶς 5.45 περίπου μ.μ. καὶ ὁ πιλότος ποὺ ἐδήλωσε τὸ ὄνομά του Hume ἐμίσθωσεν ἕνα ταξὶ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Λονδῖνον. Μετέφερε δὲ ἕνα δέμα ὀγκώδες, δεμένο μὲ σχοινί. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ ἀνευρέθη καὶ ἐνεθυμεῖτο ὅτι μετέφερε τὸν Hume εἰς τὸ Finchley, ἐπληρώθη δὲ καὶ αὐτὸς μὲ χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν.

Τὸ πτῶμα τοῦ Setty εὑρέθη τὴν 21ην Ὀκτωβρίου. Μέχρι τῆς 26ης Ὀκτωβρίου, ἡ Ἀστυνομία εἶχε συγκεντρώσει σχεδὸν ὅλο τὸ ἀπαραίτητον ὑλικὸν σχετικῶς μὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ Setty καὶ δὲν ἀπέμενε παρὰ νὰ ἀκούσουν τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἴδιος ὁ Hume, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐρρίπτετο ὅλο τὸ βάρος τῆς κατηγορίας, διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Setty. Ἄνδρες τῆς Ἀσφαλείας μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Hume, ἕνα διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον κατελάμβανε μέρος τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου ὀρόφου μιᾶς οἰκίας, εἰς τὸ Golders Green καὶ τὸν ἐκάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ Τμῆμα. Καθ' ὁδὸν πρὸς τὸ Τμῆμα ὁ Hume ἠρώτησε : «Τί συμβαίνει;», οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ τοῦ ἀπήντησαν: «Ἐνεργοῦμεν ἀνακρίσεις διὰ τὴν δολοφονία τοῦ Setty». Τότε ἐκεῖνος τοὺς εἶπε : «Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω, δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ αὐτοῦ».

Ὅταν τοῦ ἐζητήθη νὰ καθορίσῃ τὶς κινήσεις του κατὰ τὴν 4ην καὶ 5ην Ὀκτωβρίου καὶ νὰ ἀναφέρῃ σχετικῶς μὲ τὸ ταξίδι του δι' αὐτοκινήτου εἰς τὸ Elstree τὴν 5ην Ὀκτωβρίου, κατ' ἀρχὰς ἀπήντησεν ὅτι δὲν εἶχεν ὁδηγήσει καθόλου αὐτοκίνητον ἐπὶ τέσσαρας μῆνας. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι εἶχε φορᾶῃ ὁδηγῶν αὐτοκίνητον εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Elstree τὴν 5ην Ὀκτωβρίου, τότε ὁ Hume παρεδέχθη τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ὅτι ἐνοικίασεν ἕνα ἀεροπλάνον διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Southend, ἀλλὰ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν εἶχε δέματα μαζί του. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐπανέλαβε τὴν δήλωσιν ὅτι δὲν εἶχε μαζί του δέματα. Τότε τοῦ ἐδηλώθη ὅτι ὑπάρχουν μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶδαν νὰ τοποθετῇ εἰς τὸ ἀεροπλάνον δέματα τόσον εἰς τὸ Elstree ὅσον καὶ εἰς τὸ Southend, ὁπότε ἦλθε ἐκείνη ἡ δραματικὴ καὶ συγκινητικὴ στιγμὴ ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς πλέον σκληροτραχήλους ἀστυνομικούς, ποὺ συμβαίνει σχεδὸν εἰς πᾶσαν παρομοίαν περίπτωσιν. Ὁ Hume ἐστήριξε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του καὶ εἶπε : «Εἶμαι ἕνας ἀνόητος, δὲν εἶμαι ;». Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τί σκέπτεται κατὰ τὴν ἐκρηκτικὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ κατηγορούμενος, ἴσως θὰ πρέπει νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ὁ κατηγορούμενος διακατέχεται ἀπὸ αἴσθημα ἀπελπισίας, ἀντιλαμβανόμενος τὸ βάρος τῆς γνώσεως τῶν γεγονότων ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸ ἀνωφελὲς τῆς προσπαθείας νὰ συγκαλύψῃ τίποτε ἄλλο. Ἴσως δὲ διερωτᾶται : «Τί γνωρίζει ἄραγε ἡ Ἀστυνομία, πόσον μέρος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκαλυφθῇ ἐπιτυχῶς ;».

Ὁ Hume ἔκαμε μίαν μακροσκελῆ ἀναφορὰν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέφερεν ὅτι τὴν 30ην Σεπτεμβρίου εἶχε συναντήσει δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο Mac καὶ Green καὶ ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔγινεν εἰς ἕνα γραφεῖον πωλήσεως αὐτοκινήτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γουῶρεν, παρεδέχθη νὰ ὁδηγήσῃ ἕνα ἀεροπλάνον διὰ λογαριασμόν των

πρὸς καὶ ἀπὸ τὴν Ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τελωνειακοῦ ἐλέγχου. Τὴν 5ην Ὀκτωβρίου μεταξὺ 2 - 3 ὥρας μ.μ. ὁ Mac, ὁ Green καὶ ἕνας τρίτος ἄνθρωπος, γνωστὸς ὡς Boy, τὸν ἐπεσκέφθησαν εἰς τὸ σπίτι του, ἔχοντες μαζί των δύο δέματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶπαν ὅτι περιεῖχον κλισέ,διὰ τὴν ἐκτύπωσιν πλαστῶν κουπονίων βενζίνης καὶ ὅτι τοῦ ἐζήτησαν νὰ ρίψη αὐτὰ τὰ δύο δέματα εἰς τὴν θάλασσαν, συνεφώνησε μαζί των καὶ ἐπληρώθη 50 λίρας εἰς χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν. Ἔθεσε λοιπὸν τὰ δύο δέματα μέσα εἰς ἕνα ντουλάπι τῆς κουζίνας καὶ τὸ ἀπόγευμα τὰ μετέφερε διὰ τοῦ αὐτοκινήτου του εἰς τὸ Elstree, ἐν συνεχείᾳ τὰ ἐφόρτωσε εἰς τὸ ἀεροπλάνον καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ Southend καὶ ἐνῶ εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν 4-5 μιλίων ἀπὸ τῶν ἀκτῶν, ἔρριψε τὰ δέματα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Hume περιέγραψε τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸ Southend καὶ τὴν δι' αὐτοκινήτου μετάβασιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, συνήντησε τὸν Mac, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέφερεν ὅτι ἔρριψε τὰ δύο δέματα εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε ὁ Mac τὸν ὡδήγησε λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του, εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου ἦτο σταματημένο ἕνα αὐτοκίνητον μάρκας «Humber» εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ αὐτοκινήτου ἐκάθηντο ὁ Green καὶ ὁ Boy, ἐνῶ εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος εὑρίσκετο ἕνας μπόγος ἀκανόνιστος,τὸν ἠρώτησαν δὲ ἐὰν ἦτο διατεθειμένος νὰ ρίψη καὶ τὸν μπόγον εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸν τρόπον, ποὺ ἔρριψε καὶ τὰ προγούμενα δέματα. Πράγματι ἐδέχθη καὶ ὁ Boy τοῦ ἔδωσε 100 λίρας, μετέφεραν δὲ τὸ μπόγον εἰς τὴν κουζίναν τῆς οἰκίας τοῦ Hume καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ ἴδιο ντουλάπι, ὅπου εἶχον τοποθετήσει καὶ τὰ δύο προηγούμενα δέματα. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Hume, τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς ὑπαλλήλου γκαράζ, ἐφόρτωσε τὸν μπόγον εἰς ἕνα αὐτοκίνητον τὸ ὁποῖον ἐνοικίασε. Καθ' ὃν χρόνον ὁ Hume ἐφόρτωνε τὸν μπόγο εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ἤκουσε ἕνα θόρυβον ἐν εἴδει γαργαρίσματος, ποὺ προήρχετο μέσα ἀπὸ τὸν μπόγον καὶ ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν ὁ μπόγος νὰ περιεῖχεν ἀνθρώπινον σῶμα, ἐπέρασε μάλιστα ἀπὸ τὸ νοῦν του ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ ἦτο τὸ σῶμα τοῦ Setty, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Hume, ἐδήλωσεν : «Ἐὰν εἶχα πάρει στὰ σοβαρὰ αὐτὴν τὴν ἀναφορὰν τοῦ Hume, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ πῶ : τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μᾶς λές ; μεταφέρεις ἕνα μπόγο, ἀκοῦς γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα ἀπὸ τὸν μπόγο ἕνα ἦχο σὰν αὐτὸν τοῦ γαργαρίσματος καὶ ἀμέσως νομίζεις πὼς εἶναι μέσα στὸν μπόγο ἀνθρώπινο σῶμα καὶ μάλιστα τοῦ Setty ; ». Ἀλλὰ ἴσως αὐτὴ ἡ παρατήρησις νὰ μὴ ἐθεωρεῖτο χρήσιμη ὑπὸ ἑνὸς ἐμπείρου ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Hume εἰς τὴν ἀναφοράν του εἶπε πῶς ἐπῆγε μὲ τὸν μπόγον εἰς τὸ Southend, πῶς τὸν ἐφόρτωσε εἰς τὸ ἀεροπλάνον καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπεγειώθη. Μὲ κάποιαν σχετικὴν δυσκολίαν κατάφερε νὰ ρίψη καὶ τὸν μπόγον εἰς τὸ ἴδιο περίπου σημεῖον τῆς θαλάσσης ποὺ εἶχε ρίψει καὶ τὰ δύο δέματα. Ἐν συνεχείᾳ, ἐπειδὴ ἔχασε τὸν προσανατολισμόν του, προσεγειώθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Faveresham, ἀπεγειώθη καὶ πάλιν καὶ ἐν συνεχείᾳ προσεγειώθη εἰς τὸ Gravesend, ὅπου ἐγκατέλειψε τὸ ἀεροπλάνον καὶ ἀνεχώρησε μὲ ταξὶ διὰ τὸ Λονδῖνον.

Ὁ Hume βλέποντας τὰς δημοσιεύσεις τῶν ἐφημερίδων σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Setty, εἰς τὰς ὁποίας δημοσιεύσεις ἀνεφέροντο καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν χαρτονομισμάτων, ποὺ ὁ Setty, ἔφερε ἐπάνω του, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δολοφονίας του, ἤτοι χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν ἤλεγξε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων ποὺ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Boy καὶ διεπίστωσεν ὅτι τέσσερα ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ εἶχον τὸν ἴδιον ἀριθμὸν μὲ χαρτονομίσματα ποὺ ὁ Setty εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τὴν Τράπεζάν του. Τὴν Κυριακὴν 23ην Ὀκτωβρίου ὁ Hume ἐδιάβασεν εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς ἀνερεύσεως τοῦ πτώματος τοῦ Setty, συντόμως δὲ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτὴν εἰδοποιήθη τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὸν Boy νὰ μὴ πῇ τίποτε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἔκτοτε ὁ Hume οὔτε εἶδε κανένα ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώ-

πους, ἤτοι τὸν Mac, τὸν Green καὶ τὸν Boy, οὔτε καὶ ἤκουσε τίποτε περὶ αὐτῶν.

Ἐντατικαὶ ἀναζητήσεις ἐπὶ καὶ πέριξ τῆς ὁδοῦ Γουῶρεν, πρὸς ἀνεύρεσιν προσώπου, τὸ ὁποῖον νὰ ἀντελήφθη τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἢ ἤκουσε δι' αὐτούς, ἀπέτυχον. Πράγματι ὑπάρχει λόγος νὰ ἀμφιβάλη κανεὶς περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν τῶν τριῶν προσώπων. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Hume, ὅταν κατὰ τὴν πορείαν τῆς ἀνακρίσεως ἠρωτήθη καὶ πάλιν περὶ τῶν προσώπων αὐτῶν, εἶπεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλην περὶ αὐτῶν πληροφορίαν νὰ δώση. Τὸ βράδυ αὐτὸ τοῦ ἀπηγγέλθη ἡ κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ Setty. Εἰς ἀπάντησιν αὐτὸς εἶπε: «Ὄχι, δὲν τὸν ἐσκότωσα ἐγὼ τὸν Setty, εἶμαι ἀθῶος». Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς μέχρι τῆς 5ης Νοεμβρίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἀνακρίσεις συνεχίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας. Διεπιστώθη ὅτι ὁ Hume εἶχεν οἰκονομικὲς στενοχώριες, ἀλλὰ τὴν 5ην Ὀκτωβρίου ἐπλήρωσεν ἕνα ποσὸν εἰς τὴν Τράπεζάν του. Ὑπῆρξαν μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι κατέθεσαν ὅτι, ὁ Hume εἶχεν ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μὲ τὸν Setty, τὸν εἶχαν δὲ ἰδῆ μαζὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτῶν 1948-1949.

Εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἡ σύζυγος τοῦ Hume ἐδήλωσεν, ὅτι τίποτε δὲν ἐγνώριζε περὶ τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα δῆθεν ἐπεσκέφθησαν τὸν σύζυγόν της, εἰς τὴν οἰκίαν των, τὴν 5ην Ὀκτωβρίου, οὔτε περὶ δύο ἑτέρων προσώπων, ἐπισκεφθέντων ἀργότερον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν οἰκίαν των μὲ ἕνα μπόγον. Ἐπίσης ἡ σύζυγος τοῦ Hume δὲν ἐγνώριζε τίποτε σχετικῶς μὲ ἕνα μεγάλο δέμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπομένην ἡμέραν παρελήφθη ἀπὸ τὴν κουζίναν της.

Παραλλήλως τὸ ἐργαστήριον τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων εἰργάζετο καὶ αὐτὸ διὰ τὴν διαλεύκανσιν τῆς μυστηριώδους αὐτῆς δολοφονίας τοῦ Setty. Τὸ αἷμα τοῦ θύματος διεπιστώθη ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ὁμάδα «Ο». Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἐργαστηρίου ἐξήτασε τὸ ἀεροπλάνον «Auster» καὶ ἀνεῦρε ἴχνη αἵματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἀκριβῶς ὄπισθεν τοῦ καθίσματος τοῦ πιλότου, ἐξήτασεν ἐπίσης ἕνα πράσινο χαλὶ τοῦ σαλονιοῦ τῆς οἰκίας τοῦ Hume καὶ ἀνεκάλυψε μίαν κηλῖδα ἀνθρωπίνου αἵματος. Ἀλλὰ τὸ χαλὶ εἶχε καθαρισθῆ καὶ βαφῆ καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ καθορισθῆ ἡ ὁμὰς αἵματος τῆς κηλῖδος αὐτῆς. Μία ἐξέτασις τοῦ δαπέδου τῆς τραπεζαρίας ἔδειξεν ὅτι ὑπῆρχον ἴχνη αἵματος τῆς ὁμάδος «Ο», τὸ αἷμα δὲ αὐτὸ εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἀπὸ τὴν κουζίναν διὰ τῶν σχισμῶν σανίδος τοῦ δαπέδου, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε μέρος καὶ τῆς κουζίνας καὶ τῆς τραπεζαρίας. Παρόμοια ἐπίσης ἴχνη αἵματος εὑρέθησαν καὶ εἰς τὸν νιπτῆρα τοῦ λουτροῦ. Τὴν 3ην Νοεμβρίου εὑρέθησαν καὶ ἄλλα ἴχνη αἵματος ἐπὶ τοῦ καλύμματος τοῦ χὼλ μεταξὺ τοῦ σαλονιοῦ καὶ τοῦ λουτροῦ, ὡς ἐπίσης καὶ μέσα εἰς τὰς σχισμὰς τοῦ σανιδωτοῦ δαπέδου τοῦ σαλονιοῦ. Περισσότερα ἴχνη αἵματος εὑρέθησαν εἰς ἀρκετὰ σκαλοπάτια τῆς κλίμακος, ποὺ ὡδήγει εἰς τὸ λουτρόν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸν ἄνω ὄροφον, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς κλίμακος, τῆς ὁδηγούσης εἰς τὸν ἄνω ὄροφον (σημειωτέον ὅτι τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume κατενέμετο καὶ εἰς τοὺς δύο ὀρόφους τῆς οἰκοδομῆς).

Περίπου τὸ 42% τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει αἷμα τῆς ὁμάδος «Ο». Τὸ γεγονὸς λοιπὸν ὅτι αἱ κηλῖδες αἵματος, ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume, ἀνῆκον εἰς τὴν ὁμάδα «Ο» δὲν ἦτο ἀποφασιστικόν, πλὴν ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ὁμὰς τοῦ αἵματος δημιουργεῖ τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσαι κηλῖδες αἵματος προήρχοντο ἀπὸ τὸ κατατεμαχισμένον σῶμα τοῦ Setty.

Ἡ παραδουλεύτρα τῆς κυρίας Hume ἐξητάσθη τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Αὐτὴ εἶχε προσέξει ὅτι τὸ πράσινον χαλὶ τοῦ σαλονιοῦ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι τὴν 5ην Ὀκτωβρίου. Ὁ Hume τῆς εἶχε πῆ, ὅτι τὸ εἶχε δώσει εἰς τὸ βαφεῖον γιὰ βάψιμο, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καθαρίση ἀπὸ κάτι λεκέδες, ἡ παραδουλεύτρα ἀνέφερεν ἐπίσης, ὅτι ἐνῶ ἡ κυρία Hume ἡτοιμάζετο νὰ πάρη τὸ παιδί της γιὰ περίπατο ἔξω, ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι, ἐπρόκειτο νὰ καθαρίση ἕνα ντουλάπι εἰς τὴν κουζίναν καὶ ὅτι δὲν

ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς. Ὕστερα ἀπὸ μίαν περίπου ὥραν, τὸν εἶδεν εἰς τὸ χωλ μὲ ἕνα κακοφτιαγμένο βαρὺ δέμα τυλιγμένον μὲ καφὲ χαρτί, ἐνωρίτερον τῆς ἔδωσε μισὴ κορώνα λέγοντάς της : «σοῦ κατέστρεψα τὸ καινούργιο σου σφουγγαρόπανο προσπαθώντας νὰ καθαρίσω μὲ αὐτὸ τὸ χαλί, πάρε λοιπὸν μόνη σου ἕνα ἄλλο».

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἡ Ἀστυνομία ἐξηκρίβωσε ὅτι ὁ Hume εἶχε δώσει τὸ χαλὶ εἰς ἕνα καθαριστήριον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φίνσλεϋ. Τὸ εἶχε ζητήσει ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὸ καθαριστήριον καὶ τελικῶς τὸ ἐπῆρε τὴν 19 Ὀκτωβρίου. Ἕνας ἐλαιοχρωματιστὴς ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Hume διὰ νὰ τοῦ βάψῃ ὡρισμένα μέρη τοῦ δαπέδου. Αὐτὸς ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχε βοηθήσει τὸν Hume νὰ μεταφέρῃ ἕνα μπόγον ἀπὸ τὸ σπίτι κάτω εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ τὸν φορτώσῃ εἰς ἕνα αὐτοκίνητο, ὁ μπόγος αὐτὸς ἦτο τυλιγμένος μὲ τσόχα καὶ δεμένος μὲ σχοινί. Ἡ τσόχα μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο τυλιγμένον τὸ πτῶμα τοῦ Setty καὶ τὸ σχοινί, ποὺ ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸ δέσιμον, ἐπεδείχθησαν εἰς τὸν ἐλαιοχρωματιστήν, ὁ ὁποῖος εἶπεν ἀδιστάκτως ὅτι ἦσαν ἀκριβῶς ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τοῦ ὡς ἄνω μπόγου. Ἕνας ὑπάλληλος ἑνὸς γκαράζ ἀνεγνώρισεν ἕνα μαχαίρι, τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε παρακαλέσει ὁ Hume τὴν 5ην Ὀκτωβρίου νὰ τοῦ τὸ τροχίσῃ, γεγονὸς τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἴδιος ὁ Hume παρεδέχθη, ὅταν ἠρωτήθη σχετικῶς, πλὴν ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι ἐτρόχισε τὸ μαχαίρι αὐτὸ διὰ τὸ κόψιμον τοῦ κρέατος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμαγείρευεν ἡ σύζυγός του. Μιὰ ἄλλη ὑπάλληλος ἑνὸς καταστήματος ἐνεθυμεῖτο ὅτι κάποιος κύριος εἶχεν ἀγοράσει ἕνα τηλεφωνικὸν κατάλογον διὰ τὸν ὁποῖον τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν δὲ ποὺ ἔκανε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐξήγητο τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Hume, τὸ δὲ χαρτονόμισμα ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὁ Setty εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τὴν Τράπεζάν του τὴν 4 Ὀκτωβρίου, ἀργότερα ὁ ὡς ἄνω τηλεφωνικὸς κατάλογος ἀνευρέθη εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume.

Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ Setty δὲν εὑρέθησαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume, οὔτε εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Setty, τὸ ὁποῖον εὑρέθη ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν ὁδὸν Πάνκρας, εὑρέθησαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κάποιας ἀξίας.

Ὁ φάκελος τοῦ Hume εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἀρχεῖον περιεῖχε μίαν καταδίκην αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1942, διότι εἶχεν ἐμφανισθῆ ὡς ἀξιωματικὸς τῆς R.A.F. (Ἀγγλικῆς Ἀεροπορίας) ὑπηρετῶν εἰς τὰ ἀνάκτορα, κατέχων πλαστὴν ταυτότητα διὰ τὴν ψευδῆ αὐτὴν ἰδιότητά του.

Ὅλα λοιπὸν τὰ ὡς ἄνω περιστατικὰ συγκεντρωθέντα ἀπετέλεσαν τὸ κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Hume, ὅταν οὗτος προσήχθη ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου, διὰ νὰ δικασθῆ τὴν 18 Ἰανουαρίου μὲ πρόεδρον τοῦ κακουργιοδικείου τὸν κ. Lewis. Προϊούσης τῆς ἀκροαματικῆς διαδικασίας καὶ ἐνῶ εἶχον ἤδη ἐξετασθῆ 21 μάρτυρες κατηγορίας, ἠσθένησεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ δίκη ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου μὲ πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τὸν κ. Sellers.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων κατηγορίας, προέκυψαν καὶ ὡρισμένα εὐνοϊκὰ διὰ τὸν Hume στοιχεῖα. Ὁ παθολόγος Teare ὑπεστήριξε τὴν γνώμην ὅτι εἰς τὴν δολοφονίαν αὐτὴν ὑπῆρξαν καὶ ἄλλα πρόσωπα ἀναμεμιγμένα, παρατηρῶν ὅτι εἰς τὰ χέρια τοῦ Setty δὲν ὑπῆρχον τραύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον ἐὰν ὁ Setty ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀρνηθῆ, ἐφ' ὅσον ὁ δράστης θὰ ἦτο ἕνας. Ἡ σύζυγος τοῦ Hume εἶπεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε σχετικῶς μὲ τὰς κηλῖδας αἵματος ποὺ εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς οἰκίας της καὶ καθ' ὅσον ἐνεθυμεῖτο, τὴν νύκτα τῆς 4ης Ὀκτωβρίου, ὅτε ἐξηφανίσθη ὁ Setty, διῆλθεν ὁ Hume στὸ σπίτι.

Φυσικὰ δὲν ὑπῆρχεν ἁπτὴ ἀπόδειξις περὶ τοῦ πότε καὶ πῶς ἐδολοφονήθη ὁ Setty. Κανεὶς δὲν εὑρέθη, ὁ ὁποῖος νὰ εἶχεν ἰδῆ ἢ ἀκούσει περὶ δεμάτων μεταφερθέντων ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος ἢ περὶ θορύβων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 4ης Ὀκτωβρίου, ἐνῶ ἐὰν ἡ δολοφονία εἶχε λάβει χώραν ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος τοῦ Hume

καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν ἐπριονίζοντο, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἀκουσθοῦν θόρυβοι ἀρκετὰ δυνατοί, ὥστε νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἐνοίκους. Ἀντιθέτως ὁ ἔνοικος τοῦ κάτωθι διαμερίσματος ἐδήλωσεν ὅτι τὴν νύκτα τῆς 4ης Ὀκτωβρίου δὲν ἤκουσε κανένα θόρυβον.

Ἕνας δημοσιογράφος, ὀνόματι Daiglas Clay, ἐδήλωσεν ὅτι εἶχε συναντήσει τοὺς Mac καὶ Boy εἰς τὸ Παρίσι τῷ 1949, ὀλίγον πρὸ τῆς δολοφονίας, πλὴν ὅμως αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη μαρτυρία εἰς χεῖρας τῆς ὑπερασπίσεως πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Hume, ἔφεραν τὰ δέματα εἰς τὸ διαμέρισμά του.

Ὁ Hume, εἰς τὴν ἀπολογίαν του ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐπανέλαβε τὴν ἀναφοράν του, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ ἐξιστόρησε τὰ αὐτὰ γεγονότα τὰ λαβόντα χώραν μέχρι τῆς 5ης Ὀκτωβρίου. Ἡ Ἀστυνομία, ὅταν ἔλαβε τὴν πρώτην κατάθεσιν τοῦ Hume, δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη περὶ τῶν κηλίδων αἵματος ποὺ ἀνευρέθησαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume, αὐτὸς δέ, εἰς τὴν πρώτην του αὐτὴν κατάθεσιν ἐνώπιον τῆς Ἀστυνομίας, οὐδὲν ἀνέφερε περὶ αἵματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ διαμερίσματος, προελθόντος ἐκ τοῦ μπόγου, εἶχε δὲ περιγράψει τὸν μπόγον ὡς στεγνόν. Ὅταν ὅμως τοῦ ἐδηλώθη ὅτι ὑπὸ τοῦ συνεργείου τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου ἀνευρέθησαν κηλῖδες αἵματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ διαμερίσματος, ἀπήντησεν ὅτι εἶχε παρατηρήσει πὼς κατὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ μπόγου εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἔσταζε αἷμα ἀπὸ τὸν μπόγον εἰς τὸ πάτωμα, ἐνῶ ἀργότερα διεπίστωσε τὴν ὕπαρξιν κηλίδων αἵματος καὶ εἰς τὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἴτε τοποθετηθῇ ὁ μπόγος.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὅταν παρέλαβε τὸν μπόγον ἀπὸ τὴν κουζίναν καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸ αὐτοκίνητον, καθ' ὃν χρόνον κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ ἔπεσεν ὁ μπόγος εἰς τὸ δάπεδον μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνοίξῃ εἰς κάποιο σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔσταζε αἷμα εἰς τὸ δάπεδον, τότε συμμάζεψε τὸ μπόγον, τὸν ἔδεσε καλά, ἐκάλυψε τὸ αἷμα τοῦ μπόγου μὲ ἕνα κομμάτι ἀπὸ φόρεμα τῆς γυναικός του, ἐσκούπισε προχείρως τὸ αἷμα ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἦλθε καὶ ὁ ἐλαιοχρωματιστὴς καὶ τὸν βοήθησε νὰ μεταφέρῃ τὸν μπόγον εἰς τὸ αὐτοκίνητον, εἰς τὸ ὁποῖον τελικῶς τὸν ἐφόρτωσαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ δημιουργοῦν ἕνα βαρὺ κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Hume καὶ ἡ παράλειψίς του νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῶν κηλίδων αἵματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ διαμερίσματός του κατὰ τὴν πρώτην του κατάθεσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, δημιουργεῖ σοβαρωτάτας εἰς βάρος του ὑποψίας, ἀλλὰ αἱ ἐξηγήσεις ποὺ ἔδωσεν ὁ Hume ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου φαίνεται ὅτι ἐντυπωσίασαν τοὺς ἐνόρκους, ἐνῶ παραλλήλως δὲν ὑπῆρχε καμμία μαρτυρία περὶ τοῦ πόθεν ὁ Hume ἐπρομηθεύθη τὸ περιτύλιγμα καὶ τὸ σχοινὶ τοῦ μπόγου. Οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν εἰδικὴν αἴθουσαν, διὰ νὰ ἀποφασίσουν περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ Hume, συνεζήτησαν ἐπὶ τρεῖς ὥρας, πλὴν ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ καταλήξουν εἰς καμμίαν ἀπόφασιν. Παρέστη λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη. Ἀλλὰ ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἦλθεν ἐνώπιον ἑτέρου δικαστηρίου ἐνόρκων, ὁ προϊστάμενος τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς ἀπεφάσισε νὰ ἀπαγγείλῃ τὴν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Hume ὡς συνεργοῦ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ οὐχὶ τὴν κατηγορίαν τῆς ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας. Ὁπότε ὁ Hume ὡμολόγησε τὴν ἐνοχήν του ὡς συνεργοῦ καὶ κατεδικάσθη εἰς κάθειρξιν 12 ἐτῶν.

Περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς τῆς ποινῆς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πλὴν ὅμως παραμένει ἀναπάντητον τὸ ἐρώτημα: ποῖος, πῶς καὶ πότε ἐσκότωσε τὸν Setty; Καίτοι τὸ μυστήριον παραμένει ἄλυτον, ἡ ἀναπαράστασις τῶν κινήσεων τοῦ Hume δίδει ἕνα καλὸ παράδειγμα καλῆς ἐργασίας τῶν ἀστυνομικῶν Ἀσφαλείας. Ὅταν τὴν 26ην Ὀκτωβρίου ὁ Hume περιέγραψεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἔρριψε τὸν μπόγον μὲ τὸ πτῶμα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν

ΕΝΑΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΣΠΕΙΡΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Μιὰ πληροφορία ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ Λίβανο καὶ τὸ Παρίσι ἐλήφθη στὸ εἰδικὸ γραφεῖο διώξεως λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Προϊστάμενος τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἦταν ὁ Μάρτιν Πέρα, ποὺ ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ 12 ἄλλους ὑπαλλήλους. Ὅλες οἱ πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦσαν λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν καὶ προήρχοντο ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴ Ρώμη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή, διεβιβάζοντο στὸ γραφεῖο αὐτό.

Γιὰ τὸν Πέρα, τὸν μελαψὸ παλαίμαχο τῆς ὑπηρεσίας διώξεως λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν, οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη δὲν εἶχαν καὶ μεγάλη σημασία.

Ἡ πρόσφατη ὅμως αὐτὴ πληροφορία τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε κάποια ἰδιαίτερη σημασία. Ἰδίως τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι οἱ πιθανοὶ πρωτεργάτες τῆς ὑποθέσεως—ἕνας πλούσιος Γάλλος ἔμπορος, ἕνας ἄγνωστος διπλωμάτης, ἕνας λογιστὴς μιᾶς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας. Οἱ πράκτορες τοῦ γραφείου στὸ Λίβανο καὶ στὸ Παρίσι, ἐτόνιζαν τὸ ἐπεῖγον τῆς ὑποθέσεως καὶ ὁ Πέρα ἀποφάσισε νὰ ἐρευνήση τὴν ὑπόθεσι μὲ βάσι τὴν μοναδικὴ αὐτὴ πληροφορία.

Ἡ πληροφορία ἔλεγε τὰ ἑξῆς: Κάποιος, ὀνόματι Ταρντίτι, ποὺ παρουσιαζόταν ὡς ἔμπορος ἀπὸ τὸ Παρίσι, διενεργοῦσε λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν. Εἶχε ἀγοράσει μορφίνη στὴ Μέση Ἀνατολή, τὴν ὁποία θὰ μετέτρεπε σὲ ἡρωίνη σὲ ἕνα μυστικὸ ἐργαστήριο στὴ Γαλλία καὶ θὰ τὴν πουλοῦσε στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορά. Ὁ Ταρντίτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρη ὁ ἴδιος τὸ «πρᾶμα». Τὴν μεταφορὰ θὰ τὴν ἔκαμνε κάποιος διπλωμάτης ποὺ μιλοῦσε ἱσπανικὰ ἢ πορτογαλικά.

Ὁ Ταρντίτι μόλις εἶχε ἐπιστρέψει στὴ Νέα Ὑόρκη ἀεροπορικῶς, ὕστερα ἀπὸ ἐπαφὲς ποὺ εἶχε μὲ ἕνα λογιστὴ μιᾶς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας, ὀνόματι Τσὰρλς Μπουρμποναί. Ὁ Ταρντίτι παραθέριζε μὲ τὴ σύζυγό του στὴ Γαλλικὴ Ριβιέρα, ὅταν ἕνα κατεπεῖγον τηλεφώνημα τοῦ Μπουρμποναὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Ριβιέρα, νὰ σπεύση στὸ Παρίσι καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐν συνεχείᾳ στὴ Νέα Ὑόρκη ἀεροπορικῶς.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν ὑπερατλαντικὸ πράκτορα καὶ τὸ μόνο ἁπτὸ στοιχεῖο ἦταν τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι στὴ Νέα Ὑόρκη. Νὰ εἶχε ἄραγε προλάβει ὁ Ταρντίτι νὰ ξεφορτώση τὸ «πρᾶμα»; Πολὺ πιθανόν, σκέφτηκε ὁ Πέρα, ἀλλὰ τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι ἴσως νὰ ἦταν καὶ τέχνασμα τοῦ Μπουρμποναὶ γιὰ νὰ τοὺς παραπλανήση καὶ νὰ κανονίση αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴ μεταφορὰ τοῦ ναρκωτικοῦ.

Ἡ ἔρευνα τῆς ὑποθέσεως ἔπρεπε νὰ ἀρχίση ἀπὸ τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι. Ἕνας ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας διώξεως λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν ἀπασχολήθηκε ἐπὶ ὀκτὼ ὥρες μὲ τὴν ἔρευνα τῶν φακέλων καὶ ἀρχείων τῶν ἀεροπορικῶν ἑταιριῶν καὶ

προσέθεσε σχεδὸν τίποτε, τὸ ὁποῖον οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ μὴ ἔχουν μάθει ὡς προϊὸν τῶν ἀνακριτικῶν των ἐνεργειῶν. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Setty ἀπεικονίζει καλῶς τὴν ἀξίαν τῆς συνεργασίας μεταξὺ Ἀστυνομίας, Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου καὶ Ἰατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας. Ἐν συνεργασίᾳ αἱ τρεῖς αὐταὶ Ὑπηρεσίαι κατώρθωσαν νὰ ἀποδώσουν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὸν τρόπον τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ δράστου ἢ τῶν δραστῶν ἐκ τοῦ πτώματος, ποὺ παραμένει μοναδικὸν γεγονὸς εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ὅταν ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ ἱκανοποίησι γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης του.

—Ὁ Ταρντίτι πρόκειται νὰ ταξιδεύση μαζὶ μὲ κάποιον Ρόζαλ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψη ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ ἀεροπορικὴ ἑταιρία ἔχει δώσει ἐντολὲς νὰ παρασχεθῆ ἰδιαιτέρα περιποίησις στὸν Ρόζαλ. Ρώτησα γιατὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὐτὴ περιποίησις καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα διπλωμάτη—τὸν Μαυρίκιο Ρόζαλ, ποὺ εἶναι πρεσβευτὴς τῆς Γουατεμάλας στὸ Βέλγιο καὶ τὴν Ὁλλανδία.

Ἄραγε νὰ ἦταν ὁ διπλωμάτης ποὺ θὰ μετέφερε τὰ ναρκωτικὰ τοῦ Ταρντίτι; Ὁ Πέρα ἤξερε ὅτι ἦταν δύσκολη δουλειὰ νὰ τὰ βάλη μὲ τὴν διεθνῆ διπλωματία, ἀλλὰ οἱ ὑπάλληλοί του ἐρευνοῦσαν στὸ τελωνεῖο γιὰ νὰ βροῦν κάτι τὸ θετικό. Καὶ πράγματι βρῆκαν.

Ὁ τελωνειακὸς ὑπάλληλος Μάριο Κούτζι, ψάχνοντας τὰ ἀρχεῖα τοῦ τελωνείου, ἀνεκάλυψε ὅτι κατὰ τὸ 1941 ὁ Ρόζαλ—ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας τῆς Ὀνδούρας—,ἐνῶ ἀντιπροσώπευε τὴν Ὀνδούρα σὲ διπλωματικὲς ὑποθέσεις, εἶχε καταληφθῆ νὰ διενεργῆ λαθρεμπόριο ἀρωμάτων ἀξίας 48.000 δολλαρίων καὶ διαμαντιῶν ἀξίας 37.000 δολλαρίων. Ὁ Ρόζαλ κατώρθωσε νὰ ξεμπλέξη τότε ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ καὶ ἔτσι ἡ πρώιμη λαθρεμπορική του περιπέτεια δὲν ἔγινε γνωστὴ στὸ εὐρὺ κοινό. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ρόζαλ μιλοῦσε ἐξ ἴσου καλὰ τὴν ἱσπανικὴ καὶ τὴν πορτογαλική, δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νὰ ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσαν τώρα.

Ἔτσι ὁ Ρόζαλ ταυτίσθηκε μὲ τὸν διπλωμάτη τῆς πληροφορίας τοῦ Λιβάνου καὶ ἡ ὑπηρεσία διώξεως λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν ἔστρεψε τὴν προσοχή της πρὸς τὸν Τσὰλς Μπουρμποναί, τὸν λογιστὴ τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας, ὁ ὁποῖος μὲ ἕνα ἐπεῖγον τηλεφώνημά του ἀπεμάκρυνε τὸν Ταρντίτι ἀπὸ τὴν εἰδυλλιακὴ Ριβιέρα.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου, Ἀρμάντο Μάγκλια, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸν Μπουρμποναί, διεπίστωσε ὅτι ὁ παρακολουθούμενος δὲν εἶχε ἄλλες πηγὲς εἰσοδημάτων ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μισθό του ποὺ τοῦ παρεῖχε ἡ ἀεροπορικὴ ἑταιρία ὅπου ἐργαζόταν, εἶχε ὅμως ἰδιόκτητο σπίτι ἀξίας 60.000 δολλαρίων κάπου στὸ Λὸγκ Ἄϊλαντ καὶ ὡδηγοῦσε μιὰ λιμουζίνα «Λίνκολν».

Κατὰ τὴν ἑπομένη ἄφιξι τοῦ Μπουρμποναὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, οἱ ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραφείου τὸν ἔθεσαν ὑπὸ παρακολούθησι ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀηντλγουάηλντ μέχρι σ' ἕνα διαμέρισμα στὴ Τζαμάϊκα. Σκοπός τους ἦταν νὰ μάθουν τὸ δρομολόγιο τῶν κινήσεών του. Παράλληλα ὅμως διεπίστωσαν καὶ κάτι ἄλλο.

Ὁ Μπουρμποναὶ φαινόταν πολὺ καχύποπτος καὶ ἔδειχνε ὅτι νόμιζε ὅτι τὸν παρακολουθοῦσαν. Οἱ ὑπάλληλοι τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι πίσω ἀπὸ τὴν «Λίνκολν», ὥστε ὁ Μπορμποναὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ τοὺς δῆ στὸν καθρέπτη του. Ἐν τούτοις ὁ Μπουρμποναὶ προχωροῦσε μέσα ἀπὸ παρόδους καὶ δὲν ἀκολουθοῦσε εὐθεῖα πορεία.

Τὸ γραφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ οἱ πράκτορές του ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Μέση Ἀνατολὴ συνεκέντρωναν τώρα περισσότερες πληροφορίες εἰς βάρος τοῦ Ταρντίτι. Κατὰ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴν Νέα Ὑόρκη εἶχε δηλώσει τὴ μεταφορὰ μιᾶς ἠλεκτρονικῆς συσκευῆς ποὺ θὰ τὴν πουλοῦσε στὴν Ἀμερική. Ἐφαίνετο νὰ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ πλούσιος ἄνθρωπος. Ὁ πράκτορας τοῦ γραφείου στὸ Παρίσι, Ἄντριου Ταρταλίνο, πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Ταρντίτι εἶχε κάποτε σταλῆ στὴ φυλακὴ καὶ ὅτι εἶχε ἀκόμη κάποιο συνεργάτη γιὰ τὶς ἐπαφές του μὲ τὸν ὑπόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Πέρα ἄρχισε νὰ πιστεύη ὅτι ἡ πληροφορία αὐτὴ τοῦ Λιβάνου θὰ ὡδηγοῦσε σὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε ἀπὸ τοῦ νὰ περιμένουν ἄλλη εὐκαιρία. Πρῶτα θὰ μάθαιναν τὸ μελλοντικὸ πρόγραμμα

τοῦ Μπουρμποναί, θὰ ἀνεκάλυπταν ποῦ εἶχαν διαμείνει ὁ Ταρντίτι καὶ ὁ Ρόζαλ κατὰ τὶς προηγούμενες ἐπισκέψεις τους στὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ ἐρχόταν σὲ σχετικὲς συνεννοήσεις μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς διπλωματικῆς ἰδιότητος τοῦ Ρόζαλ καὶ θὰ κρατοῦσαν ἐνήμερους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τελωνείου μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς ὑποθέσεως.

Στὶς 3 Σεπτεμβρίου 1960, τρεῖς περίπου ἑβδομάδες μετὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι τοῦ Ταρντίτι στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Ταρταλίνο τηλεγραφοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι :

«Ὁ Ταρντίτι ἀνεχώρησε διὰ Βρυξέλλας Παρασκευὴ ἀπόγευμα πρὸς συνάντησιν Ρόζαλ. Γαλλικὲς ἀρχὲς ἐπέτρεψαν διέλευσιν. Τίποτε τὸ θετικόν, ἀλλὰ ὑποψία ὅτι θὰ ἀναχωρήσουν μαζὶ ἢ χωριστὰ διὰ Νέαν Ὑόρκην. Συνιστᾶται ἐπαγρύπνησις».

Ὁ Πέρα ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα στὸν προϊστάμενό του, Τζὼρτζ Γκάφνεϋ, ποὺ ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ γραφείου. Ζήτησε ἐνίσχυσι τῆς δυνάμεώς του, ἡ ὁποία καὶ τοῦ παρεσχέθη. Μέσα σὲ δυὸ μέρες εἶχαν γίνει ὅλες οἱ προετοιμασίες. Κάλεσε τοὺς ἄνδρες του καὶ τοὺς εἶπε :

—Θὰ δουλέψωμε ὁλόκληρο τὸ Σαββατοκύριακο.

Ἐν συνεχείᾳ προέβη στὴν κατανομὴ τῆς ἐργασίας. Μιὰ ὁμάδα θὰ παρακολουθοῦσε τοὺς ὑπόπτους στὸ ἀεροδρόμιο. Ἄλλη ὁμάδα στὸ ξενοδοχεῖο τους καὶ ἄλλη ὁμάδα θὰ ἀνελάμβανε νὰ ἐγκαταστήσῃ συσκευὲς ἠχοληψίας στὰ δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου ποὺ θὰ ἦταν δίπλα στὰ δωμάτια τῶν ὑπόπτων. Οἱ ὑπάλληλοι ποὺ θὰ παρακολουθοῦσαν τὴν συνομιλία ἔπρεπε νὰ ξέρουν Γαλλικά. Ὁ Ταρντίτι ἦταν Γάλλος καὶ ὁ Ρόζαλ σὰν διπλωμάτης καὶ γλωσσομαθής, ἀσφαλῶς θὰ μιλοῦσε γαλλικά.

Ἐπειδὴ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου δὲν ἐγνώριζαν ποῦ θὰ κατέλυαν ὁ Ρόζαλ καὶ ὁ Ταρντίτι αὐτὴ τὴ φορά, ἔσπευσαν νὰ κλείσουν δωμάτια καὶ στὰ πέντε ξενοδοχεῖα ποὺ εἶχαν διαμείνει προηγουμένως οἱ δύο ὕποπτοι. Τὰ δωμάτια αὐτὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι δίπλα στὰ δωμάτια τῶν ὑπόπτων.

Τὸ Σαββατοκύριακο ὅμως πῆγε χαμένο. Ἀφοῦ παρακολούθησαν ὅλες τὶς πτήσεις ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, χωρὶς ἀποτέλεσμα, ὁ Πέρα πῆρε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του. Ἡ ἴδια ἡ παλιὰ ἱστορία. Νὰ κρατᾶ τοὺς ὑπαλλήλους του σὲ ἐπιφυλακὴ καὶ τελικὰ νὰ μὴ γίνεται τίποτε καὶ νὰ πηγαίνουν χαμένοι ὅλοι οἱ κόποι.

Στὸ γραφεῖο ὁ Πέρα βρῆκε ἕνα ἄλλο τηλεγράφημα : «Ταρντίτι ἀνεχώρησε ἀπὸ Παρίσι διὰ Βρυξέλλες τὴν Παρασκευή. Θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι καὶ θὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 2 Ὀκτωβρίου. Μέχρι τότε μπορεῖτε νὰ χαλαρώσετε τὴν παρακολούθησι».

Οἱ ὑπάλληλοι ὅμως τοῦ γραφείου δὲν μποροῦσαν νὰ ἡσυχάσουν. Ἐὰν ὁ συνάδελφός τους ἀπὸ τὸ Παρίσι εἶχε δίκιο αὐτὴ τὴ φορά, ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν καὶ τοὺς ἄλλους δύο : τὸν Ρόζαλ καὶ τὸν Μπουρμποναί. Ὁ Μάγκλια ἔφερε μιὰ βόλτα στὰ ξενοδοχεῖα ὅπου εἶχε μείνει κατὰ τὸ παρελθὸν ὁ Ρόζαλ καὶ πέτυχε νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Πράγματι ὁ Ρόζαλ εἶχε κλείσει ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Πλάζα» γιὰ τὶς 2 Ὀκτωβρίου. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Μπουρμποναὶ ἦταν νὰ πραγματοποιήσῃ ἀεροπορικὸ ταξίδι ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν 1 Ὀκτωβρίου.

Ἔτσι, ὁ Ταρντίτι, ὁ Μπουρμποναὶ καὶ ὁ Ρόζαλ θὰ βρισκόντουσαν καὶ οἱ τρεῖς τους στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ ἴδιο βράδυ.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου ἔκαναν μιὰ πρόχειρη σύσκεψι. Ξαναεπισκέφθηκαν τὰ ξενοδοχεῖα γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι οἱ συνάδελφοί τους εἶχαν κλείσει δωμάτια δίπλα στὰ δωμάτια τῶν ὑπόπτων. Καὶ τελικά, ἔλαβαν ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία διώξεως λαθρεμπορίου τῆς Οὐάσιγκτων γιὰ τὸν Ρόζαλ :

«Ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν παρέσχε τὴν σχετικὴ ἄδεια γιὰ τὸν ἔλεγχο τοῦ Ρόζαλ. Τὸ γραφεῖο ἀσφαλείας μᾶς ἐδήλωσε ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Ρόζαλ πραγματοποιεῖ ταξίδια μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Εὐρώπης, χωρὶς νὰ διέρχεται ἀπὸ τὴν χώρα του, δὲν δικαιοῦται διπλωματικῆς ἀσυλίας καὶ μποροῦμε νὰ ἐνεργήσωμε μὲ ὅποιον τρόπον μᾶς συμφέρει. Κατόπιν τούτου μποροῦμε νὰ συνεχίσωμε, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι πράγματι εἶναι ἀνακατεμμένος στὸ λαθρεμπόριο γιὰ νὰ μὴ κάνωμε ζημία στὴν ὑπόθεσι. Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα θὰ δράσετε μὲ δική σας πρωτοβουλία».

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ συνάδελφός τους ἀπὸ τὸ Παρίσι τηλεγραφοῦσε ὅτι ὁ Ταρντίτι θὰ ἔφθανε στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σάββατο, στὴ 1 Ὀκτωβρίου καὶ ὄχι στὶς 2 Ὀκτωβρίου. Τοὺς ἔδωσε καὶ τὸν ἀριθμὸ πτήσεως.

Ἔτσι, τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου Φράνσις Γουῶτερς μὲ στολὴ ὁδηγοῦ ταξί, ὡδήγησε τὸ «ταξὶ» του στὸ διεθνὲς ἀεροδρόμιο τῆς Ἀηντλγουάληντ.

—Ὅταν θὰ σοῦ κάνω νεῦμα, εἶπε στὸν ἀρχιαχθοφόρο, θὰ πῆς στοὺς ἀνθρώπους σου νὰ κουβαλήσουν τὰ πράγματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ σοῦ δείξω στὸ ταξί μου.

Ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου καὶ τοῦ τελωνείου ἦταν κατάλληλα ἀνεπτυγμένοι μέσα στὸ ἀεροδρόμιο, δὲν ἐγνώριζαν ἐξ ὄψεως τὸν Ταρντίτι, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίασε στὸ γραφεῖο ἐλέγχου διαβατηρίων, τὸν ἔθεσαν ὑπὸ ἄγρυπνη παρακολούθησι καὶ ὁ ἕνας ὑπάλληλος τὸν ὑπεδείκνυε στὸν ἄλλον.

Ὁ Μάρτιν Πέρα πλησίασε τὸ «ταξὶ» τοῦ Γουῶτερς.

—Πέρασε ἀπὸ τὸν ἔλεγχο διαβατηρίων καὶ δήλωσε ὅτι θὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο «Σέρυ Νέδερλαντ». Ἐγὼ φεύγω ἀμέσως γιὰ ἐκεῖ, εἶπε στὸν Γουῶτερς.

Ὁ Πέρα σταμάτησε γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα τηλεφώνημα στὸν Ἄνθονυ Πὸλ ποὺ περίμενε στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ πάρῃ ὁδηγίες, ποῦ θὰ τοποθετοῦσε τὴν ἠχοληπτικὴ συσκευή.

—Τρέξε γρήγορα στὸ «Σέρυ Νέδερλαντ», εἶπε ὁ Πέρα. Θὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ.

Στὶς 4.15' μ.μ., ἐνῶ ὁ Γουῶτερς ἦταν καθισμένος στὸ «ταξὶ» του, διέκρινε ἕνα συνάδελφό του ποὺ ἀκολουθοῦσε ἕνα κοντό, μεσόκοπο ἄνδρα. Ἦταν ὁ Ταρντίτι ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Κουβαλοῦσε ὁ ἴδιος τὶς βαλίτσες του.

Ὁ Γουῶτερς πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ «ταξὶ» του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν Ταρντίτι.

—Νὰ σᾶς βοηθήσω ἐγὼ κύριε, εἶπε πιάνοντας τὶς βαλίτσες. Ὁρίστε περάστε στὸ ταξί μου.

Ὁ Ταρντίτι τὸν ἀκολούθησε.

—Τράβα γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο «Σέρυ Νέδερλαντ», τοῦ εἶπε.

—Γιὰ τὸ «Σέρυ Νέδερλαντ», ἐπανέλαβε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ Γουῶτερς ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ συνάδελφοί του ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντά.

Ξεκίνησε καὶ πήγαινε ὅσο μποροῦσε πιὸ σιγὰ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθοῦν οἱ συνάδελφοί του, ταυτοχρόνως δὲ μελετοῦσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐπιβάτου του μέσα στὸν καθρέπτη τοῦ αὐτοκινήτου. Φοροῦσε κουστούμι ἐπὶ παραγγελία καὶ εἶχε φαλάκρα. Τίποτε τὸ πονηρὸ δὲν ἔδειχνε.

Ξαφνικὰ ὁ ἐπιβάτης του ἔσκυψε ἐμπρός.

—Μετάνοιωσα, εἶπε μὲ βαρειὰ ἀγγλικὴ προφορά. Πήγαινέ με στὸ «Σαβὸϊ Χίλτον».

Τὸ ταξὶ τώρα πλησίαζε τὴ γέφυρα Κουήνσμπόρο. Ὁ Γουῶτερς κοίταξε ἀπελπισμένα στὸν καθρέπτη τοῦ αὐτοκινήτου. Ναί, οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τοὺς γνωστοποιήσῃ τὴν ἀλλαγὴ τῆς πορείας τοῦ πελάτου του.

Ἡ κυκλοφορία ὅλο καὶ γινόταν μεγαλύτερη ὅσο πλησίαζε τὴ γέφυρα. Κράτησε μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸ τιμόνι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔγραψε μὲ δυσκολία ἕνα σημείωμα. Μετὰ ἔβγαλε τὸ χέρι του ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔδειξε κάτω, γιὰ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴ στοὺς συναδέλφους του. Ὕστερα πέταξε τὸ σημείωμα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ταξί.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ συναδέλφου του νὰ σταματᾶ πίσω του γιὰ νὰ μαζέψῃ τὸ χαρτάκι. Ἄκουσε κλάξον ποὺ διαμαρτύρονταν ὁμαδικὰ γιὰ τὸ ξαφνικὸ σταμάτημα πάνω στὴ γέφυρα. Κατόπιν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ συναδέλφου του ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀνέπτυξε ταχύτητα καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν προσπεράσῃ. Ὁ Γουῶτερς ἐλάττωσε τώρα πάλι τὴν ταχύτητά του. Ἔπρεπε νὰ δώσῃ χρόνο στοὺς συναδέλφους του. Ἔπρεπε νὰ γίνουν τόσα πολλά.

Ὁ Πέρα βρισκόταν στὸ «Σέρυ Νέδερλαντ» καὶ ὁ Πὸλ μόλις εἶχε τελειώσει τὴν ἐγκατάστασι τῆς φωνοληπτικῆς συσκευῆς, ὅταν πῆραν ἕνα τηλεφώνημα.

Ἔπρεπε νὰ τὰ ξυλώσουν ὅλα. Ὁ Ταρντίτι δὲν θὰ ἐρχόταν ἐδῶ. Θὰ πήγαινε στὸ «Σαβόϊ Χίλτον».

Χωρὶς κέφι ὁ Πὸλ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὶς συσκευές του.

Ὁ Ταρντίτι εἶχε δώσει τὰ στοιχεῖα του στὸν ὑπάλληλο τοῦ ξενοδοχείου καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ δωμάτιό του, ὅταν ὁ Πέρα ἔμπαινε στὸ σαλόνι τοῦ «Σαβόϊ Χίλτον». Ἀνήσυχος ἕνας ὑπάλληλος τοῦ γραφείου του ἔσπευσε νὰ τὸν συναντήσῃ.

—Τὸν ἔβαλαν σὲ ἄλλο δωμάτιο, τοῦ ἀνέφερε.

Ὁ Πέρα προχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου.

—Ποῦ τὸν βάλατε τὸν Ταρντίτι; ρώτησε τὸν ὑπάλληλο. Μπορῶ νὰ ἔχω τὸ δωμάτιο ποὺ εἶναι δίπλα ἀπὸ τὸ δικό του;

—Λυποῦμαι, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος, ἀλλὰ εἶναι πιασμένα καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές.

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ψιθύρισε ὁ Πέρα. Νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶπε ταραγμένος. Νὰ βρῆτε μιὰ ὁποιαδήποτε δικαιολογία.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου, ταράχθηκε ἀπὸ τὸ ἐπεῖγον καὶ ἐπιτακτικὸ βλέμμα τοῦ Πέρα. Σήκωσε τὸ τηλέφωνο καὶ σὲ λίγο ὁ Ταρντίτι μεταφέρονταν στὸ δωμάτιο ποὺ ἤθελαν οἱ ἀστυνομικοί.

Ἐνῶ ὁ Πὸλ ἐγκαθιστοῦσε τὴ φωνοληπτικὴ συσκευή του, ἄλλοι συνάδελφοί του παρακολουθοῦσαν τὸν Μπουρμποναί. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο μιὰ κοπέλα ὁδηγός. Καὶ πάλι ἀνάγκασε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἀνάμεσα ἀπὸ στενὰ καὶ παρόδους. Πάντως ἐκείνη τὴ βραδυὰ ὁ Μπουρμποναὶ δὲν ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Ταρντίτι.

Καὶ τώρα ἡ σειρὰ τοῦ Ρόζαλ. Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου ἔσπευσαν στὸ ἀεροδρόμιο ἀπὸ τὰ χαράματα, πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, δὲν ἐγνώριζαν τί ὥρα θὰ ἔφθανε, ἤξεραν μόνο ὅτι εἶχε εἰδοποιήσει τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ τὶς 2 Ὀκτωβρίου.

Στὶς 7 ἡ ὥρα ἕνας τελωνειακὸς ὑπάλληλος ψιθύρισε:

—Ἔρχεται, αὐτὸς εἶναι!

Οἱ ὑπάλληλοι ποὺ παρακολουθοῦσαν εἶδαν τότε ἕνα ψηλὸ καὶ ἄψογα ντυμένο ἄνδρα, πάνω ἀπὸ σαράντα πέντε ἐτῶν, νὰ προχωρῇ πρὸς τὸν τελωνειακὸ ἔλεγχο. Τὸν εἶδαν νὰ στέκεται καὶ νὰ βάζῃ ἕνα τσιγάρο στὴν πίπα του. Ἀπὸ πολὺ πρὶν εἶχε τακτοποιηθῇ τὸ θέμα τῶν βαλιτσῶν του γιὰ νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τελωνεῖο. Σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι, ἀπάντησε μὲ ὕφος ἀριστοκράτου ποὺ ἀπευθύνεται πρὸς χωρικούς.

(Συνεχίζεται)

Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ πρώτη καὶ κυρία βάσις γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ψυχικῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀληθείας. Γιατὶ ἀπὸ αὐτὴ ξεκινοῦν ὅλες οἱ ἐνέργειες ποὺ ἀποβλέπουν στὴ διάπλασι τοῦ χαρακτῆρος, τὸν τρόπον ἀντιμετωπίσεως τῶν γεγονότων καὶ τῶν φαινομένων, τὴν ἐξέτασι τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων, τὴ ρύθμισι τῶν σχέσεων καὶ τῆς διαγωγῆς ἑνὸς ἑκάστου πρὸς τοὺς ἄλλους συνανθρώπους του, κ.ἄ.

Ἀλλ' ἐρωτᾶται εὐθὺς - ἀμέσως : Ποιὸς ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, προκειμένου νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ; Πλὴν ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν δύναται, νομίζουμε, νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία. Γιατὶ ὅλοι ἔχουν ὑποχρέωσι, νὰ μὴ βλέπουν μόνον ἐξωτερικὰ τὰ πρόσωπα, τὰ πράγματα καὶ τὰ γεγονότα, ἀλλὰ νὰ προχωροῦν καὶ στὴν οὐσία... Νὰ μὴ σταματοῦν δηλαδὴ στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κρίνουν μόνον ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ μορφὴ τῶν φαινομένων. Ἀλλὰ νὰ εἰσδύουν καὶ στὸ βάθος τῶν πραγμάτων, καὶ νὰ σχηματίζουν τὶς πεποιθήσεις τους ἀπὸ τὴν ἔρευνα τῆς οὐσίας. Ν' ἀναζητοῦν, μ' ἄλλα λόγια τὴν ἀλήθεια, παντοῦ ὅπου εἶναι πιθανὸ νὰ ὑπάρχῃ.

Φυσικὰ ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν ἀλλάζουν στὴν οὐσία τους, ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ κι' ὅπως κι' ἂν παρουσιασθοῦν. Κατὰ συνέπειαν εἶναι τὰ ἴδια πάντοτε τόσο στὴν ἐπιφάνεια, ὅσο καὶ στὸ βάθος τους. Ἔτσι λ.χ. ὅταν βλέπῃ κανεὶς ἕνα ζῶο νὰ βαδίζῃ μὲ τὰ τέσσαρα πόδια ἀπὸ μακρυά, συμπεραίνει μὲν ὅτι πρόκειται περὶ τετραπόδου... Ἀλλὰ δὲν ἀλλάζει γνώμην, ὅταν τὸ πλησιάζῃ... Τὸ ἴδιο συμβαίνει ὅταν παρατηρῇ κάποιος ἀπὸ μακρυὰ ἕναν ὄγκο κτιρίων... Γιατὶ σχηματίζει ἀσφαλῶς τὴ γνώμη ὅτι πρόκειται γιὰ οἰκοδομικὸ συγκρότημα, πλὴν ὅμως διαπιστώνει ὅτι δὲν ἐξηπατήθη, ὅταν πλησιάζῃ... Ὁμοίως ὅταν ἴδῃ τις ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τρέχῃ ἀπὸ μακριά, συμπεραίνει ὅτι πρόκειται γιὰ τροχοφόρο, ποὺ κινεῖται μὲ μεγάλη ταχύτητα... Ἀλλὰ δὲν μεταβάλλει τὴν ἀρχική του ἰδέα, ὅταν τὸ παρατηρήσῃ καὶ ἀπὸ πλησίον...

Παρὰ ταῦτα ὅμως ὑπάρχουν καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι τελείως διαφορετικά, ὅταν παρατηροῦνται ἀπὸ μακρυά, ἢ κοντά, καὶ κατὰ συνέπειαν πείθουν ὅτι τὰ φαινόμενα εἶναι ἀπατηλά... Ἔτσι λ.χ. ὅταν μιὰ εὐθεῖα ράβδος τοποθετῆται κάθετα ἐντὸς λίμνης ὕδατος, φαίνεται κυρτὴ ἀπὸ μακρυά... Ἕνας στρογγυλὸς πύργος φαίνεται τετράγωνος μακρόθεν... Ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ τὸ τραῖνο καὶ βλέπῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κινεῖται ἡ γῆ καὶ ὄχι αὐτός, κ.τ.τ.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτά, γιατὶ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, φαινόμενα, ζῶα, κλπ. δίδουν διαφορετικὲς εἰκόνες ἀπ' ὅ,τι εἶναι πραγματικά. Ἡ νυκτερὶς λ.χ. δίδει τὴν ἐνύπωσιν ὅτι εἶναι πτηνόν, ἐνῶ εἶναι ζῶο θηλαστικόν. Ὁ χαμαιλέων, ἕνα μικρὸ ζῶον, ἀλλάζει χρῶμα πολλὲς φορὲς τὴν ὥρα... Καὶ τώρα μὲν φαίνεται ἐρυθρόν, κατόπιν γίνεται πράσινον, ὕστερα γκρί, κ.ο.κ. Σὲ τρόπον ὥστε ὅποιος τὸν βλέπει μὲ τὸ ἕνα χρῶμα τὴ μιὰ στιγμή, νὰ δυσκολεύεται νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶναι τὸ ἴδιον, ὅταν τὸ ἴδῃ ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα μὲ ἄλλο χρῶμα... Ἡ φάλαινα πλέει ὅπως τὰ ψάρια ἐπάνω στὴ θάλασσα, ἀλλὰ εἶναι ζῶο θηλαστικό, κ.ο.κ.

Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά ; Ἐρωτᾶται. Τίποτε ἄλλο, καθ' ἡμᾶς - κριτάς, εἰ μὴ ὅτι ὀφείλει κανεὶς νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸς στὴ μόρφωσι τῶν ἀντιλήψεων καὶ τὴν ἔκφρασι τῶν γνωμῶν του. Γιατὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐλέγχῃ μὲ τὴν κρίσι καὶ νὰ διορθώνῃ μὲ τὴν προσοχή. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸ μπορεῖ ἀκόμα νὰ βεβαιώνεται κανεὶς

ἂν τὰ πρόσωπα, τὰ πράγματα καὶ τὰ γεγονότα εἶναι καὶ στὴν οὐσία τους ὅπως φαινομενικὰ παρουσιάζονται στὰ μάτια του, ἢ ἐμφανίζονται διαφορετικά, κ.τ.τ.

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι πράγματα φυσικὰ καὶ συνεπῶς δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐκουσίως ψεύτικο. Γιατὶ ὁ στρογγυλὸς πύργος ποὺ φαίνεται ἀπὸ μακρυὰ τετράγωνος π.χ., δὲν προσποιεῖται τοῦτο γιὰ νὰ κρυφθῇ... Ἢ τὸ ὀρτύκι, ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χώματος καὶ κρύβεται κάπου ἐκεῖ σὲ κανένα αὐλάκι, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὸν κυνηγό, δὲ ψεύδεται κατὰ συνείδησιν... Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν λαγόν, ὅταν σταματάῃ κυνηγημένος σὲ κάποιο θάμνο, ποὺ ἔχει σχετικῶς τὸ χρῶμα του... Ἁπλούστατα τὰ φτωχὰ ζῶα προσπαθοῦν νὰ σωθοῦν, ὑπακούοντα στὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως...

Δὲν γίνεται ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὴν ἀνθρώπινη ζωή. Γιατὶ ἐδῶ συχνὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ φαινόμενα παρουσιάζονται τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι θελληματικὰ δέ, μὲ προφανῆ σκοπὸ τὴν ἐξαπάτησιν... Ἔτσι λ.χ. πολλοὶ καὶ πολλὲς πρὸ παντός, ὑποβάλλονται σὲ πλῆθος στερήσεων, γιὰ νὰ παρουσιάζωνται πολυτελῶς ντυμένες... Θέλουν δηλαδὴ νὰ δίδουν τὴν ἐντύπωσι τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ πλούτου, ἐνῶ ἁπλούστατα, ἐφαρμόζουν τὸ ρητὸ ποὺ λέγει : «ἔξω κούκλα καὶ μέσα πανούκλα...».

Ἄλλοι πάλι κάνουν πολλὲς ἐπιπόλαιες ἐνέργειες γιὰ νὰ φαίνωνται σπουδαῖοι, σοφοί, γενναῖοι, φιλάνθρωποι, μεγάλοι, κλπ. Ἔτσι κρεμοῦν ἐπάνω τους κοσμήματα, βραχιόλια ἢ παράσημα καὶ ἐλεοῦν ἐπιδεικτικὰ ἐπαίτες μὲ κανένα τάλληρο... Βάζουν τὸ ὀνόματά τους σ' ἐφημερίδες γιὰ μικροδωρεές ἢ γιὰ τὴ συμμετοχή τους σέ... κοσμικὲς συγκεντρώσεις, γιὰ γάμους ἢ βαπτίσια... Γίνονται μέλη μυστικῶν ἑταιριῶν, τῶν ὁποίων τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς δὲν ξεύρουν, οὔτε πρόκειται νὰ μάθουν ποτὲ κατὰ κανόνα, γιὰ νὰ εἶναι δῆθεν, «μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους», ὅπως τοὺς κάνουν νὰ φαντάζωνται, ὅσοι τοὺς ὁδηγοῦν ἐκεῖ, κ.ο.κ.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : Σὲ τί ὀφελοῦν τὰ φαινόμενα, ὅταν ἡ πραγματικότης εἶναι διαφορετική ; Τί ἔχει νὰ κερδίσῃ λ.χ. ἕνας ἄνθρωπος, ὅταν πιστεύουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶναι πλούσιος, ἐνῶ ἐκεῖνος γίνεται φθισικὸς ἀπὸ τὶς στερήσεις ; Καὶ τί χρησιμεύει σ' ἕναν ἄλλο νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος μὲ τὰ παράσημα καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι ἔχει κάποιαν ἀξίαν, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἀξίζει τίποτε κατ' οὐσίαν ; Ἐρωτοῦμε : Ποιὰ ἀξία προσθέτουν σ' ἕναν ἄνθρωπο τὰ γαλόνια, τὰ λοφία, τὰ λοῦσα, τὰ κοσμήματα καὶ τ' ἄλλα ἐξωτερικὰ ἐπιχρίσματα, ὅταν αὐτὸς δὲν εἶναι ἱκανὸς «νὰ μοιράζῃ τριῶν γαϊδουριῶν ἄχυρο», ποὺ λέγει καὶ ἡ παροιμία ; Καὶ τί ὀφελεῖται ἕνας ἄλλος, ποὺ συχνάζει σὲ ναοὺς μυστικῶν ἑταιριῶν, στὶς ὁποῖες μεταβαίνει ἴσως καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἢ ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ; Ὡρισμένως πρέπει νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ ὁδηγῆται ἀπὸ τὸ λογικό του, νὰ ὑπερβαίνῃ κάθε ὅριο μωρίας καὶ νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὰ εἴδωλα, γιὰ νὰ νομίζῃ ὅτι κατὰ τέτοιον τρόπο... ἀποκτᾷ ὑπεροχὴ καὶ ἀξίαν...!

Τί μᾶς διδάσκουν ὅλ' αὐτά ; Τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἴπαμεν ἀνωτέρω : Ὅτι δηλαδὴ ὀφείλουμε νὰ ἐξετάζουμε τὸ βάθος τῶν πραγμάτων, γιὰ ν' ἀνακαλύπτουμε ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μὴ περιοριζώμαστε στὴν ἐπιφάνειαν... Ὅτι πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε ἢ νὰ ἀξίζουμε κάτι καὶ ὄχι νὰ φαινώμαστε ἁπλῶς... Ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ δείχνουμε τὴν ἀξία μας μὲ τὰ ἔργα μας καὶ ὄχι μὲ τὴ δημοσίευσι τέ ὀνομάτων μας στὶς ἐφημερίδες ἢ μὲ τὴν ἐπίδειξι... τῶν παρασήμων καὶ τῶν γαλονιῶν... Γιατὶ τὰ ἔργα μας τὰ κάνουμε ἐμεῖς, ἐνῶ τὰ παράσημα μᾶς τὰ δίνουν ἄλλοι...

«Ἡ λατρεία τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου μόνο, λέγει ὁ Γάλλος σοφὸς Charles Wagner, ὁδηγεῖ σὲ ἀνατροπὲς καὶ ὁ βίος τῆς ἐπιδείξεως εἶναι ὁ περισσότερον ἀπατηλὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος... Μὴ διαλέγετε λοιπὸν αὐτόν ! Καθένας ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος τῆς φτώχειας του, καὶ νὰ φέρῃ μὲ σεβασμὸ τὰ ἴχνη της... Ἂς μὴ

προσπαθοῦμε λοιπὸν νὰ φαινώμαστε διαφορετικοὶ ἀπὸ ὅ,τι εἴμαστε... Ἂς ἀγρυπνοῦμε πάντοτε, ὥστε νὰ μὴ μᾶς παραπείθουν νὰ πιστεύσουμε στὴν ματαιόδοξην ἐξωτερικὴ λάμψι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, στὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τὸ βάθος τῶν πραγμάτων... Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀποβλέπει σ' αὐτὴ καὶ μόνον ἀεροκοπανίζει, ἐνῶ ὁ σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπής. δὲν αὐταπατᾶται, παραμένει σταθερὸς καὶ δὲν ξιπάζεται ἀπὸ ματαιότητες...».

ΤΟ ΨΕΜΑ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἐρωτήσῃ ἴσως κανείς: Εἶναι βάσιμα ἢ ὄχι, ὅσα εἴπαμεν ἀνωτέρω; Ἀποτελοῦν ἀλήθειες ἢ ψέμματα; Κατὰ τὴ γνώμη μας ἀποτελοῦν ἀπόλυτην ἀλήθεια καὶ δὲν μποροῦν ν' ἀμφισβητηθοῦν. Λίγα δὲ παραδείγματα ποὺ παραθέτουμε ἀμέσως κατωτέρω, ἀποδεικνύουν τὸ γεγονὸς αὐτό.

Ἂς πάρουμε τὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου ἀνθρώπου ὡς πρῶτο παράδειγμα, σὲ μιὰ γιορτὴ ἢ ἕνα πανηγύρι. Ἂν τὸ προσέξουμε, θὰ ἰδοῦμε ὅτι εἶναι στρωμένο μὲ χαλιὰ πολυτελείας καὶ στολισμένο μὲ σημαῖες καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ πράγματα, ὅπως λ.χ. μπιμπελό, πολυτελῆ ὑφάσματα, ὡραῖες εἰκόνες, λουλούδια, κλπ. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὰ βελούδινα ὑφάσματα, τὰ χαλιὰ καὶ τ' ἄλλα πολυτελῆ πράγματα, ὑπάρχουν οἱ κοινότατες σανίδες, ποὺ τὰ ὑποβαστάζουν καὶ τὶς ὁποῖες ἐφρόντισεν νὰ κρύβουν ἐπιμελῶς...

Ἐρωτᾶται τώρα: Δὲν εἶναι φανερόν, ὅτι χωρὶς αὐτὲς τὶς κοινὲς σανίδες, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ στέκουν καὶ νὰ ὑπάρχουν ἡ πολυτελὴς ἐπίπλωσις, ὁ πλούσιος διάκοσμος, κλπ.; Ἀσφαλῶς εἶναι... Ἔ, λοιπόν· ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων μοιάζει μ' ἕνα τέτοιο σπίτι...! Γιατὶ ὅπως στὸ τελευταῖον αὐτὸ ὅ,τι εἶναι πολυτελὲς καὶ πολύτιμον, ἔχει ἀνάγκη νὰ στηρίζεται ἐπάνω σὲ στερεὰ σανίδια γιὰ νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ φαίνεται, κατὰ παρόμοιο τρόπο συμβαίνει καὶ στὴν κοινωνία... Πραγματικὰ καὶ σ' αὐτὴ ἐκεῖνο ποὺ λάμπει εἶναι τὸ ἀσθενέστερο καὶ τὸ λιγώτερο ὠφέλιμο πρᾶγμα. Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ στηρίζεται κάπου ἀλλοῦ, γιὰ νὰ φαίνεται καὶ νὰ ἔχῃ κάποιαν ἀξία. Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἀξίζει, ἀσφαλῶς, τίποτε...

Ἂν τώρα θέλῃ κανεὶς νὰ μάθῃ, ποιὸ εἶναι τὸ ἄλλο ἐκεῖνο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὀφείλει νὰ στηρίζεται, τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ ἐργασία καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου... Γιατὶ ὅ,τι γίνεται μὲ κάθε ἔργο, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα μας, μὲ τὰ πολυτελῆ ὑφάσματα, τὰ χαλιά, κλπ. Ὅλα δηλαδὴ αὐτὰ εἶναι καμωμένα ἀπὸ ἐργατικὰ χέρια, τὰ ὁποῖα δὲν φαίνονται μὲν ἐκεῖ ποὺ τὰ βελοῦδα κλπ. ἔχουν τοποθετηθῆ... Εἶναι ὅμως ἀπόλυτη ἀνάγκη καὶ πρέπει νὰ τὰ φαντάζεται καὶ νὰ τὰ σκέπτεται κανείς...

Ἀλλ' αὐτὸ καὶ μόνο δὲν ἀρκεῖ. Ἐπιβάλλεται ἀκόμα νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν πάντοτε, ὅτι ὅπως ἡ πολυτέλεια ὀφείλεται στὴν ἐργασία, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ κάθε τι ἄλλο, ποὺ θέλει νὰ φαίνεται καὶ νὰ διακρίνεται. Ὀφείλει δηλαδὴ τοῦτο νὰ στηρίζεται στὸ χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τὴν προσπάθεια... Τὸ συμπέρασμα συνεπῶς εἶναι προφανές... Ὀφείλουμε νὰ προτιμοῦμε πολλὴν ἐργασία καὶ λίγο θόρυβο, ἔργα καὶ ὄχι λόγια, ἀνθρώπους ἐργαζομένους καὶ ὄχι...περιεργαζομένους καὶ ὑπερηφανεομένους γι' ἀνύπαρκτα καὶ ἀπραγματοποίητα ἔργα τους...

Ἀλλ' ἂς ἔλθουμε καὶ σ' ἕνα δεύτερο παράδειγμα. Πολλὲς φορὲς περνῶντας ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς ἐμπορικοὺς δρόμους τῶν μεγάλων πόλεων, βλέπουμε σὲ μερικὰ μεγάλα καταστήματα προθῆκες στολισμένες ἐπιμελῶς. Ἐν τούτοις ὁ εἰδικὸς τεχνίτης ποὺ τὶς κατεσκεύασε δὲν φαίνεται, γιατὶ ἀπουσιάζει... Ἂν ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν ἐρωτούσαμε θὰ μᾶς ἔλεγε σὲ πόσους κόπους καὶ θυσίες ὀφείλεται τὸ ἀριστούργημά του ποὺ θαυμάζουμε, γιατὶ εἶναι ὡραῖο, λαμπρὸ καὶ εὐχάριστο...Καὶ ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἐπληροφοροῦσεν ἀκόμα, πόσα σώματα κυρτωμένα ἴσως ἀπὸ τὴν συνεχῆ προσπάθεια. πόσα μάτια μισοσβυσμένα χιθανῶς ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι· καὶ πό-

σα χέρια ροζιασμένα καὶ πληγωμένα ἐνδεχομένως ἀπὸ τὴν ἐργασία, εἰργάσθησαν γιὰ νὰ παραγάγουν τὰ ὡραῖα ἐμπορεύματα ποὺ βλέπουμε...

Τὶς ἴδιες σκέψεις κάνουμε καὶ στὰ ἴδια συμπεράσματα καταλήγουμε, ἂν θελήσουμε νὰ φιλοσοφήσουμε λίγο καὶ σὲ ἄλλα ἀνάλογα πράγματα. Τὸ φαινόμενο λ.χ. τῶν τεραστίων ποσοτήτων τῶν προϊόντων τῆς γῆς, (δημητριακῶν καρπῶν, φρούτων, λαχανικῶν, βιομηχανικῶν φυτῶν, κλπ.), ποὺ ἐκτίθενται γιὰ πούλημα. Γιατὶ καὶ ἐκεῖ δὲν φαίνονται οἱ ἐργάτες καὶ οἱ κηπουροί, ποὺ τὰ ἐκαλλιέργησαν καὶ τὰ παρήγαγαν... Πρέπει ὅμως νὰ τοὺς θυμώμαστε καὶ νὰ τοὺς σκεπτώμαστε πάντοτε. Τοῦτο βέβαια ἐφόσον, θέλουμε νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι δίκαιοι καὶ τίμιοι, νὰ σεβώμαστε ἑαυτοὺς καὶ νὰ διακρινώμαστε γιὰ τὶς ὀρθὲς σκέψεις καὶ τὴν εὐγένειά μας...

Γιὰ ποιὸν λόγο ὅμως πρέπει νὰ ἐνεργοῦμε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ; Θὰ ἐρωτηθῇ ἴσως τώρα... Τὴν ἀπάντησι μᾶς δίδει ὁ προμνημονευθεὶς Γάλλος συγγραφεύς. «Γιατί, λέγει, δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα νὰ τρῶμε τὸ ψωμὶ καὶ νὰ λησμονοῦμε τὸν ἀρτοποιὸ ποὺ τὸ κατεσκεύασε ἢ τὸ γεωργὸ ποὺ ἐκαλλιέργησε τὸ σιτάρι... Ὅπως δὲν εἶναι ὡραῖον ἐπίσης καὶ τὸ νὰ κατοικοῦμε σὲ καλὰ σπίτια καὶ νὰ μὴ θυμώμαστε τοὺς κτίστες... Ἢ νὰ ζεσταινώμαστε σὲ θερμάστρες καὶ νὰ μὴ πηγαίνῃ τὸ μυαλό μας καθόλου στοὺς μεταλλουργοὺς ἢ τοὺς σιδηρουργοὺς ποὺ τὶς κατεσκεύασαν, ἢ τοὺς ὑλοτόμους, ποὺ ἑτοίμασαν τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα καίονται στὰ τζάκια...».

»Ἐν τούτοις τὸ βαρὺ αὐτὸ σφάλμα τὸ διαπράττουμε συνεχῶς στὴ ζωή μας... Γιατὶ συχνὰ ἀγαποῦμε ἕνα ἔργο, χωρὶς νὰ σκεπτώμαστε τὸν ἐργάτη του... Θέλουμε τὸν καρπὸ τοῦ θερισμοῦ, χωρὶς τοὺς θεριστές... Ἐπιδιώκουμε τὴν εὐτυχία, χωρὶς τὴν ἐργασία... Προτιμοῦμε τὰ φροῦτα ἕτοιμα, χωρὶς τοὺς καλλιεργητὲς καὶ τοὺς συλλέκτες. Καὶ ὅμως ζῇ κατὰ τρόπο ψεύτικον, ὅπως στὰ ὄνειρα, ἐκεῖνος ποὺ θαυμάζει τ' ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ σκέπτεται τὴν αἰτία, ἡ ὁποία τὰ ἐδημιούργησε... Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει τὴν ἐπιφάνεια μόνο τῶν πραγμάτων, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνῃ στὴν οὐσία καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὸν καταβληθέντα κόπο...».

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐμβαθύνουμε στὰ πράγματα καὶ νὰ μὴ περιοριζώμαστε στὴν ἐπιφάνεια, ἀλλὰ νὰ εἰσερχώμαστε στὴν οὐσία, νὰ βρίσκουμε ὅλη τὴν ἀλήθεια... Γιατὶ «ἐκεῖ θὰ δοῦμε, συνεχίζει ὁ Γάλλος σοφός, πράγματα ὡραιότερα ἢ ἀσχημότερα... Ἐκεῖ θὰ διακρίνουμε τὴν ἀρετὴ τῶν γενναίων καὶ τὶς πληγὲς ἐκείνων ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ τὸν κόπο... Ἐκεῖ θὰ ἰδοῦμε τοὺς τρόπους κατὰ τοὺς ὁποίους σαγηνεύονται καὶ ἀπατῶνται οἱ κοῦφοι... Ἐκεῖ θὰ ἰδοῦμε τὶς ἰδέες καὶ τὶς διδασκαλίες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πνευματικὴ τροφὴ μας στὴν πραγματική τους μορφή. Καὶ ἐκεῖ ἀσφαλῶς βλέπουμε πολλὰ ὡραῖα πράγματα...».

«Τί θὰ ἐλέγατε γιὰ τὸ μαθητή, ποὺ μαθαίνει τὴν ἀρχὴ τοῦ μαθήματός του, καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι «τὸ ξεύρει ὅλο...;». Ἢ γιὰ κεῖνον ποὺ φαίνεται ὅτι προσέχει τὴν ὥρα τῆς παραδόσεως, ἐνῶ τὸ πνεῦμα του εἶναι στὰ χέρια ἢ τὰ πόδια, ποὺ παίζουν κάτω ἀπὸ τὸ θρανίο ; Ὅτι εἶναι καλοὶ μαθητές ; Ἀσφαλῶς ὄχι... ! Καὶπῶς θὰ ἐκρίνατε τὴ θυρωρὸ ἐκείνη, ποὺ καθαρίζει τὰ κεντρικὰ μέρη τῶν διαδρόμων τοῦ μεγάρου της, καὶ ἀφήνει ἀκάθαρτες τὶς γωνίες ; Ὅτι εἶναι ἐν τάξει ; Φανταζόμαστε ὄχι... ! Ἢ πῶς βρίσκετε τὴν καμαριέρα, ποὺ ἐνῶ τὸ ἔργο της εἶναι νὰ περιποιῆται τὰ κρεββάτια, ἐκείνη περιορίζεται στὸ νὰ διευθετῇ μόνο τὰ σεντόνια ; Ὅτι τὸ παράδειγμά της εἶναι ἀξιοτίμητο ; Ὄχι βέβαια... ! Ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τίμιος καὶ εἰλικρινής, ἐκεῖνος ποὺ ἀποφεύγει μὲν κάθε πρᾶγμα, γιὰ τὸ ὁποῖο φοβᾶται ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ γνωστόν· ἐπιτρέπει ὅμως στὸν ἑαυτό του πράξεις καὶ ἔργα ἀξιοκατάκριτα πάντοτε, ἀλλὰ γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ μείνουν κρυφά...».

(Συνεχίζεται)

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Ἡ ἀστυνομικὴ πραγματικότης, ὅπως πρωτοενεφανίσθη εἰς τὴν Κέρκυραν τοῦ 1921, τὰς Πάτρας καὶ τὸν Πειραιᾶ τοῦ 1922—1923 καὶ τὰς Ἀθήνας τοῦ 1925, οὐδένα ἄφησε ἀσυγκίνητον. Περισσότερον βεβαίως δὲν ἄφησε ἀσυγκίνητον τὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος μὲ βαρυσήμαντα ἄρθρα, χρονογραφήματα, σχόλια ἐπὶ σχολίων καὶ ἀκόμη μὲ θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις, ἔδωσεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν μεγαλειώδη πανηγυρισμὸν τοῦ λαοῦ τῶν πόλεων καὶ ἤνοιξε πρῶτος τὸν δρόμον ἐπιτυχίας τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ.

Εἰδικώτερον ἡ ἐγκατάστασις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς Ἀθήνας—τεσσαρακονταετία ἐφέτος τῆς περιόδου 1925-1965, διὰ τὴν ὁποίαν ἐλάχιστα ἐγράφησαν ἀπὸ τὸν ὑποφαινόμενον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους—ἐνέπνευσε πολλὰ εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς πεζογράφους καὶ ποιητὰς τῆς μακρυνῆς ἐποχῆς. Αὐτοί, οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων τοῦ κύρους καὶ τοῦ ἀναστήματος ἑνὸς Ζαχαρία Παπαντωνίου, ἑνὸς Παύλου Νιρβάνα, ἑνὸς Τίμωνος Μωραϊτίνη, ἑνὸς Κ. Ἀθανάτου κ.λ., ποὺ μὲ τὰς βαθείας παρατηρήσεις των—ἄλλοτε σοβαρὰς καὶ ἄλλοτε χιουμοριστικὰς—συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἄνοδον τῆς ἀστυνομικῆς συνειδήσεως εἰς πολίτας καὶ ἀστυνομικὰ ὄργανα, θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν δι' ὀλίγων εἰς τὰ ἄρθρα ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν. Θὰ εἶναι δὲ ἡ «ἀπασχόλησις» διττή: Ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ γνωρίσωμεν, εἰς γενικὰς γραμμάς, ποῖοι ὑπῆρξαν καὶ ποία ἡ προσφορά των εἰς τὰ Νεοελληνικὰ Γράμματα, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς εἶδαν αὐτοὶ καὶ πῶς ἐτοποθέτησαν τὰ ὅσα συνδέονται μὲ τὸ ἀστυνομικὸν μας λειτούργημα. Αὐτὰ μόνον ὡς πρὸς τὰ πρῶτα των ἄρθρα καὶ χρονογραφήματα περὶ τὸν ἀστυνομικὸν θεσμὸν καὶ τὴν ἀποστολήν μας, διότι ἂν ἀποπειραθῶμεν νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμε μέχρι τέλους θὰ ἀπαιτηθοῦν ἑκατοντάδες σελίδων· καὶ αὐτὸ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

— Α' —

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΟΝ ἄρθρον, τὸ πρῶτον τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ περὶ Ἀστυνομίας Πόλεων, εὑρίσκεται καταχωρημένον εἰς τὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» τῆς 20 Ἰανουαρίου 1925. Διαπραγματεύεται μὲ βαθυστόχαστον διάθεσιν τὸν σκοπὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἶναι τόσον ἐπίκαιρον διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὅσον καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Ἦτο τότε ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου 48 ἐτῶν καὶ εἶχεν ἐπιβληθῆ ὡς πεζογράφος καὶ ποιητής. Ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι Εὐρυτανίας, ὅπου ἐγεννήθη τὸ 1877, διὰ νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ 1890 καὶ νὰ ἐγγραφῆ ἀργότερον εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὅπως καὶ ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ πολλοὶ ἄλλοι γίγαντες τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων, παρέμεινε καὶ αὐτὸς «αἰώνιος φοιτητὴς» ἐφοῦ ἡ λογοτεχνία τὸν κατέκτησε καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐφηβικά του χρόνια.

Πρῶτος ὁ Γρηγόριος Ξενόπουλος διέγνωσε τὴν μεγάλην λογοτεχνικήν του κνότητα, ὅταν, μὲ ἐπαινετικὴν εἰσήγησίν του, ὁ δεκαοκταετὴς Ζ. Παπαντωνίου

εἶδε νὰ δημοσιεύεται εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» τῆς 16 Ἀπριλίου 1895 τὸ λαμπρόν του διήγημα «Ὁ ψωμᾶς». Ἀλλὰ καὶ ἐνωρίτερον, ὡς μαθητὴς ἀκόμα, ὁ Παπαντωνίου εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὸ σατυρικὸν περιοδικὸν «Αἱ μηχανορραφίαι» τῶν Ν. Κουντουριώτη καὶ Ι. Δεληκατερίνη, ἀπὸ τοῦ 1893 δὲ μέχρι τοῦ 1894 εἶχεν ἐργασθῆ τὸ πρῶτον ὡς δημοσιογράφος εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» τοῦ Βλάση Γαβριηλίδη. Ἔκτοτε, ἀπὸ τῆς ἡλικίας δηλαδὴ τῶν 15—18 ἐτῶν, συνέχισε νὰ ἐργάζεται ὡς δημοσιογράφος εἰς πολλὰς ἀκόμη ἐφημερίδας, ὅπως εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων» τοῦ Λ. Δεληγιώργη, τὸ «Σκρὶπ» τοῦ Κουσουλάκου, εἰς τὸ ὁποῖον διετέλεσε καὶ ἀρχισυντάκτης ἀπὸ τοῦ 1895 μέχρι τοῦ 1905 κ.λ. Εἰς τὰς ἐφημερίδας αὐτὰς ἔγραφε ἄρθρα ποικίλης φύσεως καὶ χρονογραφήματα, παραλλήλως ὅμως, ἀπὸ τοῦ 1895 συνειργάζετο μὲ ὅλα σχεδὸν τὰ λογοτεχνικὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, ὅπως τὰ «Τέχνη», «Παναθήναια», «Νουμᾶς», «Πινακοθήκη», «Καλλιτέχνης», «Νέα Ζωή», «Ἡγησώ», «Ἶρις», «Γράμματα τῆς Ἀλεξανδρείας», «Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου» καὶ ἄλλα. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐδημοσίευσεν ἄρθρα, χρονογραφήματα καὶ διηγήματά του εἰς πολλὰ ἔντυπα τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὴν τριετίαν δὲ 1907—1910 διετέλεσε χρονογράφος καὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐμπρὸς» ἐκ Παρισίων, δημοσιεύσας εἰς Ἀθήνας τὴν λαμπρὰν ἐκείνην σειρὰν ἀνταποκρίσεων μὲ τὸν γενικὸν τίτλον «Παρισινὰ Γράμματα». Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας τὸ 1911 συνέχισε μέχρι τοῦ 1914 νὰ γράφῃ τὸ χρονογράφημα τοῦ «Ἐμπρός», ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ 1912 εἶχε διωρισθῆ νομάρχης Ζακύνθου.

***

Ὁ ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ θεωρεῖται ὡς ὁ πολυγραφώτερος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους τῶν νεοελλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν. Πέραν τοῦ ὀγκωδεστάτου δημοσιογραφικοῦ του ἔργου ὑπάρχει ἡ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τιτάνειος λογοτεχνική του προσφορὰ εἰς πεζὸν καὶ ποιητικὸν λόγον, ποὺ ἀντικατοπτρίζει τοὺς ἐθνικούς μας πόθους καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἰδανικὰ μὲ ἀνεπιτήδευτον ἔκφρασιν, μὲ λεπτὴν συγκίνησιν καὶ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν.

Ἀπὸ τὸ ποιητικόν του ἔργον κατέχουν ἰδιαιτέραν θέσιν τὰ «Πολεμικὰ Τραγούδια», ἡ πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ τὴν ἐκυκλοφόρησε εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν, τὸ 1898. Μὲ τὰ ποιήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα διαπνέονται ἀπὸ φλογερὸν πατριωτισμόν, ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου ἔδωσε ἀνάγλυφον τὸν πόνον τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ὅταν τὰ ἐθνικά μας ὄνειρα διεψεύσθησαν ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ προηγουμένου ἔτους. Λίαν ἀξιόλογον ἔργον ὅμως, ἐφάμιλλον τῶν καλυτέρων ἑλληνικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν ἀριστουργημάτων τοῦ εἴδους παρουσιάζεται μὲ τὴν δευτέραν ποιητικήν του συλλογήν, τοὺς «Πεζοὺς Ρυθμούς», ποὺ ἐδημοσίευσε τὸ 1923 καὶ χωρὶς ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἔχῃ παύσῃ νὰ δημοσιεύῃ πληθώραν ποιημάτων εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας. Μὲ τὴν συλλογὴν αὐτὴν—πεζὰ ποιήματα, τὰ τελειότερα τοῦ εἴδους των εἰς ὅλην τὴν νεοελληνικὴν παραγωγὴν—ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου καθιερώθη ὡς πράγματι μεγάλος ποιητής, ὡς ἔξοχος σμιλευτὴς τοῦ ὕφους καὶ ἀληθινὸς «στυλίστας», ἀφοῦ ἡ εὐρυθμία καὶ ἡ νοσταλγία καὶ ἡ φυσιολατρεία, ἡ ὡραιότης καὶ ἡ λεπτὴ ἐρωτικὴ διάθεσις μὲ τὴν θρησκευτικὴν κατάνυξιν εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ ἰδιοτύπου αὐτοῦ ἔργου. Ἀλλά, θέματα καὶ μοτίβα πλήρη ψυχικῆς ἠρεμίας, μὲ γνήσιον ρομαντισμόν, νοσταλγίαν τῆς πάντοτε ἀγαπητῆς «Ἰθάκης» ὅλων μας, κατανυκτικὴν δέησιν καὶ συναισθηματικὴν ἰσορρόπησιν, ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀριστουργηματικήν του συλλογὴν «Τὰ Θεῖα Δῶρα» ἡ ὁποία ἐκυκλοφόρησε τὸ 1931. Ἀπὸ τὴν συλλογὴν αὐτὴν ἔγιναν πασίγνωστα ἀνὰ τὸ πανελλήνιον τὰ ποιήματα («Ἡ γυναίκα στὸ πάρκο», «Ἀνθρώπινη Ἱστορία», «Ρούμελη», «Εἰδύλλια», «Σερενάδα στὸ παράθυρο τοῦ Σοφοῦ», ἡ ἀριστουργηματικὴ μετάφρασις εἰς διάλεκτον τῆς Ρούμελης τοῦ ποιήματος τοῦ Ζὰν Ρισπὲν «Ἡ

γριὰ βαβὰ μ'» καί, περισσότερον ὅλων ἡ ἀμίμητη ἐκείνη «Προσευχὴ τοῦ Ταπεινοῦ». Τὴν παραθέτω ὁλόκληρη ὡς ἕνα λαμπρὸν δεῖγμα τῆς ποιήσεως Ζ. Παπαντωνίου :

«Κύριε, σὰν ἦρθεν ἡ βραδυὰ σοῦ λέω τὴν προσευχή μου.
Ἄλλη ψυχὴ δὲν ἔβλαψα στὸν κόσμο ἀπ' τὴ δική μου.
Ἐκεῖνοι ποὺ μὲ πλήγωσαν ἦταν ἀγαπημένοι.
Τὴν πίκρα μου τὴν βάστηξα. Μοῦ δίνεις καὶ τὴν ξένη.

Μ' ἀπαρνηθῆκαν οἱ χαρές. Δὲν τὶς γυρεύω πίσω.
Προσμένω τὰ χειρότερα. Εἶν' ἁμαρτία νὰ ἐλπίσω.
Σὰν εὐτυχία τὴν ἀγαπῶ τῆς νύχτας τὴ φοβέρα.
Στὴν πόρτα μου ἄλλος δὲ χτυπᾶ κανεὶς ἀπ' τὸν ἀγέρα.....

Δὲν ἔχω δόξα. Εἶν' ἥσυχα τὰ ἔργα ποὺ ἔχω πράξει.
Ἄκουσα τὴ γλυκειὰ βροχή. Τὴ δύση ἔχω κυττάξει.
Ἔδωκα στὰ παιδιὰ χαρές, σὲ σκύλους λίγο χάδι.
Ζευγάδες καλησπέρισα ποὺ γύριζαν τὸ βράδυ.....

Τώρα δὲν ἔχω τίποτα νὰ διώξω ἢ νὰ κρατήσω.
Δὲν περιμένω ἀνταμοιβή. Πολὺ 'ναι τέτοια ἐλπίδα.
Εὐδόκησε ν' ἀφανιστῶ, χωρὶς νὰ ξαναζήσω.....
Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ βουνὰ καὶ γιὰ τοὺς κάμπους ποὺ εἶδα».....

***

Τὸ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ἔργον τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου ἀποτελοῦν αἱ συλλογαὶ «Διηγήματα» τοῦ 1927, «Ἅγιον Ὄρος» τοῦ 1934, «Βυζαντινὸς Ὄρθρος» τοῦ 1936, «Θυσία» τοῦ 1937 κ.λ. Καὶ μὲ τὸν πεζὸν λόγον, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἰδιάζουσαν λεπτότητα αἰσθημάτων καὶ καταστάσεων ἐν συνδυασμῷ μὲ τεχνικώτατα ἐκφραστικὰ μέσα, ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου ἀνεδείχθη εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἀρίστων δημιουργῶν ὕφους εἰς τὴν Νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν. Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν διηγηματικῶν του συλλογῶν ὑπάρχει καὶ πλούσιον αὐστηρῶς παιδαγωγικὸν ἔργον. Τὸ 1918 ἐξέδωσε τὰ «Ψηλὰ Βουνά», ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Γ' τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον προεκάλεσε τὸν μεγαλύτερον θόρυβον καὶ πλείστας ὅσας συζητήσεις εἰς περιοδικά, ἐφημερίδας καὶ διδασκαλικὰ συνέδρια, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καῇ συμβολικῶς εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος τὸ 1920 καὶ νὰ ἐπαναφερθῇ κατόπιν ἐπὶ ἑξαετίαν εἰς τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα ὁλοκλήρου τῆς χώρας. Τὸ ἴδιον ἔτος, 1920, ἐξέδωσε μίαν ἀξιόλογον συλλογὴν παιδικῶν τραγουδιῶν ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἐμελοποιήθησαν—ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται τὸν «Γεροβοσκὸ»—καὶ τραγουδοῦνται μέχρι σήμερον. Ἐπίσης ἐξέδωσε «Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα» διὰ τὰ Δημοτικὰ καὶ τὰ Γυμνάσια ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Ἐμμανουὴλ Τρουλλινόν.

Ὁ Ζ. Παπαντωνίου ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας τὸ 1940 καὶ ἀφοῦ ἐδόξασεν ὅσον ἐλάχιστοι ἄλλοι τὰ Νεοελληνικὰ Γράμματα. Εἶχε διατελέσει, ἐκτὸς ἀπὸ ἐπιφανὴς πεζογράφος καὶ ποιητής : Νομάρχης εἰς Ζάκυνθον, Κυκλάδας καὶ Καλάμας ἀπὸ τοῦ 1914 μέχρι τοῦ 1917, τὸ 1918 εἶχε διωρισθῇ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης, δεδομένου ὅτι εἶχεν ἐπιδείξει ἰδιαιτέραν κλίσιν καὶ ἀρίστας ἐπιδόσεις εἰς τὴν ζωγραφικήν, καὶ τὸ 1923 τοῦ εἶχεν ἀπονεμηθῇ τὸ Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἀκόμη εἶχε διατελέσει καθηγητὴς τῆς ἐφημοσμένης διακοσμητικῆς εἰς τὴν γυναικείαν χειροτεχνίαν—εἰς τὸ Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον—καί, δύο ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του, τὸ 1938, εἶχεν ἐκλεγῇ μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

***

Τὸ ΠΡΩΤΟΝ του ἄρθρον περὶ Ἀστυνομίας Πόλεων, εἰδικώτερον περὶ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἀστυνομίας, συνέγραψε τὸ 1925 ὡς προελέχθη καὶ

τὸ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» τῆς 20 Ἰανουαρίου. Γράφει εἰς αὐτὸ ὁ πάντοτε ἐπίκαιρος, ὁ πάντοτε φιλόσοφος καὶ φιλοσοφῶν Ζαχαρίας Παπαντωνίου :

«Οἱ βόρειοι, πρὸ παντὸς οἱ Ἄγγλοι, ἔχουν τρεῖς ἀρετὰς καὶ εἶναι αἱ ἑξῆς :

»Πάστρα—Εὐκοσμία—Σιωπή.

»Ἐκεῖνος ποὺ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὰ τὰ τρία στοιχεῖα χρειάζεται μιὰ πόλις γιὰ νὰ εἶναι εὐπρόσωπος, θὰ παύσῃ νὰ ἀπορῇ πῶς ἐπήραμεν ξένην Ἀστυνομίαν Πόλεων. Ἁπλούστατα διότι μᾶς ἔλειπαν αἱ τρεῖς ἔννοιαι ποὺ κάμνουν τὴν πόλιν κατοικήσιμον.

»Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν, ὅταν αὐτὰ ἀποτελοῦν θεμελιώδεις ἐλλείψεις τοῦ λαοῦ τούτου, νὰ δημιουργήσωμεν ἐντόπιον κατάλληλον θεσμὸν γιὰ νὰ διοικηθῇ μιὰ πόλις καὶ γιὰ ποῖον λόγον εἴχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ κάμῃ μόνη της τὸ θαῦμα ἡ Χωροφυλακή ; Ἡ πόλις εἶναι πλέον μιὰ ἔννοια νέα. Ἐνοχλήσεις, δικαιώματα, καθήκοντα, πταίσματα, ἀγαθὸν καὶ κακὸν σὲ μιὰ πόλι σημερινὴν εἶναι ἐντελῶς σύγχρονα πράγματα. Ἡ ἡσυχία εἶναι ἕνα δικαίωμα τοῦ πλησίον ποὺ χθὲς δὲν ὑπῆρχε. Τώρα ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιοτέραν ἀπασχόλησιν μιᾶς Ἀστυνομίας Πόλεων. Δικαιώματα ἄγνωστα χθές, πελώρια σήμερον, δικαιώματα ἡσυχίας καὶ εὐπρεπείας, σεβασταὶ ἀδυναμίαι τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου, ζητοῦν προστασίαν. Αὐταὶ ἐσχημάτισαν τὴν εἰδικὴν ἔννοιαν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Καὶ τὴν εἰδικὴν αὐτὴν ἔννοιαν τὴν καθώρισεν ἡ ἀγγλικὴ Ἀστυνομία τῆς πρωτευούσης ἐμπράκτως. Διότι τὸ πρῶτον της ἔργον ἦτο νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀκοὴν ἀπὸ τὸ οὐρλιασμα τῶν αὐτοκινήτων, νὰ προχωρήσῃ δηλαδὴ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἡ ὁποία ἦτο «τέρρα - ἰνκόγνιτα» διὰ τὴν παλαιὰν Ἀστυνομίαν.

»Ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται παράδοξον σ' ἕνα μεσημβρινόν, εἶναι ὅτι οἱ πωληταὶ ἐφημερίδων στὴν Ἀγγλίαν δὲν μιλοῦν. Ἀκινητοῦν μαζὶ μ' ἕνα ἔντυπον πρόγραμμα ποὺ ξετυλίγουν δίπλα των καὶ ἡ βωβὴ αὐτὴ ἀγγελία διαλαλεῖ τὰ γεγονότα. Τί μνημεῖον βορείου πολιτισμοῦ! Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς σιωπηλῆς νόσου καὶ τῶν Γάλλων, οἱ ὁποῖοι ἐπιτρέπουν στὸν πωλητὴν νὰ κραυγάζῃ τοὺς τίτλους τῶν ἐφημερίδων, εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ δύο αὐτοὶ πολιτισμοὶ μεταχειρίζονται τὴν ἀνθρωπίνην ἀκοήν. Μόνον ὁ Βορρᾶς ὕψωσεν εἰς ἀξίαν τὴν σιωπὴν καὶ ἐσεβάσθη τὴν πλέον εὐγενῆ αἴσθησιν τῶν ἀνθρώπων.

»Ὁ Ἄγγλος ἀνεγνώρισε πρῶτος τὰ μεγάλα μεταφυσικὰ δῶρα ποὺ ἔδωσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀκοή, ἡ αἴσθησις διὰ τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνομεν τὴν μουσικὴν (ἢ καὶ τὴν οὐρανίαν σιωπήν). Γνωρίζει ὅτι εἶναι αἴσθησις δύστροπος καὶ εὐαίσθητος, ὅτι αὐτὴ ἀπὸ τὴν γειτνίασίν της μὲ τὸν ἐγκέφαλον κρατεῖ τὰ κλειδιὰ τῆς σκέψεως, τῆς εὐπρεπείας καὶ ὑγείας. Ὁ Σοπενάουερ ἔλεγεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπλάσθη γιὰ νὰ σκέπτεται ἀφοῦ ἡ φύσις τοῦ ἔδωσεν αὐτιά. Ἔτσι ἐχαρακτήρισε τὴν δυστυχίαν τῶν κρότων ὁ φιλόσοφος. Δὲν εἶναι λοιπὸν προστασία μόνον τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ ἀνύψωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας ἐν Ἑλλάδι τὸ μέτρον τῆς ἀγγλικῆς μας Ἀστυνομίας νὰ χτυπήσῃ πρὸ παντὸς τοὺς βαρβάρους κρότους. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων σκοπὸν ἔχει νὰ προστατεύσῃ τὰ νέα δικαιώματα τοῦ κατοίκου πόλεων, ἐκεῖνα ποὺ συνδέονται μὲ τὸ νευρικὸν σύστημα. Τὰ δικαιώματα αὐτὰ ἐκφράζονται μὲ δύο λέξεις : Ἡσυχία καὶ εὐπρέπεια. Γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νέου θεσμοῦ. Ἡ μέχρι τοῦδε Ἀστυνομία, ἀπησχολημένη μὲ τὴν ἀσφάλειαν δὲν εἶχε ἰδέαν αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων. Περὶ πολλῶν πραγμάτων εἶχε προνοήσει ἡ ἀστυνομικὴ νομοθεσία. Δὲν ἐβγῆκεν ὅμως ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀσφαλείας. Δὲν ἐγνώρισε παρακεῖ ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ βαυαρικαὶ διατάξεις περὶ θορυβωδῶν ἐργαστηρίων ἐντὸς τῆς πόλεως ἢ ἐνοχλήσεων τῆς ὑγείας ἔμειναν ἀνεφάρμοστοι. Ἀναρίθμητοι ἀστυνομικαὶ διατάξεις ποὺ ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον περιεστράφησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἀγορανομίαν. Λεπτότερα δικαιώματα συναφῆ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς πόλεως δὲν ἐθίγοντο.

»Ἡ Ἀστυνομία μᾶς ἐπροστάτευεν ἀπὸ τοὺς διαρρήκτας, τὰ ἐγκλήματα ὅμως ποὺ διαπράττονται κατὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου (καὶ αὐτὸ κυρίως ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς νέας Ἀστυνομίας) ἦσαν ὅλα ἐλεύθερα. Τὰ μάτι καὶ τὸ αὐτὶ εἶναι θύραι ἀνοικταί. Αἱ ὕβρεις ἐναντίον τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος εἶναι πολυάριθμοι. Τὸ εὐεργετικὸν λοιπὸν ἔργον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἶναι μόλις στὴν ἀρχή. Πόσα μένουν νὰ κάμη! Μία πρόχειρος στατιστικὴ ὕβρεων κατὰ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἀνθρώπου ἐν Ἀθήναις, ἀρκεῖ νὰ δείξη τὸν μεγάλον προορισμόν της. Καμμία πόλις δὲν ἔχει τόσες τρόμπες. Χιλιάδες μαθητῶν καὶ λούστρων ποὺ ἐνοικιάζουν ποδήλατα γιὰ διασκέδασιν ἐφοδιάζονται ἀπὸ τὸ κατάστημα μὲ θηριώδη σειρῆνα αὐτοκινήτου. Καὶ τὸ ἀθῶον λοιπὸν ποδήλατον ἔγινε τύραννος τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰς τὰς βαρβάρους Ἀθήνας συμβαίνει. Εἰς ὅλον τὸν βορρᾶν ὅπου τὸ ποδήλατον ἔχει τρομερὰν διάδοσιν εἶναι βωβόν. Ἐντὸς τῆς Κοπεγχάγης, τῆς κατ' ἐξοχὴν πόλεως τοῦ ποδηλάτου, κυκλοφοροῦν τετρακόσιες χιλιάδες τουλάχιστον ποδήλατα σιωπηλά. Ἐν Ἀθήναις εἶναι ὀλίγιστα καὶ ἀφήνουν τὸν μυκηθμὸν βουβάλων. Ὁ ἐφημεριδοπώλης σχίζει αὐτιὰ στὰς κεντρικὰς πλατείας. Ὁ πλανόδιος πωλητὴς τινάζει ἀπὸ τὸν ὕπνον τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τί γίνεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ὑγείας; Εἰσιτήρια, τυλίγματα, ἐφημερίδες, χαρτιὰ σᾶς προσφέρονται ἀπὸ τὸν Ἕλληνα βρεγμένα διὰ τοῦ σιέλου του. Εἰς τὰ ἑστιατόρια ὑπάλληλοι κινηματογράφων σκορπίζουν τὰ πετῶντα βρομόχαρτά των ἐπάνω στὸ ψωμὶ καὶ στὸ φαγητὸν τοῦ πελάτου. Τέλος οἱ διαβάται, ὡς ἀρχαϊκαὶ λεοντοκεφαλαὶ ὑδρορρόης ἀνοίγουν τὸ στόμα ἢ τοὺς ρώθωνας καὶ ἀπαλλάσσονται πάσης ἀνάγκης νὰ κάμουν χρῆσιν μανδηλιοῦ.

»Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν—ὄχι περισσότερον—ἡ Ἀστυνομία Πόλεων μᾶς ἀπαλλάσσει, ἂν θέλη, ἀπὸ τὰς σεβαστὰς αὐτὰς συνηθείας καὶ κάνει νὰ ριζοβολήσουν ἄλλα πράγματα. Μᾶς δίνει ἰδέαν συνόλου καὶ πόλεως, εὐπρεπείας, πάστρας, καὶ ἡρεμίας. Θὰ εἶναι ὄχι ρυθμιστὴς μόνον τῆς τάξεως, ἀλλὰ διδάσκαλος κοινωνικῶν ἀρετῶν. Ἤδη ἐπῆρε τὴν λαϊκὴν ψυχολογίαν μαζί της. Ὅποιος εἶδε μὲ τί περιέργειαν ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ἀκινητεῖ στὸ πεζοδρόμιον καὶ παρακολουθεῖ τὰς χειρονομίας τοῦ ἀστυφύλακος πόλεων μεταβάλλοντος τὰ αὐτοκίνητα ἀπὸ μεθυσμένους εἰς κορίτσια, πείθεται ὅτι ὁ νέος θεσμὸς ἐπέτυχε. Ὁ λαὸς ἔχει τὴν διαίσθησίν του. Ἀνεβάζει ἢ καταδικάζει θεσμοὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν. Ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε πλέον συνείδησιν πόλεως, κουρασμένος ἀπὸ μακρὰν κοινωνικὴν ἀναρχίαν, γνώστης βαθὺς τῶν ἰδίων του ἐλαττωμάτων, ἐδέχθη μὲ εὐγνωμοσύνην τὸν ἀγγλικὸν θεσμόν. Γνωρίζει ὅτι ὁ θεσμὸς αὐτὸς εἶναι ἔργον πείρας καὶ ἀκτινοβόλημα κοινωνικῆς ἀγαθότητος. Εἶναι κοινωνικὸν ἔργον προερχόμενον ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπιγραμματικῶς εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Γκομπινώ: «Κρίνοντες πολὺ ὀλίγον διὰ τῆς ἀρετῆς ἀλλὰ πολὺ περισσότερον διὰ τῆς μακρᾶς πείρας ποῖον εἶναι τὸ πρέπον καὶ τὸ μὴ πρέπον, οὕτως ὥστε ἰσχυραὶ φύσεις νὰ συνυπάρχουν χωρὶς νὰ φθείρουν ἀλλήλας, κατέληξαν εἰς τὸ νὰ δημιουργήσουν τάξιν γεμάτην ἀλήθειαν καὶ ἐντιμότητα». Ὁμαλὴ κυκλοφορία, σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀριστοκρατικὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς, συνείδησις πόλεως, εὐπρέπεια καὶ κοινωνικὸν συναίσθημα εἶναι τὰ ἀγαθὰ ποὺ ὑπόσχεται ὁ νέος θεσμὸς εἰς πρωτεύουσαν πρὸ πολλοῦ κουρασμένην ἀπὸ τὴν αὐθαιρεσίαν ἀτόμων, ἀναρχίαν κυκλοφορίας, βαρβάρους κρότους καὶ ὕβρεις κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης εὐπρεπείας· εἰς ὅ, τι δηλαδὴ ἀναιροῦσε τὴν ἰδέαν τῆς πόλεως».

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΑΛΕΞΙΑΝ

Τῆς ἐθνικῆς ποιητρίας Κυρίας **ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ**

—Ἀποκοιμήθη τὸ μωρὸ
'ς τῆς Μάννας Του τὴν ἀγκαλιά,
κι' ἔχει 'στὸν ὕπνο Του φρουρό,
τὸ γαλανό μας οὐρανὸ
καὶ τοῦ λαοῦ μας τὴν καρδιά...
Σιγὰ-σιγὰ μιλᾶτε
καὶ νυχοπερπατᾶτε
ν' ἀκούσουμε, ποιὸς παρεκεῖ
μὲ τῆς ψυχῆς τὴ μουσικὴ
γλυκὰ τὸ νανουρίζει...
Μήπως ἡ θεία Παναγιὰ
ποὺ ἦταν Μάννα μὲ καρδιὰ
μᾶς τὸ καλωσορίζει ;

—Τί θεία... Τί ἀγγελικὴ
ποὖν' ἡ φωνὴ ἡ στοργική!...
Τὴ νέα Ἑλληνοπούλα,
τὴν πρώτη ἀρχοντοπούλα,
μὲ λόγια τόσον τρυφερὰ
τὴ νανουρίζει ἁπαλὰ
ἡ ὥμορφη Βασίλισσά Της...
Κι' εἶν' τὸ τραγούδι Της γλυκό,
γιατ' εἶν' δικό Της τὸ μωρό,
τρανὴ στοργή!... Πρώτη χαρά Της!...
Κι' ἂν ἡ φωνή Της εἶν' γλυκειά,
εἶνε γιατ' ἔχει 'στὴν καρδιὰ
τὴν ἱερώτερη καμπάνα
ποὺ ὁ παλμός Της συγκινεῖ
κάθε ἀνθρώπινη ψυχή,
ὄχι γιατ' εἶν' Βασίλισσα
ἀλλά, γιατὶ εἶνε «ΜΑΝΝΑ»!...

—Ἡ «μικρομάννα», ἔχει κάνει
λίκνο μικρὸ τὴν ἀγκαλιά Της
καὶ κάνει 'στὸ μωρό Της «νάνι»
κι' ὅπως τὸ σφίγγει 'στὴν καρδιά Της
λὲς, προσκεφάλ' εἶν' ὁ παλμός Της
ποὺ ἀκουμπᾶ ὁ «ἄγγελός» Της...
Στρῶμα τὸ στῆθος Της ἁπλώνει...
Κ' εἶναι τὰ δυὸ λευκά Της χέρια
αἰθέριο, ἁπαλὸ σεντόνι
ποὺ τὸ τυλίγουνε ἀκέρια!
Κι' ὡς φαίνεται εὐτυχισμένη
κρατῶντας τὸ μικρὸ τὸ σῶμα,
λές : «—Ἡ παιδοῦλα ἡ χαϊδεμένη,
τὴν κοῦκλα Της κρατεῖ ἀκόμα ;...»

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν.Α.**

* Ο ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ Ἀντώνης Ἀνωγιαννάκης, ἐτῶν 24, στὸ χωριὸ Καστέλιο τοῦ Κισάμου Κρήτης, σὲ μιὰ στιγμὴ κρίσεως, πῆρε ἕνα τσεκούρι καὶ πολτοποίησε τὸ κεφάλι τῆς γιαγιᾶς του, τὴν ὁποία ὑπεραγαποῦσε.

* ΣΦΑΓΗ δύο γυναικῶν εἶναι τὸ ἀγριώτερο διπλὸ ἔγκλημα τῶν τελευταίων χρόνων στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἔγινε τὴν νύχτα τῆς 25 Ἰουνίου στὸ Μαρούσι, στὴν ὁδὸ Μιλησίων 16. Σὲ μιὰ μικρὴ βίλλα ἔμενε ἡ Ἑλένη Λαζάρου μὲ τὴν μικρὴ ἀνεψιά της Βασιλικὴ Γιακουμάκη, ἐτῶν 16, μαθήτρια τοῦ Ἀρσακείου. Βρέθηκαν πάνω στὰ κρεβάτια τους σφαγμένες καὶ βουτηγμένες στὸ αἷμα. Τὰ ἔπιπλα εἶχαν ἐρευνηθῆ. Οἱ ὑπηρεσίες ἀσφαλείας τῆς Χωροφυλακῆς ἄρχισαν τὶς ἔρευνες καὶ τὶς ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν δραστῶν. Ὕστερα ἀπὸ ἡμέρες, ἐπεσήμαναν, ἐπὶ τῇ βάσει ἐνδείξεων, τὸν ἀνηψιὸ τῆς Λαζάρου ὀνόματι Γ. Γιακουμάκη, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημα καὶ προεφυλακίσθη.

* ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΗ ἐπίθεσις νέων ἐναντίον ἰδιοκτήτου νυκτερινοῦ κέντρου ἔγινε τὶς πρωινὲς ὧρες τῆς 28-6-65 στὴν Γλυφάδα. Οἱ νέοι ἐφωδιασμένοι μὲ μαχαίρια καὶ ρόπαλα ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Β. Τσαβαφῆ, ἐτῶν 30 καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγρονθοκόπησαν ἀγρίως, ἐν συνεχείᾳ τὸν χτύπησαν μὲ πολλὲς μαχαιριὲς καὶ τὸν τραυμάτισαν βαρύτατα. Ἡ συμμορία τῶν νέων εἶχε ὀργανώσει τὴν ἐπίθεσι. Οἱ δρᾶστες ἐπεσημάνθησαν καὶ ἀναζητοῦνται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

* ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟ ἔγκλημα μὲ θῦμα ἕνα κοριτσάκι, 10 ἐτῶν, τὴν Βασιλικὴ Κιόφου, ποὺ ἀνευρέθη στὸ χωριὸ Μηλιὰ Μετσόβου, μέσα στὸ βόθρο μιᾶς οἰκίας. Ἡ χωροφυλακὴ συνέλαβε τὸ δράστη ποὺ εἶναι ἕνας 12ετὴς γείτονας τοῦ θύματος, μὲ τὸν ὁποῖο ἔπαιζε στὸ σπίτι του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μικρὸς κτηνάνθρωπος τὴν παρέσυρε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ τὴν βιάσῃ. Ἡ μικρὴ φώναξε, ὁπότε τὴν φίμωσε μὲ τὸ μαντήλι του καὶ τὴν ἔπνιξε. Κατόπιν φοβήθηκε καὶ ἔσυρε τὸ πτῶμα στὸ βόθρο, ὅπου ἔμεινε ἐπὶ μία ἑβδομάδα· Ὁ δράστης προεφυλακίσθη.

* ΣΚΟΤΩΣΕ τὸν ἀδελφό του ὁ Ἀντώνιος Κιοῦρος, ἐτῶν 43, μὲ μιὰ μαχαιριά, στὴν καρδιά, στὸ χωριὸ Φυσίνη Λήμνου. Ὁ φόνος ἔγινε σ' ἕνα χωράφι πατρικὸ γιὰ μικροδιαφορές. Ὁ ἀδελφοκτόνος, μετὰ τὸ φόνο τοῦ ἀδελφοῦ του, πῆγε στὸν παπᾶ καὶ ζήτησε συγχώρεσι, ὕστερα δὲ πῆγε στὰ βουνά, ἀλλὰ συνελήφθη ἀπὸ τὴν χωροφυλακὴ γιὰ νὰ δώσῃ λόγο τῆς πράξεώς του στὴν Δικαιοσύνη.

* ΑΠΟΠΕΙΡΑ ληστείας ἔκανε ἕνας νέος ἐναντίον τοῦ ὁδηγοῦ ταξὶ Πρίτση, ὅταν κατὰ τὴν πορεία τοῦ ταξὶ στὸ ὁποῖο μπῆκε καὶ προχωροῦσε ἀπὸ τὴν Χασιὰ πρὸς τὴν Ἀθήνα, μὲ τὴν ἀπειλὴ μαχαιριοῦ ποὺ τὸ ἀκούμπησε στὴν πλάτη, ὁ ὁδηγὸς σταμάτησε τρομαγμένος, λέγοντας «Μόνο 200 δραχμὲς ἔχω στὸ πορτοφόλι μου» καὶ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, στὸ ὁποῖο εἶχε 750 δραχμές, ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔστριψε πρὸς τὰ πίσω νὰ δώσῃ τὰ λεπτὰ αἰφνιδίασε τὸν ληστὴ καὶ τοῦ πῆρε τὸ μαχαίρι. Ὁ ληστὴς ἄνοιξε τὶς πόρτες καὶ τρέχοντας χάθηκε στὰ χωράφια, ὅπου παρὰ τὴν καταδίωξι ἀπὸ τὸν ὁδηγὸ δὲν συνελήφθη. Ἀμέσως ἐκινητοποιήθη ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἐπέτυχε νὰ συγκεντρώσῃ διαφόρους ὑπόπτους μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ παθὼν ἀνεγνώρισε τὸν Κ. Μπόκορη γιατὶ ὅταν ἔκανε τὴν ἀπόπειρα εἶχε μουστάκι. Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἔγινε τὸ βράδυ τῆς 14-7-65, κοντὰ στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους.

* ΣΚΟΤΩΣΕ μὲ τσεκουριὲς στὸ κεφάλι, ἐνῶ κοιμόταν, τὸν Δ. Κολλιό, ἡ γυναίκα του Βασιλική, ἐτῶν 25. Ὕστερα ἀπὸ ἀνακρίσεις ποὺ ἔκανε ἡ Χωροφυλακὴ (ἡ συζυγοκτονία ἔγινε στὸ χωριὸ Ἄνω Πέτρα Ἄρτης) ἀναγκάσθηκε ἡ γυναίκα νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά της, λέγοντας «τὸν κτύπησα τέσσερες φορὲς μὲ τὸ τσεκούρι, γιατὶ δὲν τὸν ἀγαποῦσα. Ἀγαπῶ ἄλλον».

* ΕΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΕ τὴν 18χρονη γυναίκα του Σωτηρία, ὁ 20ετὴς σύζυγός της Π. Πισπιλλίγκος, ὑδραυλικός, στὸ Ρίο τῶν Πατρῶν. Μετὰ τὸν στραγγαλισμὸ ποὺ ἔγινε στὴν παραλία, γιὰ λόγους ζηλοτυπίας, ὁ συζυγοκτόνος ἔρριξε τὸ πτῶμα στὴν θάλασσα, ὅπου βρέθηκε ἀργότερα. Ὁ δολοφόνος ὕστερα ἀπὸ τὴν διαπίστωσι τοῦ ἐγκλήματος, παρεδόθη στὸ Γ' Ἀστυν. Τμῆμα Πατρῶν.

* ΤΑ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑΤΑ ἀρέσουν πολλὲς φορὲς στοὺς ἡλικιωμένους. Ἔτσι καὶ ὁ Χ. Μεροντίνης, στὶς Σέρρες, δέχτηκε μὲ φιλαρέσκεια καὶ λαγνεία τ' ἀγκαλιάσματα τῆς Βασιλικῆς καὶ τῆς Ἑλένης, ἐτῶν 30 καὶ 19, ποὺ ἦταν καὶ οἱ δυὸ τσιγγάνες. Ἀλλὰ τὴν πλήρωσε μὲ 3.800 δραχ. ὅσες ἦταν μέσα στὸ πορτοφόλι του ποὺ τοῦ πῆραν οἱ εὔθυμες αὐτὲς καὶ βολικὲς τσιγγάνες.

* ΑΠΑΤΕΩΝ ὁ Δ. Κυρίτσης ποὺ πωλοῦσε, γιὰ δικά του, ξένα διαμερίσματα σὲ διαφόρους ἀφελεῖς καὶ εὐπίστους, καταδικασθεὶς σὲ φυλάκισι 20 μηνῶν.

* ΕΞΕΤΕΛΕΣΘΗ στὴν Θεσσαλονίκη ὁ Α. Κυπαρισσόπουλος ποὺ κατεδικάσθη σὲ θάνατο γιατὶ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1962, μὲ βοηθοὺς πέντε συγγενεῖς του, ἔσφαξε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Δάσκιον Βεροίας τὴν 17έτιδα συγχωριανή του Χρυσούλα Τσιφαντάρη, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, τὸν ὁποῖο κρατοῦσαν ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, ἐπειδὴ ἡ Χρυσούλα δὲν ἐδέχετο νὰ τὸν παντρευθῇ. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσι ἦταν ἀνθρώπινο ράκος καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν συγχωρέσουν.

* ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ χωρικὸς ὁ Δημ. Μπατσούλης, ἐτῶν 37, σκότωσε μὲ μιὰ τσάπα τὰ δυὸ μικρὰ ἀνήψια του, τὸν Μιχάλη, 2 ἐτῶν καὶ τὴν Ὄλγα, 2 ἐτῶν. Τὸ ἔγκλημα ἔγινε στὸν συνοικισμὸ Σμυρτούλα Πρεβέζης. Ὅταν τὸν ρώτησαν γιατὶ σκότωσε τ' ἀνήψια του, ἐνῶ τ' ἀγαποῦσε, ἀπάντησε «Μὴ μὲ ρωτᾶτε γιατὶ τὸ ἔκανα. Δὲν ξέρω γιατί τὸ ἔκαναν» καὶ κλαίει διαρκῶς.

* ΕΣΦΑΞΕ τὴν Ἔφη Σανίδα, ἐτῶν 30, νοσοκόμο καὶ ἀπεπειράθη νὰ σφάξῃ καὶ τὴν μητέρα της ὁ Γιάννης Χαλούλιας, ἐτῶν 57, γεωργὸς σ' ἕνα χωριὸ τῆς Καρδίτσης. Ὁ δολοφόνος ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὴν Χαρίκλεια Σανίδα, γιατί, ὅπως ἰσχυρίσθη, εἶχε διαδώσει σ' ὅλο τὸ χωριὸ ὅτι τὴν κυνηγοῦσε ἐρωτικά. Μπῆκε λοιπόν, τὸ βράδυ στὴν κρεβατοκάμαρά της, ἀλλὰ εἶδε μπροστά του τὴν νοσοκόμο ποὺ τῆς ἔδωσε ὀχτὼ μαχαιριές, τὴν τράβηξε στὸ κρεβάτι καὶ τὴν ἔσφαξε σὰν ἀρνί. Ὕστερα θέλησε νὰ σκοτώσῃ καὶ τὴν Χαρίκλεια, ἀλλὰ αὐτὴ τὸν ἀφώπλισε καὶ ἔφυγε. Ὁ δράστης συνελήφθη ἀργότερα.

* ΣΑΡΑΝΤΑ διαρρήξεις ἔκαμε καὶ δυὸ φορὲς ἐδραπέτευσε ὁ κακοποιὸς Δ. Ξυπνητός, ἐτῶν 22, μέσα σὲ δυὸ μῆνες. Ὑπηρετοῦσε ὡς στρατιώτης στὴν Θήβα καὶ λιποτάκτησε. Ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ νοίκιασε δωμάτιο στὸν Κολωνό. Ἐκεῖ συνελήφθη ὁδηγώντας μοτοποδήλατο καὶ μετέφερε κλεμμένα εἴδη. Κατώρθωσε ὅμως νὰ δραπετεύσῃ. Ἐντοπίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια στὸ χωριὸ Ἄλυσσος Πελοποννήσου καὶ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν Χωροφυλακή. Κατὰ τὴν μεταφορά του στὴν Ἀθήνα κατώρθωσε νὰ ἀνοίξῃ τὶς χειροπέδες καὶ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ταξὶ μὲ τὸ ὁποῖο τὸν μετέφεραν στὸ Τμῆμα Μεταγωγῶν καὶ νὰ δραπετεύσῃ. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἀναζητήσεις, τὸν συνέλαβε περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας, στὴν λεωφόρο Βουλιαγμένης.

* ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ ἐξ ἐνέδρας μὲ τέσσερες μαχαιριὲς στὴν πλάτη ὁ Φ. Ἀντύπας. Τὸν δολοφόνησε ὁ Σταυρόπουλος, ποὺ στὴν γυναίκα του ἦταν ἐραστὴς τὸ θῦμα, μαζὶ μὲ τὸν Α. Γόντικα, ἐτῶν 21, στρατιώτη, ἀδελφὸ τῆς Σοφίας Σταυροπούλου. Αἰτία τῆς δολοφονίας, καθυστερημένοι λόγοι τιμῆς τοῦ Σταυροπούλου.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μυσίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φορμίωνος 174, κοντὰ στὸν Ἅγιο Δημήτριο τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Μυσία ὠνομάζετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ΒΔ τμῆμα τῆς Μ. Ἀσίας ποὺ ὡρίζετο ἀπὸ τὴν Προποντίδα, τὸν Ἑλλήσποντο, τὸ Αἰγαῖο, τὴν Λυδία, τὴν Φρυγία καὶ τὴν Βιθυνία. Κυριώτερες πόλεις τῆς Μυσίας ἦσαν οἱ : Τρωάς, Κῖος, Προῦσα, Κύζικος, Πέργαμος, Ἀδραμύττιο κ.ἄ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυσίας ἦσαν Θρακικῆς, πιθανὸν, καταγωγῆς.

Μυστρᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Α. Ραγκαβῆ 73, στοῦ «Γκύζη».

Ὁ Μυστρᾶς, χωριὸ τῆς ὁμωνύμου κοινότητος στὴν ἐπαρχία Λακεδαίμονος, ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 700 κατοίκους.

Ὁ Μυστρᾶς, μεσαιωνικὴ πολιτεία τῆς Πελοποννήσου, ἱδρύθηκε τὸν ΙΓ' αἰῶνα στὶς ἀνατολικὲς κλιτῦες τοῦ Ταϋγέτου καὶ σ' ἀπόστασι 6 περίπου χιλ. ἀπὸ τὴν θέσι τῆς ἀρχαίας Σπάρτης. Ἀρχικὸς πυρὴν τοῦ Μυστρᾶ, ὑπῆρξε τὸ ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Βιλλαρδουΐνου ἀνεγερθὲν κάστρο (1249) ποὺ ἀπὸ τὸν ἴδιο παραχωρήθηκε τὸ 1262 στοὺς Βυζαντινούς. Σύντομα ἡ περιοχὴ ἔγινε ἕδρα Βυζαντινοῦ στρατηγοῦ. Τὴν περίοδο αὐτὴ (τέλος 13ου, ἀρχὲς 14ου αἰῶνος) κτίσθηκαν καὶ οἱ περισσότερες τῶν μονῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Μυστρᾶ.

Ὁ Μυστρᾶς τὸ 1348, μὲ τὸν διορισμὸ ὡς διοικητοῦ τοῦ Μανουὴλ Καντακουζηνοῦ, ἔγινε ἕδρα δεσποτάτου, μὲ φεουδαρχικὴ σχέσι πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος τῶν Καντακουζηνῶν δεσποτῶν Δημήτριος (μετὰ τοὺς Μανουὴλ καὶ Ματθαῖο), θέλοντας νὰ διακόψη τὴν ὑφισταμένη σχέσι πρὸς τὴν αὐτοκρατορία, προεκάλεσε τὴν ἐπέμβασι τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ε' Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς τάξεως ἔστειλε στὸ Μυστρᾶ στρατὸ μὲ ἐπι κεφαλῆς τὸν γυιό του Θεόδωρο (1384). Ἔτσι ἐδραιώθηκαν στὸ Μυστρᾶ οἱ Παλαιολόγοι καὶ διατηρήθηκαν μέχρι τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως (1460). Τέσσαρες ἀπ' αὐτοὺς διετέλεσαν δεσπότες, ἤτοι ὁ Θεόδωρος, (1384-1407) γυιὸς τοῦ ἀντιστράτηγου

Ἰωάννου Ε', ὁ Θεόδωρος (1407-1443), γυιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ Β', ὁ Κωνσταντῖνος (1443-1460), ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, καὶ τέλος ὁ Δημήτριος (1448-1460).

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν Παλαιολόγων ὁ Μυστρᾶς ἐδέσποζεν ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς Πελοποννήσου καὶ κατέστη πολιτικὸ καὶ πνευματικὸ κέντρο τῶν Ἑλλήνων. Τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας ἦταν ἕδρα πασᾶ καὶ βιλαετίου. Ἀπὸ 1687-1715 περιῆλθε στοὺς Ἐνετοὺς καὶ τὸ 1770 ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους γιὰ λίγους μῆνες. Ἡ πυρπόλησίς του ἀπὸ τὸν Ἰμπραὴμ (1825) καὶ ἡ ἵδρυσις τῆς νέας Σπάρτης, τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὄθωνος, ἐσήμαναν τὴν ὁριστικὴ παρακμὴ τοῦ Μυστρᾶ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Καλλιθέα).

Μύσωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θ. Βρεσθένους 31, κοντὰ στὴν «Κοίμησι τῆς Θεοτόκου» στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Μύσων ὁ Χηνεύς, Ἕλλην φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Λακωνία ἢ Κρήτη ἢ Θεσσαλία, ἔζησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Σόλωνος καὶ ὁ Πλάτων τὸν κατατάσσει μεταξὺ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοῦ Περιάνδρου.

Μυτιλήνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 220, μετὰ τὴν στάσι «Καλλιφρονᾶ».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πρωτεύουσα τῆς νήσου Λέσβου, ποὺ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 25 χιλιάδες κατοίκους. Ἡ Μυτιλήνη εἶναι γενέτειρα τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαφποῦς κ.ἄ. Ἡ ἐπαρχία Μυτιλήνης καταλαμβάνει ὁλόκληρο τὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τῆς Λέσβου καὶ ἔχει περίπου 70 χιλιάδες κατοίκους. Ἡ Λέσβος εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς Μυτιλήνη, γεγονὸς ποὺ ὀφείλεται στὴν ἐπωνυμία τῆς πρωτευούσης της. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους).

Μωραΐτου Μιχαὴλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δαφνομήλη 44, στάσις Βουλγαροκτόνου, στὶς ὑπώρειες τοῦ Λυκαβηττοῦ.

Ὁ Μιχαὴλ Μωραΐτης (1856-1905), Ἀθηναῖος μακεδονομάχος, ἔλαβε μέρος στὸν ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897, ὡς ἀνθυπολοχαγὸς καὶ τὸ 1905, ὡς λοχαγός, ἡγήθηκε ἰδικοῦ του ἀνταρτικοῦ σώματος καὶ μετέβη στὴν Μακεδονία, ὅπου καὶ ἐφονεύθη κοντὰ στὴν Ἔδεσσα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ συνοικισμὸ Ἑλληνορώσων).

Μωραΐτίνη Ἀριστείδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων, ἔναντι 235, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Δώρα» Ὁ Ἀριστείδης Μωραΐτίνης (1806-1875), νομομαθὴς καὶ πολιτικὸς ἀπὸ τὴν Σμύρνη διετέλεσεν εἰσαγγελεὺς οὗ Ἀρείου Πάγου (1861-1871), πληρεξούσιος στὴν Ἐθνοσυνέλευσι τοῦ 1863 καὶ πρόεδρος αὐτῆς, καὶ πρωθυπουργὸς προσωρινῆς κυβερνήσεως τοῦ 1867.

Μωρεᾶ Ζάν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 95, κοντὰ στὸ Ταχυδρομεῖο Κουκακίου.

Ὁ Ἰωάννης Μωρεὰς (Jean Moreas),φιλολογικὸ ψευδώνυμο τοῦ Ἰωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, Γάλλου ποιητοῦ, ἑλληνικῆς καταγωγῆς, κατήγετο πιθανῶς ἀπὸ τὴν Πελοπόνησο καὶ γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1856. Στὸ Παρίσι ἐγκατεστάθη τὸ 1877, ὅπου καὶ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὰς τῆς «Σχολῆς τῶν συμβολιστῶν» καὶ τῆς «Ρωμανικῆς σχολῆς». Τὸ ἔργον του βρῆκε μεγάλη ἀπήχησι στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπέδρασε σημαντικὰ στὴν διαμόρφωσι τῶν Νεοελλήνων ποιητῶν τῆς γενεᾶς

τῆς πρώτης δεκαετίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος μέχρι τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου. Πέθανε στὸ Παρίσι, τὸν Μάρτιο τοῦ 1910.

Μωριᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλίσσης Σοφίας 125, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων τῆς Ἄνω Δάφνης.

Ὁ Μωριᾶς ἢ Μοριᾶς (ὀρθότερο τὸ δεύτερο, ὡς παραγόμενο ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸ Μορέας), εἶναι ἡ γνωστὴ ἐπωνυμία τῆς Πελοποννήσου, ποὺ ἔχει ὡς ἀφετηρία τὸν 12ον αἰῶνα.

Ν

Ναζιανζοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐμπεδοκλέους, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἅγιος Ἀρτέμιος».

Ἡ Ναζιανζός, πόλις τῆς Καππαδοκίας, εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας, Γρηγόριος ἐπίσης, διετέλεσε πρῶτος ἐπίσκοπος αὐτῆς (Δ΄ αἰών).

Ναζλῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σμύρνης, κοντὰ στὸν Ἅγιο Γεώργιο τοῦ Ταύρου (Σφαγείων).

Τὸ Ναζλῆ, τουρκιστὶ Nassilli, πόλις τῆς Τουρκίας, 48 χιλιόμετρα ἀνατολικὰ τοῦ Ἀϊδινίου, ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 38 χιλιάδες κατοίκους. Τὸ Ναζλῆ κατελήφθη ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1919, ἐξεκενώθη τὴν 7 Ἰουνίου (ἐπηκολούθησε σφαγὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὑπὸ τῶν Τούρκων) καὶ ἀνεκατελήφθη στὶς 20 Ἰουνίου καὶ παρέμεινε στοὺς Ἕλληνες μέχρι τὶς 22 Αὐγούστου 1922, ὁπότε καὶ ἐξεκενώθη πάλιν, κατὰ τὴν γενικὴ ὑποχώρησι ἀπὸ τὴν Μ. Ἀσία τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Νάζου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κουρτίδου, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Τρεῖς γέφυρες».

Ὁ Γεώργιος Νάζος, (1862 - 1934), Τήνιος τὴν καταγωγή, διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν καὶ δημιουργὸς τῆς νεωτέρας μουσικῆς κινήσεως στὴν Ἑλλάδα, ἵδρυσε συμφωνικὴ ὀρχήστρα (1893), ποὺ ἐξειλίχθη στὴν σημερινὴ κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν, γυναικεία ἀθηναϊκὴ χορωδία (1916), ποὺ ἐξειλίχθη στὴ σημερινὴ χορωδία Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ τὸ «Θέατρον τοῦ Ὠδείου» (1918 - 1924). Ἐπρωτοστάτησε στὴν ἵδρυσι τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ τὴν καταγραφὴ τῶν λαϊκῶν ἀσμάτων.

Ναϊάδων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ριζάρη, ἀπέναντι στὴν Ριζάρειο Γυμναστικὴ Σχολή.

Οἱ Ναϊάδες, ἦταν θυγατέρες τοῦ Διός, προστάτιδες τῶν πηγῶν, τῶν κρηνῶν, τῶν σπηλαίων, τῶν λιμνῶν κ.ἄ. Διεκρίνονταν σὲ Ποταμηίδες νύμφες, σὲ Κρηναῖες, Πηγαῖες, Λιμνάδες, Ἑλειονόμες κ.ἄ., ἐλατρεύοντο ἰδιαίτερα στὴν Ἰθάκη καὶ ἐθεωροῦντο μητέρες ἡρώων, ἡρωίδων, ἀοιδῶν, μάντεων κ.ἄ.

(Συνώνυμη ὁδὸς ὑπρχει σὲ προάστεια τῶν Ἀθηνῶν).

Νάκου Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σ. Δοντᾶ 12, ἀπέναντι στὸν ἅγιο Παντελεήμονα Ἰλισοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Νάκος, τῆς γνωστῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὴν Λεβαδειά, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα καὶ τὸν ἐθνικὸ ἀγῶνα, διετέλεσε φιλικὸς καὶ ἐφονεύθη σὲ μάχη τῆς Ἀττικῆς,

Νάνσεν Φρίτιοφ.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Συγγροῦ ἔναντι τοῦ ἀριθ. 105, κοντὰ στὸν Ἅγιο Σώστη.

Ὁ Φρίτιοφ Νάνσεν (1861 - 1930), Νορβηγὸς ἐξερευνητής, πολιτικὸς καὶ φιλάνθρωπος, τὸ 1922 ἐτιμήθη μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ τῆς Εἰρήνης. Μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφή, ὡς ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Κ.Τ.Ε. γιὰ τοὺς κάθε ἐθνικότητος πρόσφυγες, ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ τὶς ἐκθέσεις του, συνέβαλε στὴν ἐπίλυσι τοῦ προσφυγικοῦ προβλήματος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Χαραυγή).

Νάξου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λέσβου 18, στάσις «Καλλιφρονᾶ» τῶν λεωφορείων «Πατήσια -Ἐρυθρὸς».

Ἡ Νάξος ἢ Ναξιὰ ἢ Ἀξιά, ἡ μεγαλύτερη σ' ἔκτασι νῆσος τῶν Κυκλάδων (415, 60 τετρ. χιλ.), βρίσκεται Α τῆς Πάρου καὶ Ν τῆς Μυκόνου καὶ ἔχει περὶ τοὺς 16 χιλιάδες κατοίκους.

Ἀρχικὰ τὴν Νάξο ἀπώκησαν Θρᾶκες, ἀργότερα δὲ Κᾶρες (ὑπὸ τὸν Νάξον), Κρῆτες καὶ Ἴωνες, τῶν ὁποίων ἡγεῖτο ὁ Τήλεκλος καὶ ὁ Ἀρχέτιμος. Κατὰ τὸ 536 -535 π.χ., ἐξ αἰτίας τῶν μεταξὺ ὀλιγαρχικῶν καὶ δημοκρατικῶν ἐμφυλίων ἀγώνων, ὁ Πεισίστρατος ἐπέβαλε στοὺς Ναξίους τὸν τύραννο Λύγδαμι, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ Νάξος νὰ γίνῃ μεγάλη ἐμπορικὸ καὶ ναυτικὴ δύναμις, καθὼς καὶ ἀξιόλογο καλλιτεχνικὸ κέντρο. Στὸ διάστημα τῶν περσικῶν πολέμων κατελήφθη καὶ κατεστράφη ἀπὸ τοὺς Δάτιν καὶ Τισσαφέρνην (490 π.χ.). Ἀργότερα, μετέχοντας στὴν Α' Ἀθηναϊκὴ συμμαχία καὶ ἀντιταχθεῖσα στὶς αὐθαιρεσίες τῶν Ἀθηναίων, ὑπετάγη σ' αὐτοὺς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ κληρούχους Ἀθηναίους. Ἐνδιαφέρουσα εἶναι καὶ ἡ μετέπειτα ἱστορία τῆς Νάξου μέχρι τὸ 1821. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστεια τῶν Ἀθηνῶν).

Ναούσης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπύρ. Πάτση 17, κοντὰ στὸ ναὸ τοῦ Προφήτου Δανιήλ

Ἡ Νάουσα ἢ Νιάουσα, πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἡμαθίας, ἔχει περὶ τοὺς 15 χιλιάδες κατοίκους. Ἱδρύθη κατὰ τοὺς πρώτους μεσαιωνικοὺς χρόνους καὶ γρήγορα ἐξειλίχθη σὲ ἐμπορικὸ κέντρο. Στὸ διάστημα τῆς Τουρκοκρατίας ὠνομάζετο Ἀγοστὸς καὶ ἀπήλαυε ἰδιαιτέρων προνομίων. Ἡ Ἐπανάστασις ἐκηρύχθη σ' αὐτὴ τὴν 22/2/1822. Ὕστερα ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνες ἡ πόλις παραδόθηκε στοὺς Τούρκους τὴν 6ην Ἀπριλίου καὶ ἀπηλευθερώθη κατὰ τὸν Α' Βαλκανικὸ πόλεμο (17 Ὀκτωβρίου 1912). Μὲ πρόσφατο Β. Διάταγμα, ἡ Νάουσα ἔλαβε τὸν τιμητικὸ τίτλο τῆς «ἡρωικῆς πόλεως». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κηφισιά).

Ναπολέοντος Λαμπελέτ. (Βλέπε Λαμπελὲτ Ναπολέοντος).

Ναρκίσσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πύθωνος 3, κοντὰ στὴν πλατεία «Κυψέλης».

Ὁ Νάρκισσος, Βοιωτὸς ἥρως, γυιὸς τοῦ ποταμοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς νύμφης Λειριώπης, ἦταν, κατὰ τὴν μυθολογία, περιώνυμος γιὰ τὴν ὁμορφιά του. Βλέποντας κάποτε τὸν ἑαυτό του στὰ νερὰ μιᾶς πηγῆς, τόσο πολὺ ἀγάπησε τὴν μορφή του, ὥστε αὐτοκτόνησε ἢ ἀπέθανε ἀπὸ μαρασμὸ καὶ κοντὰ στὴ πηγὴ ἀνεφύη τὸ ὁμώνυμο ἄνθος. Ἀπὸ τὴν παράδοσι αὐτή, προῆλθε καὶ ἡ λέξις «ναρκισσισμὸς» ποὺ σημαίνει ψυχοπαθολογικὸ σύνδρομο, χαρακτηριζόμενο ἀπὸ ὑπερβολικὸ καὶ ἀδικαιολόγητο αὐτοθαυμασμό, μὴ ἐπηρεαζόμενον ἀπὸ καμμιὰ καλῶς νοουμένη κριτική. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ναρσῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νικηφόρου Οὐρανοῦ 54, στάσις «Βουλγαροκτόνου» τῶν λεωφορείων «Ἱπποκράτους - Βοτανικοῦ».

Ὁ Ναρσῆς, Βυζαντινὸς στρατηγὸς (472-568), ἀρμενικῆς καταγωγῆς, εἶναι γνωστὸς γιὰ τοὺς κατὰ τῶν Γότθων καὶ τῶν Φράγκων πολέμους του, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἀπέθανε σὲ ἡλικία 96 ἐτῶν.

Ναυαρίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 28, στὴν Νεάπολι.

Ναυαρῖνον ὠνομάζετο κατὰ τὸν μεσαίωνα ἡ Πύλος. Βρίσκεται στὰ ΝΔ τῆς Πελοποννήσου καὶ στὸ ὁμώνυμο λιμάνι (κόλπο) ἔλαβε χώραν τὴν 8/10/1827 ἡ γνωστὴ ναυμαχία τῶν Ναυαρίων, μεταξὺ τμημάτων τῶν στόλων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας ἀφ' ἑνὸς (ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Ἄγγλου Ἐδουάρδου Κόδριγκτων) καὶ Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου ἀφ' ἑτέρου, μετὰ τὴν τελικὴ ὑπὸ τοῦ Ἰμπραὴμ ἀπόκρουσι τῆς παρεμβάσεως τῶν τριῶν ὡς ἄνω δυνάμεων πρὸς κατάπαυσι τοῦ ἀγῶνος, ποὺ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη σχεδὸν συντριβὴ τῶν τουρκοαιγυπτιακῶν δυνάμεων. Ἡ νίκη τῶν Ναυαρίων, εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνασύνταξιν τῶν δυνάμεων των καὶ τὴν ἐπίσπευσι τῆς τελικῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ναυάρχου Ἀποστόλη. (Βλέπε Ἀποστόλη Ναυάρχου).

Ναυάρχου Βότση. (Βλέπε Βότση).

Ναυάρχου Κήζ. (Βλέπε Κήζ).

Ναυάρχου Νικοδήμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 14, κοντὰ στὴν πλατεία Συντάγματος.

Ὁ Κωνσταντῖνος Νικόδημος, πυρπολητὴς τοῦ 1821, ἀπὸ τὰ Ψαρά, ἐπολέμησε ἐπάνω σὲ ἰδικό του πλοῖο καὶ τὴν 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1829 ἐπυρπόλησε τουρκικὴ κορβέτα μεταξὺ Καραμπουρνοῦ καὶ Μυτιλήνης. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι παρέμεινε στὸ ναυτικὸ καὶ ἀνῆλθε στὸ βαθμὸ τοῦ ὑποναυάρχου. Ἐξελέγη μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ γερουσιαστής, πολλὲς δὲ φορὲς ἔγινεν ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

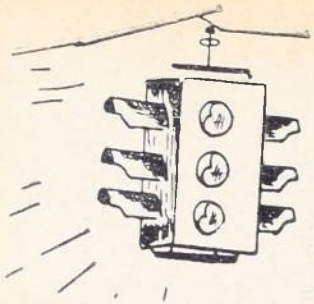
Ναυπακτίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φορμίωνος 125, στάσις «Ἐθνικοῦ Σκοπευτηρίου» τῶν αὐτοκινήτων «Ἀνάληψις».

Ἡ ἐπαρχία Ναυπακτίας, μία τῶν πέντε τοῦ νομοῦ Αἰτωλοακαρνανίας στὸ ΝΑ τμῆμα αὐτοῦ, ἔχει ἔκτασι 846 τετρ. χιλ. καὶ περὶ τοὺς 30 χιλιάδες κατοίκους Τὸ ὑψηλότερο βουνό της εἶναι ἡ Ὀξυὰ (1926 μ.), ἔχει πρωτεύουσα τὴν Ναύπακτο, μὲ 8 περίπου χιλιάδες κατοίκους καὶ διαρρέεται ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς Μόρνο καὶ Εὔηνο.

Ἡ Ναύπακτος, μιὰ τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ἀνῆκε ἀρχικῶς στοὺς Ὀζόλες Λοκροὺς καὶ ἀνεδείχθη ἀργότερα σὲ πρωτεύουσα τῆς Ἐπικτήτου Αἰτωλείας καὶ σημαντικὸ πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ κέντρο τῆς Αἰτωλικῆς Συμπολιτείας. Κοντὰ σ' αὐτὴ ὡμολογήθη τὸ 217 π.χ. ἡ μεταξὺ Ἀχαιῶν καὶ Φιλίππου τοῦ Ε' εἰρήνη. Τὸ 146 π.χ. ὑπετάγη στοὺς Ρωμαίους. Τὸ λιμάνι τῆς Ναυπάκτου, ἦταν ἰσχυρὰ ναυτικὴ βάσις τῶν Ἐνετῶν καὶ τῶν Τούρκων. Γνωστὴ εἶναι ἡ Ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου, ποὺ συνήφθη τὸ 1571 μεταξὺ τῶν στόλων τῶν πάπα Πίου Ε', τῶν Ἱσπανῶν καὶ τῶν Ἐνετῶν ἀφ' ἑνὸς ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Δὸν Ἰωάννου τοῦ Αὐστριακοῦ, καὶ τῆς Τουρκίας, ἀφ' ἑτέρου, ποὺ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἧττα τῶν τουρκικῶν δυνάμεων καὶ ἐσήμανε τὴν ἀπαρχὴ τῆς καταρρεύσεως τῆς κατὰ θάλασσα ἰσχύος τῶν Τούρκων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἁγία Παρασκευή).

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Ἀνδροβιτσανέας,11 ἐτῶν καὶ σοβαρὰ τραυματισμένη ἡ ἀδελφή του Μαρία, 16 ἐτῶν, πού τοὺς παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 141180, στὴν Νέα Φιλαδέλφεια (ἐθνικὴ ὁδό), τὴν στιγμὴ πού τὴν διέσχιζαν κάθετα γιὰ νὰ πᾶνε σπίτι τους. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ πέντε πού τοὺς παρέσυρε,στὴν Θεσσαλονίκη, ἡ Ἀλίκη Καρανδρέου πού ὡδηγοῦσε χωρὶς δίπλωμα, τὸ Ι.Χ. 185130, τὸ ὁποῖο παρεξέκλινε τῆς πορείας του.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς Ι.Χ. Λάμπρος Ἠλιάδης καὶ τραυματίες οἱ ἐπιβαίνοντες 5 συνεπιβάτες, ὅταν τὸ ἀνατρεπόμενο φορτηγὸ συνέτριψε τὸ Ι.Χ. στὴν πλατεία τοῦ Διονύσου, στὴν Ἑκάλη, πάνω σὲ ἠλεκτρικὸ στύλο. Ὁ δράστης ὁδηγὸς ἐξηφανίσθη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς βυτιοφόρου Ο. Παγκάλης, ὅταν ἀνετράπη τὸ αὐτοκίνητό του, στὴν Ν. Φιλαδέλφεια.

— ΝΕΚΡΟΣ οἱ Δημητρόπουλος καὶ Κούτρης, καὶ τραυματίες σοβαρὰ δύο, ὅταν τὸ 71127 φορτηγὸ συνεκρούσθη στὴν ἰσόπεδο διάβασι, κοντὰ στὸ χωριὸ Κοσκινά, μὲ αὐτοκινητάμαξα. Τὸ φορτηγὸ διελύθη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Χόλης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, πού συνεκρούσθη μὲ λεωφορεῖο, στὴν Κακιὰ Σκάλα.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ 5ετὴς Γ. Δελημαρίνης, πού τὸν παρέσυρε, στὸ χωριὸ Ἅγιος Βασίλειος (Κορίθου), φορτηγό.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ σμηνίτης Β. Χασκαντζῆς, πού ὁδηγῶντας μοτοσυκλέττα συνεκρούσθη, στὴν Σούδα, πάνω στὴν πύλη τοῦ ἀεροδρομίου.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χ. Λαγὸς πού τὸν παρέσυρε, στὴν λεωφόρο Πεντέλης, μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Ἀλεξίου, ὁ ὁποῖος ἐτραυματίσθη σοβαρά.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Κόλλιας πού τὸν παρέσυρε, στὴν ὁδὸν Κορωπίου, στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Σιαφικήρη.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Καραστεργίου, μοτοποδηλάτης, πού ἀνετράπη καὶ παρεσύρθη ἀπὸ φορτηγό, στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν — Θεσσαλονίκης.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ χωροφύλαξ Γ. Μουριανάκης καὶ τραυματίας ὁ συνεπιβάτης ὑπομοίραρχος Α. Ραφτόπουλος, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα τους συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὴν ὁδὸ Κοζάνης — Γρεβενῶν.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Καραγιάννης, πού τὸν παρέσυρε, στὴν Καστοριά, αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Μερανίδη.

—ΝΕΚΡΟΙ οἱ Σ. Τριανταφύλλου καὶ Κ. Πετρόπουλος πού ἐπέβαιναν μοτοσυκλέττας καὶ λόγω ταχύτητος ἀνετράπησαν, στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν — Λουτρακίου.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Ξάνθης, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, πού συνεκρούσθη μὲ Ι.Χ. στὸ 38 χιλιόμ. ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Κορίνθου.

—ΝΕΚΡΟΙ ὁ 29ετὴς Α. Ἀϊδίνης καὶ ἡ 20χρονη γυναίκα του καὶ τραυματισμένοι οἱ ἀδελφὲς τοῦ Ἀϊδίνη, ὅταν ὕστερα ἀπὸ γλέντι καὶ κατάχρησι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ὡδηγοῦσε ὁ Ἀϊδίνης καὶ μὴ ἔχοντας ἀκέραιες τὶς αἰσθήσεις του ἔπεσε μὲ ταχύτητα πάνω σὲ μιὰ τσιμεντοκολώνα τῆς ἠλεκτρικῆς, στὴν Καστέλλα.

—ΝΕΚΡΟΙ ὁ ὁδηγὸς σκοῦτερ Δ. Κογιατζῆς καὶ ὁ πεθερός του Β. Δημητριάδης ποὺ ἐπέβαινε αὐτῆς, ὅταν συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὸ χωριὸ Μαλένα Ρόδου.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ δύο νέοι σοβαρὰ ποὺ ἐπέβαιναν μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ φορτηγὸ 114088, στὸ Μαρούσι.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γάλλος περιηγητὴς Αἰμίλιος Ζανκό, ποὺ ἐπέβαινε μοτοσυκλέττας μὲ τὸν ὁμοεθνῆ του Ζὰκ Λεμαλή, ὅταν τὸ ὄχημα ἀνετράπη κατόπιν στεραπαρίσματος, κοντὰ στὸν Σκαραμαγκᾶ.

—ΝΕΚΡΟΙ ἐπίσης ἀπὸ τροχαῖα δυστυχήματα οἱ: 1) Σ. Σαγιᾶς, στὸ χωριὸ Κονίνη Κερκύρας, 2) Μ. Τσιγαριδάκης, στὸ Ἡράκλειο Κρήτης, 3) Β. Τσινόπουλος, στὸν Βόλο, καὶ 4) Κ. Καρύδας, στὴν Λάρισα.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Κονταξῆς καὶ βαρειὰ τραυματισμένος ὁ Καλουτᾶς ποὺ ἐπέβαιναν μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ προπορευόμενο φορτηγό, κοντὰ στὴν Ν. Φιλαδέλφεια.

—ΝΕΚΡΟΙ 2, ὁ Π. Τομαρᾶς, στὸν Πλάτανο Αἰγιαλείας καὶ ὁ Γ. Ἀμουρῆς στὴν Ἀθήνα, σὲ τροχαῖα δυστυχήματα.

—ΝΕΚΡΑ ἡ 8έτις Ἀσπασία Βλαχογιώργου, ποὺ τὴν παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Λαμίας — Λαρίσης, φορτηγό.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Φούντας, ποὺ τὸν παρέσυρε, στὸ 24 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Λαρίσης — Λαμίας, Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἀμερικανὸ περιηγητὴ Ἄλεξ Λάβα.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ τέσσαρες σὲ σύγκρουσι ἀμερικανικοῦ Ι.Χ. μὲ φορτηγὸ Ι.Χ., στὴν ἀεροπορικὴ βάσι Γουρνῶν Ἡρακλείου Κρήτης. Οἱ δύο τραυματίες ἦταν Ἕλληνες καὶ οἱ δύο Ἀμερικανοί.

—ΝΕΚΡΟΙ 2, οἱ Κ. Κάβας καὶ Γ. Βρατσάνου, καὶ 5 τραυματίες ἐπιβάτες λεωφορείου, τὸ ὁποῖο, στὴν δημοσία ὁδὸ Χίου — Βολονοῦ, ἐξετράπη τοῦ δρόμου καὶ ἔπεσε σὲ γκρεμὸ 25 μέτρων.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλένη Καρδάση, ποὺ τὴν παρέσυρε, στὴν λεωφόρο Β. Γεωργίου, ὁ Χ. Τηρούλ, ὁδηγὸς τοῦ Ξ.Α. 2293.

—ΝΕΚΡΟΙ τέσσαρες πολτοποιημένοι ὁ Σ. Παλανίδης, ὁ Ε. Παζαλάκης, ὁ Σ. Γάτσικας καὶ ὁ Κ. Κώνστας, οἱ ὁποῖος ἐπέβαιναν τοῦ ἀγοραίου αὐτοκινήτου 166420. τὸ ὁποῖο συνεκρούσθη, στὸ 6 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Βεροίας, μὲ φορτηγὸ ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ Α. Τσιτσιλάκης. Αἰτία ἡ ἰλιγγιώδης ταχύτης.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Χριστίνα Λάνα, ποὺ τὴν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 150930, στὸ χωριὸ Ρουσέϊκα Ἀγρινίου. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Κακαβουλάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ποὺ τὸν παρέσυρε φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Λ. Ἀγγέλου, στὴν Δραπετσώνα (διασταύρωσις Βενιζέλου — Ἀναπαύσεως).

—ΝΕΚΡΑ ἡ Μαρία Λυδάκη, ἐτῶν 78, ποὺ παρεσύρθη ἀπὸ ἐπιβατικὸ Ι.Χ. στὸ 18 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦο Λασηθίου — Ἡρακλείου Κρήτης.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Ρίτσας, ἐτῶν 16, ἀπὸ ἀνατροπὴ ἑλκυστῆρος γεωργικοῦ, στὴν ὁδὸ Κουμουλῆς Ἰωαννίνων.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Β. Ἀντουβῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, κατὰ σύγκρουσι μὲ τὸ 1758 ἀναπηρικὸ αὐτοκίνητο, στὴν Μυτιλήνη.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ε. Ἀμπατζῆς, ἐπιβάτης φορτηγοῦ, κατὰ σύγκρουσι τούτου μὲ τζὶπ , στὴν Μυτιλήνη.

—ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ. Ἕνα Ι.Χ. «Βόλβο» ὡδηγοῦσε ὁ Π. Βεντούλης μὲ συνεπιβάτιδα τὴν Καίτη Σάββα, ἐτῶν 24. Πήγαιναν στὴν Βουλιαγμένη καὶ στὸ ὕψος τοῦ ἀεροδρομίου Ἑλληνικοῦ συναντήθηκαν μὲ μιὰ «Μερσεντές». Ἔτρεχαν καὶ οἱ δυὸ μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Γιὰ νὰ μὴ συγκρουσθοῦν, τὸ «Βόλβο» θέλησε νὰ προσπεράσῃ δεξιά, ὁπότε χτύπησε στὴν διαχωριστικὴ νησίδα, πέταξε τρία μέτρα στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε μπροστὰ σ' ἕνα λεωφορεῖο ποὺ πήγαινε στὴν Ἀθήνα.

Τὸ «Βόλβο» κόπηκε στὰ δύο, ἀλλὰ οἱ δύο ἐπιβάτες του δὲν σκοτώθηκαν. Τοὺς ἔβγαλαν σὲ ἀφασία καὶ τοὺς πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Ἀμπελιώτης, πολιτικὸς μηχανικός, καὶ τραυματισμένοι σοβαρὰ ἄτομα 5, ἡ γυναίκα του Φρόσω, τὰ δυό παιδιά του Ζαχαρούλα, ἐτῶν 7 καὶ Μαίρη, ἐτῶν 5, ὁ ἀδελφός του Γεώργιος μὲ τὴν γυναίκα του Νάντια, ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του ἀνετράπη, στὴν ὁδὸ Χαλκίδος — Θηβῶν.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἐλευθ. Ρήγας καὶ τραυματίας ὁ Π. Βλαχογιάννης, ὅταν τὸ Ι.Χ. ἀνετράπη, στὴν ὁδὸ Πατρῶν — Ἀθηνῶν.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Η. Τσιτίτζος, τραυματισμένα σοβαρὰ 4 ἄτομα ἀπὸ γεωργιὸ ἑλκυστῆρα, ποὺ τὸν ἔβαλαν σὲ κίνησι παίζοντας τέσσερες νέοι, στὸ χωριὸ Ἀσπροκκλησιά.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σὰμ Μωσὲ καὶ τραυματισμένος βαρειὰ ὁ ἀδελφός του Σολομὸν Μωσέ, ὅταν τὸ Ι.Χ. 132797 ποὺ ὡδηγοῦσε, ἔτρεχε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα στὴν λεωφόρο Ἀθηνῶν — Σουνίου καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὰ «Ἀστέρια» πέρασε ἀπὸ ἕνα κομμάτι τοῦ δρόμου, ὅπου ἦταν σκορπισμένα χαλίκια. Τότε τὸ ὄχημα ντεραπάρησε καὶ ἔπεσε πάνω σ' ἕνα δέντρο μὲ τέτοια σφροδρότητα, ὥστε παραμορφώθηκε ὁλόκληρο τὸ μπροστινὸ σύστημα καὶ ὁ ὁδηγὸς συνεθλίβη ἀπὸ τὸ τιμόνι.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Ἀσημίνα Δημητρίου ποὺ τὴν παρέσυρε, στὴν Θεσσαλονίκη, ἰδιωτικὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Φωτίου.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Ἀλεξιάδης καὶ τραυματίες ἕξ ὅταν ἀνετράπη ἀνελκυστήρας, στὴν Γέφυρα τοῦ Ἀξιοῦ, ποὺ συνεκρούσθη μὲ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γάλλου Σὰρλ Βασανόν.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Κουντούρης ποὺ ἔπεσε ἀπὸ αὐτοκίνητο καθαριότητος στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν, στὴν ὁδὸ Μεσογείων.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Ἰωαννίδης, ὁδηγὸς Ι. .Χ. ἐπιβατικοῦ καὶ τραυματισμένοι 2 συνεπιβάτες, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ Δ.Χ. 52287 λεωφορεῖο, στὴν λεωφόρο Ἀθηνῶν, πρὸ τοῦ ἐργοστασίου «Βιαμάξ».

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Καραπαζόγλου, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὴν ὁδὸ Ξάνθης — Σταυρουπόλεως.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μ. Παναγιωτόπουλος, ὅταν ἀνετράπη τὸ γεωργικό του μηχάνημα, ἔξω ἀπὸ τὶς Σέρρες.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ βαρειὰ ὁ Κ. Ἀργύρης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη, στὴν Φιλοθέη, μὲ τὸ Ι.Χ. φορτηγὸ 17303.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Ἔξαρχος καὶ τραυματίες τρεῖς, κατὰ τὴν ἀνατροπὴ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, στὴν ὁδὸ Λαμίας — Θεσσαλονίκης.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος κοιμόταν κάτω ἀπὸ ἀνελκυστῆρα, στὴν περιοχὴ Παρνασσίδος.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Παπανικολάου, ὁδηγὸς ἑλκυστῆρος, ὅταν ἀνετράπη.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Ζαβέρδος ποὺ τὸν παρέσυρε, στὴν Πέτρα, τὸ Ι.Χ. 17314. Ὁ ὁδηγὸς ἐγκατέλειψε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐξηφανίσθη.

—33 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ ἀπὸ ἀνατροπὴ πούλμαν ὑπ' ἀριθ. 22139 Δ.Χ., στὴν λεωφόρο Βουλιαγμένης, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Κουναβάκη. Οἱ τραυματίες ἦταν κάτοικοι συνοικισμοῦ Βύρωνος ποὺ πήγαιναν γιὰ μπάνιο.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Καλλιόπη Ζωγράφου, ἐτῶν 70, ποὺ τὴν παρέσυρε μοτοποδήλατο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Μ. Κοσμαδάκη, στὴν λεωφόρο Κηφισιᾶς.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ ἐργάτης Δ. Μῶρος, ποὺ κατεπλακώθη ἀπὸ μπετονιέρα, τὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ ἀποσυνδέση ἀπὸ τὸ Ι.Χ. 26842, ποὺ τὴν ρυμουλκοῦσε. Ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. ἦταν ὁ Δ. Λούλης. Συνέβη στὴν ὁδὸ Νικηταρᾶ.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρῶς ὁ 5ετὴς Γρ. Στυλιανός, στὴν Πρέβεζα, ποὺ τὸν παρέσυρε στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρῶς οἱ ἰατροὶ Π. Θωμόπουλος καὶ Κ. Τασιόγλου, ὅταν τὸ Ι.Χ. ποὺ ὡδηγοῦσαν συνεκρούσθη μὲ φορτηγὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Λαμία.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρῶς 5 ἄτομα, ὅταν τὸ Ι.Χ. 33132 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Μαύρα, ἀνετράπη, στὸ 3 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Σιγκρίου Μυτιλήνης.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα ἡ Αἰκατερίνη Σαρρῆ, ἐτῶν 76, ὅταν τὴν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 41995, μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Ξενάκη, στὴν Νίκαια Ἀττικῆς.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Βογιατζῆς, ἐτῶν 2 1]2, ποὺ διαμελίσθη, στὸ 22 χιλιόμετρο τῆς γραμμῆς Ἀθηνῶν — Πελοποννήσου, ἀπὸ ἁμαξοστοιχία τῶν ΣΠΑΠ μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Στασινάκη.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ οἱ ἀστυφύλακες Ε. Μαραγκᾶς καὶ Σ. Τσολάκης, ποὺ ὡδηγοῦσαν περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ συνεκρούσθησαν μὲ λεωφορεῖο τῶν ΕΗΣ. Ὑπαίτιος ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου τὸ ὁποῖο, ἐνῶ ἄκουσε τὴν σειρήνα τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου, δὲν ἔλαβε τὰ μέτρα του.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Βασιλικὴ Ζαβολάκη, ἐτῶν 35, ὅταν ἐπιβαίνουσα ἁμάξης συνεκρούσθη μὲ μοτοσυκλεττιστή, στὴν Λάρισα.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρῶς οἱ Δανοὶ περιηγηταὶ Συσὺ Πιστασί, ἐτῶν 20 καὶ Μιχ. Λούν, ἐτῶν 21, ὅταν τὸ Ι.Χ. 129925, τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσαν, συνεκρούσθη στὸν ἐθνικὸ δρόμο Ἀθηνῶν — Κορίνθου μὲ πούλμαν.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Ἀντιγόνη Γούναρη, ἐτῶν 70, ποὺ τὴν παρέσυρε, στὴν λεωφόρο Συγγροῦ, τὸ 39620 αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Παπαϊωάννου.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ πέντε ἀπὸ συγκρούσεις, στὴν λεωφόρο Μεσογείων, στὴν λεωφόρο Φαλήρου καὶ στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου καὶ Αἰόλου.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Κάζογλου, ἐτῶν 61, τὸν ὁποῖο παρέσυρε φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Κατσανάκη, στὰ λατομεῖα Ἡλιουπόλεως.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Ἀμοιρίδης, ἐτῶν 58, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ Ν. Φάληρο, αὐτοκίνητο τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Παυλάκο.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Γεωργακούλης, ὁδηγὸς ποδηλάτου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὸ 33 χιλιομ. ὁδοῦ Κατερίνης — Λαρίσης, ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Η. Κουβαρᾶ.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς, ὁ Κ. Ντάβλας, ὁ Ε.Μαχημάρης καὶ ὁ Α. Κωνσταντίνου κατὰ τὴν σφοδρὰ σύγκρουσι ἀσθενοφόρου τῆς ΕΒΑ καὶ τοῦ Ι.Χ. 109085, στὴν λεωφόρο Συγγροῦ.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τέσσαρες, οἱ Ι. Τζαχρῆστος, Μ. Κανελλόπουλος, Ν. Λιανὸς καὶ Ν. Δρακόπουλος, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο Ι.Χ. ποὺ ὡδηγοῦσαν, στὴν Βάρη, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε πάνω σ' ἕνα ἀμερικανικὸ ὄχημα.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρῶς ὁ ἀστυφύλαξ Φ. Κόλλιας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας του, Ι.Χ. ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὁποίου συνελήφθη.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρῶς ὁ Σ. Καραβίδας, ἐτῶν 38, στὸ Ν. Ἡράκλειο, ποὺ πκρεσύρθη ἀπὸ τὸ Ι.Χ. 37200 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Καραβία.

—ΝΕΚΡΟΙ οἱ ἀδελφοὶ Βασίλειος καὶ Θεόδωρος Νικολετάκη, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαιναν μοτοποδηλάτου, ὁπότε ἔσπασε τὸ λάστιχο καὶ συνεκρούσθη μὲ φορτηγὸ ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ Φ. Τσάχλας ἔξω ἀπὸ τὴ χωριὸ Νέα Μανωλάδα.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χ. Μαρουδῆς, ἐτῶν 55, ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 158516, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Γεωργιάδη, στὴν Θεσσαλονίκη.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Τασσόπουλος, ποὺ ὡδηγοῦσε μοτοποδήλατο ὅταν τοῦτο τὸ παρέσυρε στὴν ὁδὸ Βόλου — Ἁλμυροῦ φορτηγό.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ σοβαρὰ οἱ Γ. Δημητριάδης, Μ. Πρέκας, Ε. Ρούσου, Α. Παπαδόπουλος καὶ Κ. Κιοπατζῆς κατὰ τὴν τριπλῆ σύγκρουσι ποὺ ἔγινε στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους — Δαβάκη, ὅταν τὸ Ε.Σ. 44546 ὄχημα μὸ ὁδηγὸ τὸν στρατιώτη Δ. Γολωνάκη ἐπέπεσε στὸ Ι.Χ. 158251 καὶ ἐπίσης προσέκρουσε καὶ στὸ Ι.Χ. 86593.

Ν. Α.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.